

προλεταριακή

Προεταίριοι όλων των χωρών,
καταπιεζόμενα έθνη και λαοί, ΕΝΩΘΕΙΤΕ!

σημαιο

δεκαπενθήμερη εφημερίδα του Κ.Ο. του Κομμουνιστικού Κόμματος Ελλάδας (μαρξιστικού-λενινιστικού) www.kkempl.gr Σάββατο 14 Μάρτη 2026 ■ χρόνος 44ος φ. 1003 ■ 1.50€

Οι ιμπεριαλιστές βάζουν φωτιά στον πλανήτη Μόνο οι λαοί μπορούν να βάλουν φραγμό στο μακελειό που ετοιμάζουν

Νέος κύκλος αίματος άνοιξε στη Μέση Ανατολή μετά την επίθεση των ΗΠΑ-Ισραήλ στο Ιράν! Οι αρχικές «ανησυχίες» περί δημοκρατίας, ελευθερίας και για τα δικαιώματα των γυναικών κατέρρευσαν από τις πρώτες ώρες της επίθεσης με τη δολοφονία των 168 μαθητριών! Άλλωστε, όλες οι πολεμοχαρείς δηλώσεις των επόμενων ημερών από τον «ειρηνολόγο» Τράμπ μέχρι τον υπουργό Πολέμου Χέγκσθεθ αποτελούν μνημείο κυνικότητας των ιμπεριαλιστών φονιάδων.

Ο στόχος της επίθεσης είναι να κάνει αποφασιστικά βήματα ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός στο πλαίσιο της προετοιμασίας των όρων για ένα νέο παγκόσμιο μακελειό. Να δημιουργήσει σοβαρά προβλήματα στους κύριους ανταγωνιστές του, τη Ρωσία και την Κίνα. Να πιέσει για ακόμα μια φορά το δυτικό στρατόπεδο και τους ευρωπαϊούς ιμπεριαλιστές να συστρατευθούν πίσω από τα σχέδιά του. Να ενεργοποιήσει μια σειρά από χώρες στην περιοχή -μέσα σε αυτές και η Ελλάδα- και να απαιτήσει την εμπλοκή τους στο πλαίσιο της «άμυνας του ΝΑΤΟ». Να ενισχύσει το μαντρόσκυλό του, το Ισραήλ, απέναντι στους ανταγωνιστές του. Να αναδιατάξει τα στηρίγματά του στη Μ. Ανατολή.

Φανερώνεται για τους λαούς της περιοχής -και όχι μόνο- ότι η παρουσία του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού και των ΝΑΤΟϊκών βάσεων του θανάτου όχι απλά δεν είναι «παράγοντας ασφάλειας», αλλά εγγύηση κινδύνων! Από τα χτυπήματα στις αμερικάνικες βάσεις στις χώρες του Κόλπου, μέχρι τις επιθέσεις στην Κύπρο γίνεται αντιληπτό ότι τα αεροπλανοφόρα, οι Patriot, τα F-16 και κάθε λογής «σιδερικό» που μαζεύεται στην περιοχή έρχεται να υπηρετήσει τις επιδιώξεις των φονιάδων!

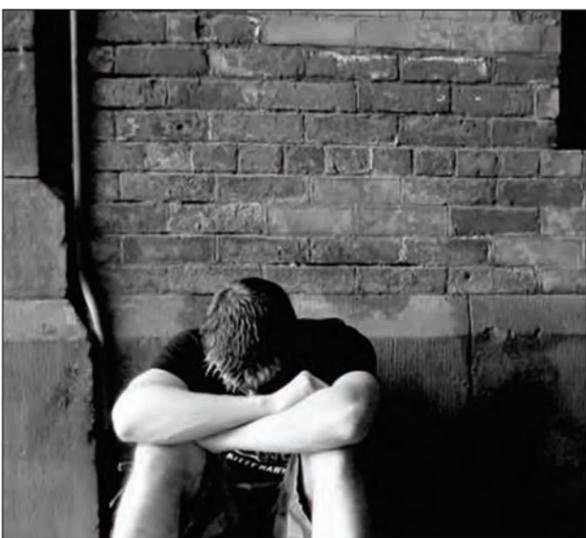
Πριν από μερικές βδομάδες συμπληρώθηκαν 4 χρόνια από την έναρξη του πολέμου στην Ουκρανία. Ενώ πολέμου που από την πρώτη ημέρα είχαμε εκτιμήσει ότι ανοίγει τις πύλες της κολάσεως και φέρνει την ανθρωπότητα πιο κοντά στο ενδεχόμενο ενός Γ' Παγκοσμίου Πολέμου. 4 χρόνια μετά οι λαοί παρακολουθούν μπροστά στα μάτια τους την προσπάθεια του συστήματος να «πείσει» για την προοπτική αυτή. Κατακλυζόμαστε καθημερινά από αναλύσεις πολεμικών συστημάτων, όπλων, στρατών και πολεμικών μετώπων. Ακούμε συνέχεια για τη «σωστή πλευρά της ιστορίας» και για «τα φέρετρα που πρέπει να συνηθίσουμε».

Προσπαθούν να μας «πείσουν» ότι η «κρεατομηχανή» που έχει γίνει ο πόλεμος στην Ουκρανία είναι κάτι το φυσιολογικό, ότι η γενοκτονία του Παλαιστινιακού λαού από το κράτος-δολοφόνο του Ισραήλ είναι «αυτοάμυνα», ότι οι ιμπεριαλιστές έχουν δικαίωμα να επεμβαίνουν, να απαγάγουν, να δολοφονούν και να μακελεύουν όποτε αυτοί το κρίνουν. Ενώ όσο δεν «πείθουν», προχωρούν στην καταστολή, τη φασιστικοποίηση και την προώθηση μιας σειράς αντιδραστικών πολιτικών και αντιλήψεων.

Όμως οι λαοί δεν τους κάνουν την χάρη! Το μαζικό και δυναμικό κίνημα αλληλεγγύης για την Παλαιστίνη, οι πρόσφατες κινητοποιήσεις ενάντια στους φασίστες του ICE στην Αμερική, οι κινητοποιήσεις σε μια σειρά από χώρες στην Ευρώπη ενάντια στις αλλαγές που γίνονται στις στρατιωτικές θητείες είναι μερικές από τις εκφράσεις αναζήτησης που έχουν οι λαοί ενάντια στην προοπτική που ετοιμάζουν οι ιμπεριαλιστές!

Ο λαός, οι εργαζόμενοι και η νεολαία δεν έχουν παρά έναν δρόμο να διανύσουν. Τον δρόμο του αγώνα και της φιλίας των λαών. Την κοινή πάλη ενάντια σε πόλεμο και ιμπεριαλισμό. Τον αγώνα ενάντια στις ΝΑΤΟϊκές βάσεις του θανάτου. Την πάλη για απεμπλοκή από τα πολεμικά σχέδια των ιμπεριαλιστών. Η πρωτοβουλία του ΚΚΕ(μ-λ) για τη σύσκεψη που οδήγησε στη διοργάνωση διαδηλώσεων την προηγούμενη εβδομάδα πρέπει να είναι ΜΟΝΟ Η ΑΡΧΗ! Σε γειτονιές, σχολές, σχολεία, εργασιακούς χώρους πρέπει να παρθούν πρωτοβουλίες κίνησης και αγώνα! Το αντιπολεμικό-αντιιμπεριαλιστικό κίνημα, το οποίο εμπιστεύεται τις δυνάμεις των ΛΑΩΝ και δεν αναζητεί προστάτες, είναι η μόνη προοπτική έτσι ώστε η ανθρωπότητα να μη ζήσει τον όλεθρο που της ετοιμάζουν!

Αφιέρωμα Η επίθεση ΗΠΑ-Ισραήλ στο Ιράν σελ. 10-15

Το μετέωρο βήμα των ΗΠΑ στον Περσικό
Ο «εισαγόμενος» πληθωρισμός
λόγω του πολέμου
και οι «εγχώριες» ρίζες του

σελ. 2

Μαζικός αγώνας για πραγματικές
αυξήσεις στους μισθούς
Η μοναδική απάντηση απέναντι
στην κοροϊδία της κυβέρνησης

σελ. 7

Ελληνοτουρκικά

Στρατιωτικοποίηση μιας διαρκούς αντιπαλότητας

Από την γεωπολιτική-ενεργειακή αντιπαράθεση ανάμεσα στις αστικές τάξεις Ελλάδας-Τουρκίας όλων των τελευταίων ετών, που παραμένει, περάσαμε στις στρατιωτικές ενέργειες. Στην τοποθέτηση μιας συστοιχίας Patriot στην Κάρπαθο και τις δηλώσεις Δένδια ότι «η αμυντική διάταξη της χώρας μας είναι αδιαπραγμάτευτη». Στην εγκατάσταση άλλης μιας πυροβολαρχίας του ίδιου όπλου «στη βόρεια Ελλάδα» (Θράκη;) παρέα με τη στάθμευση δύο F-16 στην ίδια περιοχή. Στην αποστολή δύο φρεγατών και τεσσάρων F-16 στην Κύ-

προ. Εν μέσω του πολέμου στη Μέση Ανατολή, η ελληνική άρχουσα τάξη επιχειρεί να κερδίσει θέσεις και να στριμώξει την αντίπαλη τουρκική, ξεχνώντας ένα παμπάλαιο αξίωμα: η πραγματική ισχύς στο τέλος παραμένει ο καθοριστικός παράγοντας. Κυρίως, όμως, η θέληση των ιμπεριαλιστών που εξαρτούν τις δύο ολιγαρχίες του πλούτου, κανοναρχούν και ελέγχουν την περιοχή.

Όσοι ισχυρίζονται ότι αυτές οι κινήσεις γίνονται ερήμην των Αμερικάνων ιμπεριαλιστών, αποδεχόμενοι το κάλπικο αφήγημα της «αυτενέργειας» της ελ-

ληνικής κυβέρνησης, οφείλουν να έχουν μπροστά τους τη μεγάλη εικόνα. Η φωτιά έχει πλησιάσει επικίνδυνα στη νοτιοανατολική Μεσόγειο, η «προστασία» που παρέχουν αυτά τα οπλικά συστήματα είναι πρώτα και κύρια για τις δικές τους εγκαταστάσεις και συμφέροντα. Για την αεροναυτική βάση τους στη Σούδα, για το πόδι που έχουν βάλει για τα καλά στην Κύπρο, για τις υποδομές και τον εξοπλισμό που βρίσκεται ή διαμετακομίζεται μέσω Αλεξανδρούπολης. Για τις εγκαταστάσεις, το προσωπικό και τον πολεμικό εξοπλισμό που σταθμεύει στη Θεσσαλία. Ό,τι είναι απαιτητό ή συμβατό με τα δικά τους γεωπολιτικά σχέδια προωθείται. Σε αυτούς τους σχεδιασμούς, προσπαθούν να εντάξουν τις όποιες φιλοδοξίες τους Τουρκία και Ελλάδα.

Αφορμές ή προσχήματα βρίσκονται αρκετά. Όπως αυτό για την «προστασία της Βουλγαρίας από ιρανικά πλήγματα» (!) ή την επιχειρούμενη «διόρθωση» του γνωστού αποφθέγματος με το νέο ότι «η Κύπρος κείται (πολύ) κοντά» πλέον! Εκφράζοντας, ταυτόχρονα, το έμμεσο αίτημα προς τις ΗΠΑ για πιο

μόνιμη παραμονή τμημάτων του ελληνικού πολεμικού ναυτικού και αεροπορίας στη μεγαλόνησο. Με την αντίδραση της Άγκυρας να έρχεται αμέσως, τόσο με την αποστολή 6 F-16 αλλά και συστημάτων αεράμυνας στα κατεχόμενα όσο και με τη δημοσιοποίηση της πρόθεσης αύξησης των τουρκικών στρατευμάτων κατοχής.

Η «νεκρανάσταση» του πάλαι ποτέ λεγόμενου ενιαίου αμυντικού δόγματος Ελλάδας-Κύπρου φαίνεται να είναι το όχημα για την προώθηση των ελληνικών βλέψεων. Ωστόσο, το «ιστορικό εθνικό καθήκον» που επικαλέστηκε ο Μητσοτάκης για τη μετακόμιση ελληνικών στρατιωτικών δυνάμεων στο νησί, διανθισμένο με λεονταρισμούς του τύπου «και από μόνοι μας θα το κάναμε», είναι ενδεικτικό ότι έγινε παρουσία του γάλλου προέδρου Μακρόν, συνοδευόμενου από αεροπλανοφόρο με όλα τα πλοία συνοδείας του (η Γαλλία διεκδικεί αναβαθμισμένο ρόλο) και αφού προηγουμένως έπλεαν στην περιοχή φρεγάτες από Γερμανία, Ιταλία, Ισπανία και Ολλανδία. Εν αναμονή άφιξης και βρετανικού πλοίου, μόνο... «μοναξιά» δεν ένοιθε ο έλληνας πρωθυπουργός!

Σε μια αναμενόμενη κίνηση, η τουρκική προεδρία «υπενθύμισε» ότι τα νησιά του ανατολικού Αιγαίου έχουν «αποστρατιωτικοποιημένο καθεστώς» και, συνεπώς, αυτό παραβιάζεται από τη με-

Λιτότητα και ακρίβεια

Ο «εισαγόμενος» πληθωρισμός λόγω του πολέμου και οι «εγχώριες» ρίζες του

Ενα νέο κύμα ακρίβειας πυροδοτήθηκε από την πρώτη κιόλας μέρα της επέμβασης ΗΠΑ-Ισραήλ στο Ιράν. Δεν πρόλαβαν καλά-καλά να πέσουν οι πρώτοι πύραυλοι και ήδη οι τιμές σε μια σειρά από αγαθά - και κυρίως τα καύσιμα - εκτινάχθηκαν, παρασύροντας με τη σειρά τους ένα σύνολο από προϊόντα, κυρίως τα τρόφιμα, την ενέργεια και άλλα είδη πρώτης ανάγκης.

Χαρακτηριστικές είναι οι αυξήσεις στη μέση τιμή χονδρικής πώλησης του λίτρου της βενζίνης από τα διυλιστήρια, που ανέβηκε κατά 18,4 λεπτά το λίτρο, στο πετρέλαιο κίνησης κατά 40,3 λεπτά το λίτρο και του πετρελαίου θέρμανσης κατά

36,5 λεπτά το λίτρο, ενώ στις τιμές λιανικής από τα πρατήρια οι αυξήσεις ήταν χαμηλότερες με 10,9 λεπτά, 25,6 λεπτά και 24,4 λεπτά το λίτρο αντίστοιχα. Φαίνεται ότι από την πρώτη μέρα «στέρεψαν» τα καύσιμα σε παγκόσμιο επίπεδο και ανέβηκε η τιμή του βαρελιού, λόγω των καυσίμων που δεν «αφήνουν» να περάσουν στα στενά του Ορμούζ.

Δεν ακολούθησαν όμως την αντίστοιχη καθοδική πορεία της τιμής του βαρελιού, μετά τις αρχικές δηλώσεις Τραμπ για «σύντομη» επέμβαση στο Ιράν, ενώ οι νέες αυξήσεις που αναμένονται θα πυροδοτήσουν νέες ανατιμήσεις, παρά τις εξαγγελίες του Διεθνούς Οργανισμού Ενέργειας ότι θα αποδεσμεύσει 400 εκατομμύρια βαρελιών πετρελαίου από τα στρατηγικά του αποθέματα.

Το ίδιο σκηνικό παρατηρείται χρόνια τώρα και στην Ελλάδα, με τις τιμές

των καυσίμων -και όχι μόνο- να ανεβαίνουν άμεσα λόγω των «διεθνών πιέσεων», αλλά να «ξεχνάνε» να πέσουν στην πορεία εξομάλυνσής τους, χωρίς να φτάνουν τις αρχικές τιμές σε καμία περίπτωση, κάνοντας το «αόρατο χέρι» του Άνταμ Σμιθ (που από μόνο του αυτορρυθμίζει την οικονομία), να φαίνεται ένα ακόμα ωραίο παιδικό παραμύθι που λένε οι αστοί οικονομολόγοι μεταξύ τους.

Φυσικά από την κυβέρνηση το αφήγημα είναι το γνωστό... Οι διεθνείς εξελίξεις φέρνουν συνεχώς έναν «εισαγόμενο» πληθωρισμό, ανεξάρτητο από τις επιλογές και την πολιτική του ντόπιου συστήματος, άρα οι δυνατότητες παρέμβασής τους είναι ελάχιστες ως και μηδαμινές. Η πραγματικότητα όμως βρίσκεται μακριά από αυτό το αφήγημα. Πριν από την αρχή της επέμβασης στο Ιράν, ο πληθωρισμός της χώρας βρισκόταν στο 3% για τους 2 πρώτους

μήνες του 2026 (στα τρόφιμα έφτασε το 5,2% στο ίδιο διάστημα), ποσοστό υπερδιπλάσιο από τον ευρωπαϊκό μέσο όρο, ενώ οι τιμές στα αγαθά πρώτης ανάγκης συνεχίζουν εδώ και χρόνια την ανοδική τους πορεία. Μερικά παραδείγματα δείχνουν ότι μόνο τον τελευταίο χρόνο η τιμή στο μοσχάρι είναι 26% ψηλότερη, στο ψωμί 2%, στο αρνί 12%, στα φρούτα 13%, στα λαχανικά 7%, στα ρούχα 10%, στον καφέ 15% και η λίστα συνεχίζεται...

Αν σε αυτά υπολογιστούν και οι αυξήσεις από την πανδημία ως τώρα, ο λογαριασμός ξεφεύγει. Με τα δικά τους επίσημα στοιχεία τα ενοίκια έχουν διπλασιαστεί στα τελευταία 2-3 χρόνια, φτάνοντας τουλάχιστον το 75% του βασικού μισθού για ένα μικρό και παλιό σπίτι. Αυτή είναι η πραγματικότητα που ζουν οι εργαζόμενοι και ο λαός, πριν την έναρξη του νέου «εισαγόμενου» πληθωρισμού που φέρνει ο πόλεμος,

Σημεία πώλησης

www.kkempl.gr/ps

ΕΝΙΟΧΥΣΤΕ
την έκδοση

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ: Εσωτερικού: 45 ευρώ
Εξωτερικού: 65 ευρώ

ΑΡ. ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΥ: Εθνική Τράπεζα: IBAN: GR3201107110000071148003461
BIC: ETHNGRAA

Προλεταριακή Σημαία Κωδ.3112

Εκδόσεις ΕΚΤΟΣ ΤΩΝ ΤΕΙΧΩΝ, Αστική μη κερδοσκοπική εταιρία

Διευθύνεται από Συντακτική Επιτροπή

Υπεύθυνος Σύνταξης: Θ. Φωτόπουλος

Εδρα: Γραβιάς 10-12, 10678 Αθήνα, Τηλ: 2103303639 cpgml@otenet.gr Θεσ/νίκη, Συγγρού 24, Τηλ: 2310 278978 cpgmlthe@the.forthnet.gr www.kkempl.gr

ταφορά Patriot στην Κάρπαθο. Επίσης, έκφρασε την επιθυμία να φύγουν από την Κύπρο τα ελληνικά πλοία και αεροπλάνα «με τη λήξη της κρίσης». Λίγες μέρες πριν, επίσης, τουρκικό πολεμικό πλοίο είχε εμποδίσει την πόντιση καλωδίου οπτικών ινών μεταξύ Αμοργού και Αστυπάλαιας, με ερωτηματικό το αν, τελικά, αυτό ποντίστηκε ή όχι.

Όλα συνηγορούν ότι ο αντιδραστικός ανταγωνισμός ανάμεσα στις άρχουσες τάξεις Ελλάδας και Τουρκίας όχι μόνο καλά κρατεί αλλά και κλιμακώνεται. Στην εξίσωση πρέπει, οπωσδήποτε, να μπει και το προσφυγικό-μεταναστευτικό, αφού είναι φανερό ότι εκατοντάδες χιλιάδες - αν όχι εκατομμύρια - άνθρωποι ήδη παίρνουν το δρόμο της προσφυγίας-μετανάστευσης για να αποφύγουν τις συνέπειες του πολέμου. Μέσα στην «προστασία των συνόρων» που διατυμπανίζουν όλοι οι αντιδραστικοί, περιλαμβάνονται και τα νέα τείχη που ορθώνουν σε στεριά και θάλασσα για τους κατατρεγμένους.

Δεν γνωρίζουμε για πόσο καιρό ακόμη η Τουρκία θα παίζει το ρόλο του «επιδέξιου ουδέτερου» στην περιοχή. Οι δύο βαλλιστικοί πύραυλοι από το Ιράν που αναχαιτίστηκαν στον εναέριο χώρο της, ανεξάρτητα αν στρέφονταν ενάντια σε αμερικανικούς στόχους εντός της επικράτειάς της ή σε γειτονικές χώρες (Κύπρος-Ελλάδα), τη σπρώχνουν να εμπλακεί. Το ίδιο

και τα σενάρια που φέρουν το κουρδικό στοιχείο να λαμβάνει μέρος πιο ενεργά στον πόλεμο, με πιο χαρακτηριστικό το δημοσίευμα του CNN International που εμφάνισε διευρυμένο χάρτη των κουρδικών πληθυσμών σε ολόκληρη την περιοχή (Τουρκία-Συρία-Ιράκ-Ιράν), που φέρονται να συγκροτούν νέα οντότητα - μεγάλο Κουρδιστάν! Κάτι που προκάλεσε την έντονη διαμαρτυρία της τουρκικής ηγεσίας και την απαίτηση διόρθωσης «των ανακριβειών» που απαιτούνται. Και όλα αυτά, σε συνδυασμό με την προβαλλόμενη σε πολλά μέσα «βεβαιότητα» της εξαπόλυσης επίθεσης των Κούρδων του Ιράν εναντίον του καθεστώτος.

Η επίδραση όλων αυτών των ζητημάτων στις ελληνοτουρκικές σχέσεις είναι προφανής και γι' αυτό τα αναφέρουμε. Με την τροπή που παίρνουν οι εξελίξεις, μάλιστα, υπάρχει το ενδεχόμενο ενός (και στρατιωτικού) νέου γύρου αντιπαράθεσης μεταξύ των δύο αστικών τάξεων, που θα μεγαλώσει ακόμη περισσότερο τους κινδύνους για τους λαούς μας. Στην αναμπουμπούλα χαιρέται ο λύκος, λέει η παροιμία. Οι λαοί, ωστόσο, δεν θα πάνε σαν πρόβατα ποσάγα. Μέσα στις φλόγες του πολέμου ή, καλύτερα, πριν αυτές τους τυλίξουν, είναι ανάγκη ζωής να εντείνουν την κοινή τους πάλη ενάντια στον πόλεμο, τον ιμπεριαλισμό και τον εθνικισμό!

Αποψη

Οι καιροί μας χαρακτηρίζονται από πολέμους και επεμβάσεις. Οι μυλόπετρες των ιμπεριαλιστών αλέθουν λαούς και διαλύουν χώρες, οι πολεμικές προετοιμασίες παίρνουν γιγάντιες διαστάσεις, ρίχνοντας τα βάρη τους στις πλάτες των εργαζόμενων και της νεολαίας, διαμορφώνοντας ταυτόχρονα ένα αντιδραστικό πλαίσιο στο πολιτικό και κοινωνικό επίπεδο.

Απέναντι σε αυτή την κατάσταση κάποιοι θεωρούν ότι σχεδόν αυτόματα θα μπορούσε να αναπτυχθεί ένα αντιπολεμικό κίνημα το οποίο θα στεκόταν απέναντι στους πολέμους και τις επεμβάσεις των ιμπεριαλιστών. Θα έκφραζε την αλληλεγγύη του στους λαούς που αιματοκυλιούνται και θα πάλευε για ειρήνη και ελευθερία σε σύγκρουση με την ιμπεριαλιστική βαρβαρότητα. Ανάμεσα σε άλλους προβληματισμούς διαβάσαμε πρόσφατα και στην ψηφιακή έκδοση της «Εφ.Συν.» άρθρο - ανάλυση με τίτλο «Ποιος σκότωσε το αντιπολεμικό κίνημα;» τόσο διεθνώς όσο και στην Ελλάδα. Στο οποίο γίνεται μία προσπάθεια να εξηγηθεί η καθυστέρηση ανάπτυξής του σε σχέση με τις σημερινές απαιτήσεις, με αναφορές σε ιδεολογικές και κοινωνικές αιτίες οι οποίες μπορεί να έχουν κάποια βάση,

λο και τη θέση του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού στη χώρα, ανέπτυξε στρατηγικές σχέσεις με το σιωνιστικό μόρφωμα. Μάλιστα στην περίοδο των «σκληρών» διαπραγματεύσεων με την ΕΕ-ΕΚΤ-ΔΝΤ ανέδειξαν -στο πλαίσιο της δήθεν εκμετάλλευσης των αντιθέσεων - τον αμερικάνικο ιμπεριαλιστικό παράγοντα σαν «σανίδα σωτηρίας» για το λαό και τη χώρα. Είναι ο χώρος αυτός που πλήρως μεταλλαγμένος «ξέπλυσε» την ιμπεριαλιστική βαρβαρότητα και τους ιμπεριαλιστικούς οργανισμούς NATO-ΕΕ και σήμερα, παρά την πολυδιάσπασή του, συνεχίζει το ίδιο τροπάρι περί «σεβασμού του διεθνούς δικαίου», ενώ υποτάσσεται πλήρως σε κάθε ιμπεριαλιστική επιταγή.

Από την άλλη μεριά, δυνάμεις με κομμουνιστική αναφορά όπως το ΚΚΕ και οργανώσεις του εξωκοινοβουλευτικού χώρου, στις οποίες κυριαρχούν λαθεμένες εκτιμήσεις για τον ανταγωνιστικό χαρακτήρα των ιμπεριαλιστικών αντιθέσεων, οδηγούνται είτε να βλέπουν μόνο «επιχειρηματικούς ομίλους» πίσω από τους πολέμους είτε διαμόρφωση όρων για «νέα Γιάλτα». Οι δύο όψεις της ίδιας οικονομίστικης αντίληψης είτε αυτή λέγεται «ιμπεριαλιστική πυραμίδα» είτε «ολοκληρωτικός καπιταλισμός».

Αυτές οι αντιλήψεις οδηγούν και σε αντίστοιχες πρακτικές. Από τη μία πλευρά σε κομματικά περιχαρακωμένες κινήσεις, χωρίς κανέναν στόχο διαμόρφωσης μαζικών όρων κίνησης κόσμου, και από την άλλη, σοβαρή υποτίμηση και αδιαφορία για την ανάπτυξη του αντιιμπεριαλιστικού κινήματος.

Το αντιπολεμικό κίνημα και οι σημερινές απαιτήσεις

αλλά έλειπαν τελείως οι πολιτικές αιτίες - και αυτό έχει την εξήγησή του.

Το αντιπολεμικό κίνημα, όπως όλα τα κινήματα, δεν τα «παραγγέλνεις», αλλά η συγκρότησή τους και η ανάπτυξή τους απαιτούν πολιτικές κατευθύνσεις και δράσεις που να δημιουργούν ευνοϊκούς όρους. Στη βάση αυτών των κατευθύνσεων και των δράσεων εδράζεται η πολιτική ανάλυση και οι εκτιμήσεις για τον χαρακτήρα του κόσμου και της χώρας που ζούμε και σε συνάρτηση με αυτό ο χαρακτήρας των πολεμικών συγκρούσεων και των επεμβάσεων, οι επιπτώσεις τους για την εργατική τάξη και τους λαούς και κυρίως τα καθήκοντα που απορρέουν από αυτή την τοποθέτηση.

Η αριστερά και το κομμουνιστικό κίνημα αποτελούν τον βασικό τροφοδότη του αντιπολεμικού κινήματος και οι όποιες εξελίξεις στο εσωτερικό τους έχουν άμεση αντανάκλαση στο προχώρημα ή την υποχώρησή του. Από γενική άποψη, η οπισθοχώρηση και η ήττα του κομμουνιστικού κινήματος είχαν - εκτός των άλλων - σαν αποτέλεσμα τη σημαντική υποχώρηση του αντιπολεμικού - αντιιμπεριαλιστικού κινήματος. Ιδιαίτερα μάλιστα η κυριαρχία του ρεφορμισμού - ρεβιζιονισμού ήταν αυτή που είχε σαν συνέπεια είτε τη μετάλλαξή του σε μία πασιφιστική καρικατούρα με ανάλογες δράσεις είτε, στη χειρότερη εκδοχή του, να εξυπηρετεί και να στηρίζει τον έναν ιμπεριαλιστή απέναντι στον άλλο. Και αν όλα τα παραπάνω εξελίχθηκαν σε περασμένες δεκαετίες, είναι ανάλογες και οι επιπτώσεις τους και στην εποχή μας. Καθώς παραλλαγές των ίδιων αντιλήψεων αναπαράχθηκαν και συνεχίζουν να αναπαράγονται και σήμερα.

Ας δούμε λοιπόν ποιοι υπονόμισαν και απονεύρωσαν το αντιπολεμικό κίνημα τα τελευταία χρόνια. Ξεκινώντας από την «κυβερνώσα αριστερά» του ΣΥΡΙΖΑ στην οποία πολλοί, μέσα στην αριστερά, αναζήτησαν την «ελπίδα», για να βρεθούν αντιμέτωποι με μία πολιτική που ενίσχυσε τα δεσμά της ιμπεριαλιστικής εξάρτησης, διέυρνε τον ρό-

Από άλλες δυνάμεις τα τελευταία χρόνια και σε αναφορά με τον πόλεμο στην Ουκρανία ξαναεμφανίστηκε η παλιά ρεβιζιονιστική θέση «πάρτε βοήθεια από τη Μόσχα» σε... σύγχρονη παραλλαγή, όπου σε μία ιμπεριαλιστική σύγκρουση, η «ήττα του NATO» βαφτίζεται «νίκη των λαών» και ιμπεριαλιστικές δυνάμεις όπως η Ρωσία και η Κίνα αναγνωρίζονται μόνο ως «μπακάλικά που κινδυνεύουν από τα σούπερ μάρκετ».

Τέλος, ο χώρος της αναρχίας/αυτονομίας, παρόλο που τα τελευταία χρόνια ένα κομμάτι του, κάτω από την πίεση των εξελίξεων, αναγνωρίζει την ανάγκη της αντιπολεμικής - αντιιμπεριαλιστικής πάλης, το μεγαλύτερο μέρος του υποτιμάει το ζήτημα του πολέμου και μένει στην άκρη.

Επιπλέον, δεν πρέπει να υποτιμούμε και την προσπάθεια της κυβέρνησης και όλων των παρατρεχάμενων του συστήματος που προβοκάρον κάθε αντιπολεμική έκφραση του λαού, ταυτίζοντάς την είτε με τους «τρομοκράτες της Χαμάς» είτε με τους «μουλάδες του Ιράν», με στόχο να σπάσει αντιπολεμικές συνειδήσεις και να ενοχοποιήσει το λαό που δεν θέλει να μπει στα φέρετρα του Δένδια πολεμώντας με τη «σωστή πλευρά της Ιστορίας».

Είναι φανερό ότι κάτω από το βάρος τόσο της επίθεσης του συστήματος όσο και όλων των λαθεμένων αντιλήψεων και πρακτικών που κυριαρχούν στο κίνημα υπονομεύεται η ανάπτυξη ενός μαζικού αντιπολεμικού κινήματος το οποίο μπορεί να «στριμώξει» τόσο τους ιμπεριαλιστές όσο και την ντόπια άρχουσα τάξη και το πολιτικό της προσωπικό. Παρά τις διαθέσεις του εργαζόμενου λαού και της νεολαίας, που εκφράστηκαν ιδιαίτερα στις μαζικές κινητοποιήσεις αλληλεγγύης προς τον ηρωικό παλαιστινιακό λαό και την αντίστασή του, τόσο στον πόλεμο στην Ουκρανία όσο και σήμερα στην επίθεση των ΗΠΑ - Ισραήλ στο Ιράν, η ανάπτυξη ενός αντιπολεμικού κινήματος είναι ακόμη πίσω από τις απαιτήσεις των καιρών.

δείχνοντας πόσο δομικά «εγχώρια» είναι η ακρίβεια και η λιτότητα που βιώνουμε. Αν σε αυτό συνυπολογίσουμε ότι ο μέσος μισθός (παρά τις «απλόχερες» αυξήσεις των κυβερνήσεων) είναι ακόμα και σήμερα χαμηλότερος από ό,τι ήταν πριν την κρίση (1.442 € το 2009, σε σχέση με τα 1.366 πέρσι), την ίδια στιγμή που το κόστος ζωής είναι πολλές φορές πολλαπλάσιο, αντιλαμβανόμαστε την πραγματική κατάσταση της αγοραστικής δύναμης των λαϊκών νοικοκυριών.

Η κυβέρνηση, στον βωμό των εντυπώσεων, εξαγγέλλει δέσμη μέτρων που επαναφέρουν μέτρα της πανδημίας, όπως το πλαφόν στο περιθώριο κέρδους (όχι στις τιμές!), στα καύσιμα και σε 61 (όλα και όλα) συνολικά προϊόντα. Ένα μέτρο που κατά την πανδημία δεν απέτρεψε σε τίποτα την άνοδο των τιμών, ενώ ως μέτρο καταλήγει σε αύξηση στην μεγαλύτερη τιμή των προϊόντων και φυσικά δεν ελέγχεται η εφαρμογή του.

Ταυτόχρονα, δεν σηκώνει καμία συζήτηση για την φορολογία και τους ειδικούς φόρους που φτάνουν το 60% της τιμής π.χ. στα καύσιμα (το 1,10 ευρώ από το 1,80 της τιμής του λίτρου είναι

φόροι), παρότι ακόμα και οι ευρωπαϊκοί θεσμοί προτείνουν μειώσεις, που δεν θα βάζουν σε κίνδυνο τους δημοσιονομικούς στόχους βεβαίως-βεβαίως! Ούτε φυσικά είναι διατεθειμένοι να αμφισβητήσουν στο παραμικρό τις ανάγκες να «πέσει» χρήμα στους εξοπλισμούς της χώρας, χρήμα που υφαρπάζεται συνεχώς από τον μόχθο των εργαζομένων. Άλλωστε, οι δηλώσεις της Μπακογιάννη για την εθνική περηφάνια που θα πρέπει να νιώθει κάθε Έλληνας, ανεξαρτήτως πολιτικού χώρου που ανήκει, από την απόφαση της κυβέρνησης να στείλει οπλισμό στην Κύπρο, οι συνεχείς αναφορές στελεχών της κυβέρνησης για τις θυσίες που πρέπει να κάνει ο λαός (ως και της ίδιας του της ζωής) για τα συμφέροντα των ιμπεριαλιστών, δεν αφήνουν περιθώρια παρερμηνειών.

Όσα φαινομενικά μέτρα και να πάρει η κυβέρνηση, για τους εργαζόμενους και τον λαό ο δρόμος είναι ξεκάθαρος και περνάει από την πάλη για μισθούς και συντάξεις που να καλύπτουν το κόστος της ζωής, την πάλη για ζωή με δικαιώματα και την ανάπτυξη αντιιμπεριαλιστικού-αντιπολεμικού κινήματος.

Προσφορά

Στη μνήμη του Λάκη Μπατσιλά, η Ε.Μ. προσφέρει για ενίσχυση 20 ευρώ.

Προκλητική στοχοποίηση πολιτικών οργανώσεων στις κινητοποιήσεις

Σημεία κι αυτά των καιρών... Καιρών φασιστικοποίησης, πολεμικών προετοιμασιών και πυροδοτήσεων, λυσσασμένης επίθεσης του συστήματος σε λαό, εργαζόμενους και νεολαία και μεγάλο φόβου του λαϊκού παράγοντα, των ξεσπασμάτων του, αλλά και των αγώνων του. Έτσι, μετά τις επιθέσεις των δυνάμεων καταστολής σε διαδηλώσεις, σε μπλοκ πολιτικών οργανώσεων και συλλογικοτήτων, γινόμαστε μάρτυρες και αστυνομικών «μπλόκων» και λεγόμενων «ελέγχων» σε διαδηλωτές οργανώσεων που μεταφέρουν πανό και άλλα υλικά για τη διαδήλωση ή ακόμα και προκλητικών αποκλεισμών γραφείων πολιτικών οργανώσεων. Κινήσεις που δεν περιορίζονται, πλέον, σε «μεμονωμένα άτομα» που πηγαίνουν σε μια διαδήλωση. Έτσι, την 1η Μάρτη, ομάδες ΔΡΑΣΗ σταμάτησαν Ι.Χ. που μετέφερε πανό και υλικά του ΚΚΕ(μ-λ) για την προγραμματισμένη, στο Πάρκο Ελευθερίας, συγκέντρωση καταδίκης της δολοφονικής επιδρομής των ΗΠΑ και του Ισραήλ στο Ιράν, λίγα μέτρα έξω απ' τα γραφεία του, στην Αθήνα.

Πραγματοποίησαν εξονυχιστικούς ελέγχους και καθυστέρησαν το κλιμάκιο να μεταβεί στο χώρο της συγκέντρωσης. Για την προκλητική αυτή στάση εκδόθηκε σχετική καταγγελία. Το πρωί της προηγούμενης, 28 Φλεβάρη, ημέρας της ογκώδους συγκέντρωσης και διαδήλωσης για τα 3 χρόνια απ' το έγκλημα στα Τέμπη, διμοιρίες ΜΑΤ και αστυνομικοί της ΔΡΑΣΗΣ περικύκλωσαν τα γραφεία της Κομμουνιστικής Απελευθέρωσης στην οδό Ζαλόγγου, στην Αθήνα, την ώρα που ετοιμάζονταν τα μέλη της να αναχωρήσουν για τη συγκέντρωση. Υπήρξε επίθεση των δυνάμεων καταστολής, που έφτασαν μέχρι την πόρτα των γραφείων, επιδιώκοντας αρπαγή διαδηλωτών και σύλληψη.

Τα «γεγονότα» αυτά -μόλις των τελευταίων ημερών- υποδηλώνουν πως ο πραγματικός στόχος των διαχειριστών του συστήματος και των μηχανισμών του είναι οι πολιτικές συγκροτήσεις του κινήματος. Υποδηλώνουν την προσπάθειά τους ν' αναβαθμίσουν την κρατική τρομοκρατία, στοχοποιώντας πολιτικές δυνάμεις της Αριστεράς και του κινήματος, αλλά και τον φόβο τους απ' την πολιτική δράση αυτών των δυνάμεων, μέσα σε έναν λαό και μια νεολαία που τους έχουν καταδικάσει στην ανασφάλεια, στη φτώχεια, στην καταρράκωση δικαιωμάτων και, ακόμα περισσότερο, στο να «θυσιαστούν» με κάθε τρόπο στα σχέδια πολέμου για αλλότρια συμφέροντα.

Θέλουν ν' αποτρέψουν να «συναντηθεί» η γενικευμένη λαϊκή οργή με την αγωνιστική πολιτικοποίηση. Πόσο μάλλον όταν το σύστημα διαχείρισής τους έχει απαξιωθεί στα μάτια του λαού. Μάταια, όμως, τρομοκρατούν! Δεν πρόκειται να κάμψουν ούτε το αγωνιστικό ηθικό όσων επιδιώκουν να τρομοκρατήσουν ούτε να ανακόψουν την πολιτικοποίηση των αγώνων και των λαϊκών ξεσπασμάτων.

Δημοκρατικά δικαιώματα

Με καταδίκη όλων των κατηγορούμενων ολοκληρώθηκε η δίκη, στο Εφετείο, των 42 νεοναζί της Χρυσής Αυγής

Η απόφαση του Πενταμελούς Εφετείου Κακουργημάτων έκρινε, στις 4/3, «τελεσίδικα ένοχους» τους 42 κατηγορούμενους νεοναζί, στη δίκη, σε δεύτερο βαθμό, που είχε ξεκινήσει τον Ιούνη του 2022. Δεν αναγνωρίστηκαν ελαφρυντικά απ' το δικαστήριο για 22 κατηγορούμενους, που δεν έχουν εκτίσει τις πρωτόδικες ποινές τους, καθώς τους είχε χορηγηθεί αναστολή μέχρι την έφεση, ενώ αναγνωρίστηκαν σε άλλους 5, λόγω «καλής συμπεριφοράς μετά την πράξη» (sic). Συνολικά, 4 θα φυλακιστούν για πρώτη φορά, ενώ 11 δεν θα φυλακιστούν (ποινή με αναστολή ή μετατροπή).

Η καταδίκη ήταν δίκαιη απαίτηση του κινήματος. Ωστόσο: Οι συγκεκριμένοι, μάλλον έχουν «καεί» πολιτικά και δεν μπορούν να ενταχθούν στην επιδίωξη αξιοποίησής τους στο κεντρικό πολιτικό σκηνικό. Τουλάχιστον άμεσα. Όμως κι αυτό δεν είναι απόλυτο! Ο Κασιδιάρης καθοδηγεί απ' τη φυλακή πολιτικά μορφώματα. Ταυτόχρονα, η καταδίκη, αφενός, δεν αποτελεί την απάντηση στη γέννηση, στην ύπαρξη και στη δολοφονική και αντιλαϊκή πολιτική και κοινωνική δράση του φασιστικού φαινομένου. Ούτε -πολύ περισσότερο- στην κυρίαρχη φασιστικοποίηση. Αφετέρου, όπως έχει φανεί πολλές φορές στην πράξη, έρχεται ν' αναρριχθεί στη συνέχεια με αποφυλακίσεις και «ειδικές μεταχειρίσεις»... Οι χρυσαυγίτες καταδικάστηκαν για την -απόλυτα φανερή- «ποινική» λεγόμενη πλευρά, δηλαδή για τη δολοφονική τους δράση. Μια δράση που συχνά πυκνά επιχειρείται να κουκουλωθεί, αλλά που στις συγκεκριμένες περιπτώσεις αυτό δεν επιτεύχθηκε.

Η δολοφονική αυτή πλευρά είναι απόλυτα δεμένη και σύμφυτη με την πολιτική, αντιδραστική, νεοναζιστική, βαθιά αντιλαϊκή, φασιστική και συστημική πλευρά και αποτελεί παράγωγο της. Σε αντίθεση με αυτό που ισχυρίζεται η κυρίαρχη αστική προπαγάνδα και

η λογική του δικαστηρίου, που προσπαθεί να τις διαχωρίσει («άλλο το ποινικό, άλλο το πολιτικό...»). Παρουσιάζοντας πως υπάρχει «διάκριση» ανάμεσα στην «πολιτική δράση» και στην «εγκληματική οργάνωση».

Όμως, είναι το ίδιο το σάπιο σύστημα του καπιταλισμού και της εξάρτησης, είναι οι αντιλαϊκές και αντεργατικές του πολιτικές, είναι η οξυμένη κρίση του, είναι το μίσος του απέναντι στο λαό, στους εργαζόμενους, (Έλληνες και πρόσφυγες/μετανάστες), στη νεολαία, στους άλλους λαούς, (γειτονικούς και μη), που γεννά το φασιστικό τέρας και τη δολοφονική του δράση. Που παίρνει αέρα στα πανιά του και από τη φασιστικοποίηση «με τη γραβάτα», την επίσημη, την κυρίαρχη, αυτή που επικαλείται μάλιστα το λεγόμενο «δημοκρατικό τόξο» και εξομολώνει τα λεγόμενα «άκρα». Είναι αυτό που γεννά Χρυσή Αυγή και «Σπαρτιάτες». Που γεννά Περιάνδρους, Κασιδιάρηδες και Μιχαλολιάκους. Όπως και Κορκονέες, Καλαμπόκες και Μελίστες... Αλλά και Βορίδηδες... Αυτό που καταστέλλει πορείες με ΜΑΤ, ρόπαλα και χημικά, που στήνει βιομηχανίες διώξεων συνδικαλιστών, που τρομοκρατεί μαθητές έξω απ' τα σχολεία, που απαγορεύει απεργίες και διαδηλώσεις, που στοχοποιεί την παλαιστινιακή σημαία...

Απέναντι σ' αυτό το σύστημα και στα φασιστικά και νεοναζιστικά παράγωγά του είναι που πρέπει να συγκροτηθεί πολιτικοποιημένο, αποφασιστικό, μαζικό εργατο-λαϊκό αντιφασιστικό κίνημα, που θα αποδομήσει το δηλητήριο που προσπαθούν να διοχετεύσουν στις λαϊκές συνειδήσεις και θα κόψει το δολοφονικό τους χέρι. Μόνο με μαζικούς αγώνες στους δρόμους, με κινητοποιήσεις, με εκδηλώσεις, με συνελεύσεις, με παρεμβάσεις, παράλληλα με την εκ νέου πολιτικο-ιδεολογική συγκρότηση του λαϊκού κινήματος, μπορεί να ηττηθεί ο φασισμός.

Κάτω τα χέρια απ' τα Προσφυγικά Κανείς νεκρός, της πείνας απεργός!

Συνεχίζει την απεργία πείνας που ξεκίνησε στις 5 Μάρτη ο Αριστοτέλης Χαντζής, μέλος της συνέλευσης των κατειλημμένων Προσφυγικών της Λ. Αλεξάνδρας (δες και προηγούμενα φύλλα «Π.Σ.» 1001 & 1002). Την 30ή ημέρα της απεργίας πείνας (6/3), η κατάσταση της υγείας του είχε ήδη επιδεινωθεί σοβαρά, με εντεινόμενα σημεία ορθοστατικής υπότασης και ταχυκαρδίας κατά την έγερση, απώλεια του 15,5% του αρχικού σωματικού του βάρους, χαμηλή συγκέντρωση ουρίας ορού, επαναλαμβανόμενα υπογλυκαιμικά επεισόδια, συνοδευόμενα από αιμωδίες στα άνω άκρα, σύμφωνα με την ιατρική ομάδα που τον παρακολουθεί.

Τα αιτήματα του απεργού πείνας, αλλά και της συνέλευσης των κατειλημμένων Προσφυγικών ενάντια στη λεγόμενη «ανάπλαση», στην καταστροφή, δηλαδή, του ιστορικού αλλά και κινηματικού αυτού χώρου -μια καταστροφή που μεθοδεύεται πονηρά, τμηματικά- πρέπει να ικανοποιηθούν! Όπως και η υπεράσπιση της ίδιας της ζωής του! Χρειάζεται να «ανοίξει» το ζήτημα πλατιά στο λαό, στους εργαζόμενους, στη νεολαία. Τους αφορά. Δεν αποτελεί απλά και μόνο ζήτημα αλληλεγγύης. Η εναντίωση στην καταστροφή των ελεύθερων χώρων, στην παράδοση τους ως «φιλέτα» για κερδοφορία στην τσιμεντοποίηση, στην καταστροφή ιστορικών κληροδοτημάτων, όπου το λαϊκό κίνημα άφησε το στίγμα του (1944), στην καταστολή σε χώρους συλλογικότητας, διάδοσης ιδεών, πολιτικών, κοινωνικών και πολιτιστικών δραστηριοτήτων, η αντιμετώπιση της κρατικής τρομοκρατίας, η αλληλεγγύη σε πρόσφυγες και μετανάστες, η εναντίωση στην πολιτική της εξαθλίωσης που παράγει άστεγους και άνεργους αποτελούν κατεξοχήν λαϊκά ζητήματα πάλης. Γι' αυτό και η πλατιά απεύθυνση μπορεί να έχει αποτελέσματα.

Η Διεθνής Έκθεση Θεσσαλονίκης να γίνει πάρκο για τις ανάγκες του λαού

Φούντωσε η δημόσια συζήτηση για την ανάπλαση της ΔΕΘ στη Θεσσαλονίκη. Αφορμή στάθηκε η κατάθεση των υπογραφών για δημοψήφισμα από την οργανωτική επιτροπή Δημοψηφίσματος για το μέλλον της ΔΕΘ, στο Δημοτικό Συμβούλιο της πόλης. Σύμφωνα με την επιτροπή, 23.214 πολίτες υπέγραψαν το αίτημα να διενεργηθεί δημοψήφισμα για την ανάπλαση της ΔΕΘ και είναι υποχρεωμένη η δημοτική αρχή να δρομολογήσει την πραγματοποίησή του, σύμφωνα με τον κώδικα της Τοπικής Αυτοδιοίκησης.

Ωστόσο, η δρομολόγηση του δημοψηφίσματος βραχυκύκλωσε. Με διαδικαστικά εμπόδια, με νομικίστικα τερτίπια και ερμηνευτικές κατασκευές οι οικονομικοί και πολιτικοί παράγοντες που θέλουν τη Διεθνή Έκθεση στο κέντρο της πόλης προσπαθούν να μπλοκάρουν το δημοψήφισμα και να δρομολογήσουν την κυβερνητική λύση. Από την άλλη μεριά, οι δυνάμεις που συγκρότησαν την οργανωτική επιτροπή του δημοψηφίσματος θεωρούν ότι η λύση θα δοθεί με την ψήφο, καθότι πιστεύουν ότι τα δημοψηφίσματα είναι θεσμός-έκφραση λαϊκής συμμετοχής και πρέπει να έχουν δεσμευτικό χαρακτήρα.

Ας πάρουμε όμως τα πράγματα από την αρχή. Τα σχέδια του Υπερταμείου προέβλεπαν τη δημιουργία νέων εγκαταστάσεων (περιπτέρων) για τη ΔΕΘ με τέσσερα-πέντε τεράστια εκθεσιακά κέντρα! Τη δημιουργία δωδεκαώροφου ξενοδοχείου, τη δημιουργία ενός τεράστιου υπόγειου πάρκινγκ 2.500 θέσεων! Και φυσικά τη δημιουργία ενός τεράστιου εμπορικού κέντρου!

Η αρχική άκαμπτη στάση της κυβέρνησης ήταν να γίνει μία φαραωνική ανάπλαση της τάξης των 300 ως και 370 εκατ. ευρώ με τη συμμετοχή ιδιωτών. Το περασμένο καλοκαίρι όμως η κυβέρνηση αναδιπλώθηκε κάτω από την πίεση και τις αντιδράσεις φορέων και πολιτών, αλλά και της δυστοκίας στη χρηματοδότηση.

Έτσι, σήμερα ανακοινώνουν η κυβέρνηση και το Υπερταμείο ότι το ανα-

θεωρημένο σχέδιο θα περιλαμβάνει δύο νέα, μεγάλα εκθεσιακά κέντρα, με συνολική επιφάνεια περίπου 41.500 τ.μ., πλήρη ανακαίνιση του Βελλιδείου (περίπου 6.500 τ.μ.), ενώ θα δημιουργηθεί και υπόγειο πάρκινγκ με πολλές θέσεις στάθμευσης. Δεν έχει όμως παρουσιάσει το ολοκληρωμένο σχέδιο, που φιλοδοξεί να είναι έτοιμο το καλοκαίρι με ένα προϋπολογισμένο κόστος της τάξης των 120 εκατ. ευρώ. Προσπαθεί έτσι, εκφράζοντας τα επιχειρηματικά συμφέροντα της πόλης (ξενοδοχοί, επιμελητήρια, κατασκευαστικές εταιρίες και real estate), συνεπικουρούμενη από τις παρεμβάσεις θεσμικών και κοινωνικών παραγόντων, με την αρθρογραφία των κυβερνητικών ακολούθων και των κονδυλοφόρων της, να επιβάλει την παραμονή της έκθεσης στο κέντρο της πόλης. Χαρακτηριστική είναι η θέση του πρώτου του Διεθνούς Πανεπιστημίου Ελλάδας (ΔΙΠΑΕ), που έσπευσε να δηλώσει ότι «δεν είχαμε καμία επίσημη συνάντηση με εκπροσώπους θεσμικών φορέων της πολιτείας ώστε να συζητήσουμε το θέμα της παραχώρησης στρεμμάτων του Ιδρύματος, έτσι ώστε να χρησιμοποιηθούν ως εκθεσιακοί χώροι», για να καταλήξει ότι «στηρίζουμε την ανάπλαση της ΔΕΘ ως αναπτυξιακή προοπτική της Θεσσαλονίκης... όπως ανακοινώθηκε».

Η θέση της δημοτικής αρχής, που ξεκίνησε

πριν από την εκλογή της με την άποψη υπέρ του μητροπολιτικού πάρκου, έφτασε σήμερα να συντάσσεται με το πλάνο του Υπερταμείου. Ο δήμαρχος Αγγελούδης, αξιοποιώντας την άποψη των υπηρεσιακών υπαλλήλων του Δήμου, παραπέμπει την έγκριση του δημοψηφίσματος στη γνωμοδότηση του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους για να διευκολύνει το σχέδιο του Υπερταμείου.

Κι όλα αυτά συμβαίνουν σε μια πόλη που μαζί με την άναρχη δόμηση κυριαρχεί παντού το τσιμέντο, που στο βωμό της αντιπαροχής θυσιάστηκαν οι χώροι πράσινου, που τα πεζοδρόμια είναι αδιάβατα και οι πλατείες έγιναν αφιλόξενες με τα τραπεζοκαθίσματα. Τα δεδομένα πιστοποιούν την τραγική κατάσταση για τους κατοίκους της πόλης. Η Θεσσαλονίκη λοιπόν δεν είναι καθόλου τυχαίο ότι είναι η πόλη με το λιγότερο πράσινο ανά κάτοικο. Μόλις 2,7 τ.μ./κάτοικο, όταν τα διεθνή πρότυπα θέτουν ως όριο βιωσιμότητας τα 10 τ.μ./κάτοικο! Η Θεσσαλονίκη επίσης είναι η πόλη με την υψηλότερη ατμοσφαιρική ρύπανση μεταξύ πολλών ευρωπαϊκών μεγαλουπόλεων! Σύμφωνα με τις μετρήσεις των κρατικών φορέων, το αιωρούμενα τοξικά σωματίδια στο κέντρο της πόλης είναι πολλές φορές πάνω από το «αποδεκτό»!

Με βάση την κατάσταση στην πόλη και τις ανάγκες του εργαζόμενου λαού και της νεολαίας, ένα πράγμα προβάλλει ξεκάθαρα και με αυτονόητο τρόπο: Αυτό που χρειάζεται η πόλη, οι εργαζόμενοι και η νεολαία είναι να πάρει οξυγόνο, να βρει χώρους να αναπνεύσει. Να αποκτήσει στο χώρο της ΔΕΘ ένα μεγάλο πάρκο μόνο με πράσινο, παγκάκια και παιδικές χαρές, με χώρους για αθλητικές και πολιτιστικές δραστηριότητες. Τίποτε άλλο! Η εκθεσιακή δραστηριότητα και η διαφήμιση τηςπραμάτειας των ντόπιων και ξένων επιχειρήσεων δεν αφορούν τη λαϊκή πλειοψηφία. Ας φάξουν να βρουν αυτοί

πού θα μεταφερθούν, πού θα εγκατασταθούν και πώς θα διαφημίζονται.

Όσον αφορά τις μορφές πάλης που επιλέγει το κίνημα για να διεκδικήσει και να επιβάλει το δίκιο του λαού, πρέπει να συμβάλουν στη συμμετοχή, στην ενεργοποίηση, στην πολιτική και οργανωτική συγκρότηση των εργαζόμενων και της νεολαίας. Οι συνελεύσεις, οι διαδηλώσεις, οι απεργίες, οι καταλήψεις είναι το προνομιακό πεδίο όπου συγκροτούνται οι λαϊκές δυνάμεις. Με αυτές τις μορφές μπορούμε να αναγκάσουμε τις δυνάμεις του συστήματος να κάνουν πίσω. Όταν μέσα απ' αυτές τις διαδικασίες συγκροτήσουμε το δικό μας μέτωπο, μπορούμε να κερδίσουμε νίκες.

Και πρέπει πάντα να γνωρίζουμε ότι αυτές οι νίκες υπόκεινται στα δεδομένα του αρνητικού συσχετισμού δυνάμεων που ευνοεί στις σημερινές συνθήκες τις δυνάμεις του συστήματος. Γι' αυτούς τους λόγους πιστεύουμε ότι τα δημοψηφίσματα δεν είναι το ευνοϊκό πεδίο για το λαό, δεν μπορούν να φέρουν αποτελέσματα και νίκες για το δίκιο του λαού. Πολύ περισσότερο όταν δεν έχουν οργανωθεί λαϊκοί αγώνες. Στο ξένο γήπεδο, στο γήπεδο του αστικοκοινοβουλευτικού θεσμικού πλαισίου, θα ευνοούνται και θα ενισχύονται για να νικήσουν οι δυνάμεις του συστήματος. Γι' αυτό και στην περίπτωση του δημοψηφίσματος για τη ΔΕΘ αυτές οι δυνάμεις μπορούν, εκμεταλλευόμενοι το νομικό πλαίσιο, να βάζουν εμπόδια και να επιχειρήσουν να το μπλοκάρουν.

Για να μπορέσει να διεκδικηθεί με όρους νίκης το λαϊκό αίτημα «να γίνει πράσινο για τις λαϊκές ανάγκες ο χώρος της ΔΕΘ» πρέπει να γίνει αίτημα αγώνα για τις συνελεύσεις των εργατικών σωματείων, των φοιτητικών συλλόγων και των συνελεύσεων γειτονιάς, για να οργανωθούν μαζικοί λαϊκοί αγώνες για τη διεκδίκησή του.

**Η
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ
ΘΑ ΕΧΕΙ
ΤΗΝ ΥΠΟΓΡΑΦΗ
ΣΟΥ**

ΧΡΕΙΑΖΟΝΤΑΙ ΜΟΝΟ
25.000 ΥΠΟΓΡΑΦΕΣ
ΓΙΑ ΕΝΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΙΚΟ ΠΑΡΚΟ

ORGANOTIKH EΠITPOTPH
ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑΤΟΣ

parkodeth.gr

SCAN ME

Η επίθεση του συστήματος εξοντώνει εκπαιδευτικούς και μαθητές

Οι αντιστάσεις τους υπαρκτές

Οργή και αγανάκτηση έχει προκαλέσει στους εκπαιδευτικούς ο θάνατος, ή πιο σωστά η δολοφονία, της Σοφίας Χρηστίδου, καθηγήτριας στο 3ο ΓΕΛ Θεσσαλονίκης. Το βαρύ αιμορραγικό εγκεφαλικό που υπέστη συνδέθηκε από την πρώτη στιγμή με τις πιέσεις και τον εκφοβισμό που δεχόταν στο σχολείο. Μαρτυρίες περιγράφουν σκληρές χλευασμούς από τους μαθητές και πιέσεις από τη διευθύντρια. Πριν καταρρεύσει της είχε επιδοθεί από τη Διεύθυνση Δευτεροβάθμιας Εκπαίδευσης Ανατολικής Θεσσαλονίκης έγγραφο για την παραπομπή της σε Υγειονομική Επιτροπή για «πνευματική ανεπάρκεια» στην άσκηση διδακτικών και άλλων καθηκόντων της. Η παραπομπή της αποφασίστηκε μετά από καταγγελία μαθητών, χωρίς να έχει προηγηθεί πειθαρχική έρευνα, όπως προβλέπεται. Τι να την κάνουν άλλωστε την έρευνα, αφού είχαν βγάλει τη διάγνωση; Η διοίκηση βρίσκεται σε πλήρη πνευματική διαύγεια, δεν δείχνει κανένα έλεος. Οι άνθρωποι που δεν ανταποκρίνονται στα στάνταρ, απλά εξοντώνονται.

Καθημερινά δημοσιεύονται ανακοινώσεις σωματείων και φορέων, άρθρα και σχόλια. Στα κανάλια αναλύουν τα πάντα οι «αναλυτές». Οι γνώμες ποικίλουν. Όλοι εκφράζουν τη θλίψη τους. Κάποιοι την οργή τους για τη συμπεριφορά των μαθητών. Οι φασίστες τούς βρίζουν και προτείνουν ξυλοδαρμό, οι δημοκράτες μιλάνε για όρια. Όλοι συμφωνούν σε ένα πράγμα: πως ο εκπαιδευτικός δεν είναι απλά εργαζόμενος, αλλά λειτουργός. Πως η απαξίωση του ρόλου και του έργου του διαταράζει το παιδαγωγικό κλίμα. Αυτή η λέξη λάστιχο, που την ορίζει όπως νομίζει ο καθένας, είναι μια μεγάλη παγίδα. Την έννοια στις λέξεις τη δίνει ο ισχυρός. Σήμερα του λένε ότι είναι υπεύθυνος για τα πάντα. Λένε, ακόμα, πως η οικογένεια είναι ο πυρήνας της κοινωνίας και έχει τον πρώτο και τον βασικό ρόλο στη διαπαιδαγώγηση των παιδιών, γι' αυτό πρέπει να έχει τις δικές της αρχές και τους δικούς της κανόνες. Επομένως, για τη συμπεριφορά των μαθητών ευθύνονται οι γονείς. Έτσι, βγαίνει λάδι η κυρίαρχη πολιτική. Δηλαδή, φταίνε οι γονείς, οι μαθητές και οι εκπαιδευτικοί για όλα τα στραβά στα σχολεία. Η κυβέρνηση εγκαλείται μόνο γιατί δεν στηρίζει τους εκπαιδευτικούς, γιατί δεν διαθέτει τα χρήματα που απαιτούνται για τις ανάγκες των μαθητών, γιατί τέλος πάντων δεν κάνει το καθήκον της.

Όλα όσα συνέβησαν στο 3ο ΓΕΛ Θεσσαλονίκης θα μπορούσαν να είχαν συμβεί σε οποιοδήποτε σχολείο. Γιατί το σχολείο διαμορφώνεται από τις πολιτικές που εφαρμόζονται και υπηρετεί τους στόχους του συστήματος. Σήμερα, στόχος είναι να κοπούν εντελώς δικαιώματα και κατακτήσεις μαθητών και εκπαιδευτικών και να πεταχτούν έξω από την εκπαίδευση τα πιο φτωχά παιδιά. Ο εκπαιδευτικός είναι εκείνος που θα τα «κόψει» μέσα από τον «θεσμικό του ρόλο» και θα τα μετατρέψει σε υπάκουα και άβουλα πλάσματα για να γίνουν οι εργαζόμενοι που χρειάζεται το κεφάλαιο ή οι φαντάροι που θα στέλνονται για σφαγή στα μέτωπα των πολέμων. Απαραίτητα θα πρέπει να υποταχτεί και ο εκπαιδευτικός. Η αξιολόγηση είναι το βασικό εργαλείο χειραγώγησης του.

Η Τράπεζα Θεμάτων, η ΕΒΕ, το Εθνικό Απολυτήριο, τα Ωνάσεια και τα Πρότυπα σχολεία, τα όρια απουσιών, οι

εσωτερικοί κανονισμοί, η τηλεκπαίδευση, οι εφημερίες, συνολικά όλοι οι νόμοι, οι εγκύκλιοι και οι οδηγίες υπηρετούν αυτούς τους στόχους. Ταυτόχρονα, ενισχύουν έναν μηχανισμό διώξεων και τιμωριών για μαθητές και εκπαιδευτικούς. Το κλίμα στα σχολεία συνδιαμορφώνουν η επίθεση που εξελίσσεται ενάντια στον λαό και τη νεολαία και οι συνέπειες της προετοιμασίας από τους ιμπεριαλιστές ενός γενικευμένου πολέμου.

Οι αντιδράσεις των εκπαιδευτικών διατηρούν το θέμα στην επικαιρότητα. Μέχρι στιγμής δεν υπάρχει κίνηση για καταγγελία της δολοφονίας της Σοφίας στον δρόμο. Είναι λογικό, αν σκεφτεί κανείς πως δεν υπάρχει και για πολλά άλλα. Καταγράφηκε, όμως, πιο δυναμικά η άποψη που θεωρεί πως η αρμονία

στη σχέση εκπαιδευτικών και μαθητών είναι ζήτημα διαχείρισης από τους εκπαιδευτικούς στα πλαίσια του Συλλόγου Διδασκόντων και της λεγόμενης εκπαιδευτικής κοινότητας. «Γιατί αυτό που θα έπρεπε να βρίσκεται στη βάση της συζήτησης είναι η ανατροπή όλων των πολιτικών που μας συνθλίβουν και η επαναφορά της κοινότητας μέσα στο σχολικό περιβάλλον, το να ξαναγίνει το δημόσιο σχολείο κοιτίδα γνώσης και χαράς, φορέας κοινωνικής αλλαγής και ελπίδας, και όχι ένας απάνθρωπος αγώνας για το ποιος θα μείνει όρθιος» (από κείμενο της Σοφίας Χατζοπούλου στην ιστοσελίδα <https://selidodeiktis.edu.gr>).

Υπάρχει και η πραγματικότητα. Ο δάσκαλος και ο μαθητής υποφέρουν στο σχολείο. Οι εφημερίες, οι εσωτερικοί

κανονισμοί, οι απειλές, η αξιολόγηση, οι καταλήψεις, οι αποβολές, τα διαγωνίσματα, οι ατέλειωτες ώρες μαθήματος, δημιουργούν εντάσεις. Αυτά πρέπει να ανατραπούν.

Τελευταίο, αλλά με πρωτεύουσα σημασία, που επηρεάζει το κλίμα στα σχολεία, είναι ο βαθμός ανάπτυξης του κινήματος που σήμερα δεν είναι ευνοϊκό αλλά δεν είναι και μηδενικός. Η αντίσταση στην αξιολόγηση και τα πειθαρχικά είναι υπαρκτή. Η διέξοδος βρίσκεται στην παραπέρα ανάπτυξη των αντιστάσεων και τη συγκρότησή τους σε μαζικό, μαχητικό κίνημα, το οποίο είναι το μόνο που μπορεί να αναμετρηθεί με τους πολιτικούς όρους που δημιουργούν την ασφυκτική πραγματικότητα στα σχολεία.

Η 8η Μάρτη τιμήθηκε σε όλη τη χώρα

Η φετινή 8η Μάρτη, ημέρα αφιερωμένη στους αγώνες της γυναίκας για ισοτιμία και χειραφέτηση, τιμήθηκε σε πολλές πόλεις της χώρας. Οι 5 εργάτριες της Βιολάντα, οι μετανάστριες στη Χίο, οι ιρανές μαθήτριες, οι δολοφονημένες γυναίκες ενέπνευσαν πολλά συνθήματα. Ο βομβαρδισμός του Ιράν και το επικίνδυνο άπλωμα των πολεμικών επιχειρήσεων σε μια σειρά χώρες έδωσε στις διαδηλώσεις και αντιπολεμικό χαρακτήρα.

ΑΘΗΝΑ

Παρά τη διοργάνωση Μαραθώνιου την ίδια μέρα και ώρα και ακριβώς στα σημεία θα γίνονταν οι συγκεντρώσεις και η πορεία, η διαδήλωση πραγματοποιήθηκε το μεσημέρι της Κυριακής 8 Μάρτη και ήταν μαζική και δυναμική. Η παρουσία των ΜΑΤ ήταν προκλητική. Επιχείρησαν να τη θέσουν σε στενό κλοιό, γεγονός που προκάλεσε την αντίδραση των διαδηλωτών, που με συνθήματα κατά της τρομοκρατίας απαίτησαν να φύγει η αστυνομία. Στις 7 Μάρτη πραγματοποιήθηκε εκδήλωση στο βιβλιο-καφέ «Εκτός των Τειχών», η οποία ήταν μαζική και ζωντανή. Τονίστηκε η ανάγκη αλλά και η δυνατότητα της γυναίκας να συμμετέχει και να συμβάλει στην ανάπτυξη του αντιπολεμικού κινήματος που είναι απαραίτητο.

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

Πραγματοποιήθηκε πορεία το μεσημέρι της Κυριακής 8 Μάρτη στο κέντρο της Θεσσαλονίκης με καλή μαζικότητα. Ξεκίνησε από το Άγαλμα Βενιζέλου και συμμετείχαν οργανώσεις και συλλογικές ομάδες της πόλης και φοιτητικοί σύλλογοι. Το ΚΚΕ(μ-λ) συμμετείχε με δυναμική παρουσία, με νέες εργαζόμενες, φοιτητές και φοιτήτριες. Στην πορεία αναδείχτηκε ο χαρακτήρας της 8ης Μάρτη ως ημέρα αγώνα των γυναικών, εργατριών και εργαζομένων. Την Παρασκευή 6 Μάρτη πραγματοποιήθηκε με επιτυχία η εκδήλωση του στεκιού νεολαίας «Σφεντόνα» στη Θεσσαλονίκη ενόψει της 8ης Μάρτη με θέμα: «Η γυναίκα στους εργατικούς αγώνες, στο χθες, στο σήμερα, στο αύριο».

Αθήνα, 8/3

ΧΑΝΙΑ

Το Σάββατο 7/3 στο Εργατικό Κέντρο πραγματοποιήθηκε με επιτυχία η προβολή που διοργάνωσε η Πρωτοβουλία Αντίστασης για την 8η Μάρτη. Στην αρχή της εκδήλωσης έγινε τοποθέτηση από τη μεριά της Πρωτοβουλίας για το γυναικείο ζήτημα σήμερα, σε αναφορά και με τις επικίνδυνες εξελίξεις στη περιοχή, ως αποτέλεσμα της ιμπεριαλιστικής επιθετικότητας των ΗΠΑ. Την Κυριακή 8 Μάρτη, η Πρωτοβουλία Αντίστασης συμμετείχε στη συγκέντρωση και διαδήλωση που έγινε στο κέντρο της πόλης με δικό της μπλοκ. Κατά τη διάρκεια της διαδήλωσης φωνάχτηκαν συνθήματα για την ανάγκη οι γυναίκες του λαού να οργανωθούν και να αγωνιστούν για να κατακτήσουν ζωή με δικαιώματα, ενάντια στον πόλεμο και τον ιμπεριαλισμό.

ΠΑΤΡΑ

Ομάδες γυναικών και φοιτητικοί σύλλογοι τμήσαν με διαδήλωση τους αγώνες των γυναικών για ισοτιμία και απελευθέρωση. Περίπου 200 διαδηλωτές κατέβηκαν στο δρόμο πίσω από τα πανό των Φ.Σ. Μαθηματικού και Διοίκησης Επιχειρήσεων, Συνέλευση 8η Μάρτη, Ανοικτή συνέλευση για την 8η Μάρτη, νΚΑ-ΚΑ, ΣΕΚ, ΚΚΕ(μ-λ), ΟΚΔΕ και Κίνηση Υπεράσπισης Δικαιωμάτων Μεταναστών. Τη Δευτέρα 9 Μάρτη, έγινε προβολή στο «Στέκι Ανάστροφα» ενός ντοκιμαντέρ για τη συμβολή των γυναικών στην ΕΑΜική Αντίσταση.

ΞΑΝΘΗ

Πραγματοποιήθηκε με επιτυχία εκδήλωση με θέμα «Γυναικείες φωνές στους δρόμους της χειραφέτησής τους». Μετά τις εισηγήσεις ακολούθησε πλούσια συζήτηση. Δεν έγινε διαδήλωση στις 8 Μάρτη, την ημέρα της γυναίκας. Το ΚΚΕ(μ-λ) έκανε παρέμβαση με πανό, προκήρυξη και συνθήματα στην πλατεία της πόλης.

ΗΡΑΚΛΕΙΟ

Με αρκετή, για τα δεδομένα της περιοχής, μαζικότητα πραγματοποιήθηκε, το απόγευμα της Κυριακής 8/3, στα Λιοντάρια, συγκέντρωση και πορεία. Στη συγκέντρωση συμμετείχαν αριστερές και αναρχικές συλλογικότητες. Η Ταξική Πορεία παρέμβηκε με μοίρασμα προκήρυξης. Στην διαδήλωση συμμετείχε με πανό μαζί με τις Αγωνιστικές Κινήσεις Εκπαιδευτικών.

ΚΕΡΚΥΡΑ

Την Κυριακή 8 Μάρτη το απόγευμα πραγματοποιήθηκε συγκέντρωση στην Αλυσίδα.

Η 8η Μάρτη 1857 με την 8η Μάρτη 2026 απέχουν μεταξύ τους 169 χρόνια. Η γυναίκα συνεχίζει να παλεύει για ισοτιμία και χειραφέτηση. Αναζητά λύσεις στο σημερινό της προβλήματα. Μέσα στη σύγχυση των φεμινιστικών κυμάτων, οφείλουμε να δώσουμε απαντήσεις, κατεύθυνση και στόχο καθαρό.

Μαζικός αγώνας για πραγματικές αυξήσεις στους μισθούς

Η μοναδική απάντηση απέναντι στην κοροϊδία της κυβέρνησης

Μέσα σε συνθήκες έντονων πιέσεων από τα τεκταινόμενα στην Μέση Ανατολή, η κυβέρνηση προσπαθεί να στήσει το δικό της success story και το «φιλολαϊκό» της προφίλ. Έτσι, τα παπαγαλάκια μαζί με τους παράγοντες της κυβέρνησης διαφημίζουν διαρκώς την εφαρμογή του νόμου 5163/2024 για τον καθορισμό του κατώτατου μισθού και τα «καλά» που αυτός έχει να δώσει στους εργαζόμενους.

Από την 1η Απριλίου έρχεται η «πολυαναμενόμενη» αύξηση του κατώτατου μισθού, που θα ελαφρύνει επιτέλους τα λαϊκά νοικοκυριά! Τα σενάρια μάλιστα είναι δύο... Σύμφωνα με το πρώτο, η αύξηση θα είναι 30 ευρώ μεικτά και άρα ο κατώτατος θα διαμορφωθεί από τα 880 στα 910 ευρώ (μεικτά), το οποίο μεταφράζεται περίπου σε 765 ευρώ καθαρά. Με το δεύτερο σενάριο η αύξηση θα είναι 40 ευρώ, δηλαδή 920 ευρώ μεικτά και περίπου 772 ευρώ καθαρά. Υπάρχει και μια φήμη ότι «το αφεντικό τρελάθηκε» και θα αυξήσει τον κατώτατο 50 ευρώ μεικτά!

Θα μάθουμε σύντομα, μιας και εντός Μαρτίου η Κεραμέως πρόκειται να παρουσιάσει στο Υπουργικό Συμβούλιο την εισήγησή της, αφού πρώτα φυσικά λάβει υπόψη της τις προτάσεις των λεγόμενων «κοινωνικών εταίρων». Οι τελευταίοι κόπτονται τόσο για τους εργαζόμενους που προτείνουν αύξηση της τάξης του 3 με 3,5% (ΣΕΒ), 3,5 με 4% (ΓΣΕΒΕΕ), 3,6% (ΕΣΣΕ), έως 4% (Τράπεζα της Ελλάδος). Η δε πρόταση της ΓΣΕΕ είναι ο κατώτατος να πάει στα 1.052 ευρώ. Κούφια λόγια θα πούμε εμείς, μιας και για μια ακόμα φορά δεν έχει ψελλίσει ούτε λέξη για απεργία την ώρα που ο λαός δίνει καθημερινά τη μάχη για επιβίωση.

Αν η κοροϊδία ήταν ολοφάνερη μια φορά πριν τις εξελίξεις στη Μ. Ανατολή, τα νέα δεδομένα αποκαλύπτουν πολλαπλώς την προσπάθεια της κυβέρνησης να παρουσιάσει έργο με τα ψίχουλα που πρόκειται να δώσει. Τι ακριβώς έχουν να περιμένουν οι εργαζόμενοι από την αύξηση αυτήν, την ώρα που στην ήδη παγιωμένη κατάσταση της ακρίβειας έρχονται νέες αυξήσεις σε καύσιμα, τρόφιμα και ενοίκια; Πώς αλήθεια θα ζήσουν οι εργαζόμενοι, οι οποίοι ήδη πριν το νέο κύμα ακρίβειας ξέμεναν από τα μέσα του μήνα, όταν τα ενοίκια από μόνα τους είχαν φτάσει στο σημείο να ισούνται με τον κατώτατο μισθό;

Για ποια «αύξηση» λοιπόν μας ζητούν να πανηγυρίσουμε;

Για μια ακόμα φορά γίνεται ολοφάνερο πως ο ψηφισμένος νόμος που αφήνει τον καθορισμό του κατώτατου μισθού στα χέρια της κυβέρνησης είναι θηλιά στον λαιμό των εργαζομένων. Ομοίως, το αφήγημα που θέλει τους μισθούς καθηλωμένους να προσδιορίζονται βάσει αλγορίθμων και αντοχών της οικονομίας σηματοδοτεί το τσάκισμα της ζωής των εργαζομένων.

Μπροστά σε όλα αυτά, ο αγώνας για πραγματικές αυξήσεις στους μισθούς που να καλύπτουν το κόστος της ζωής, είναι σήμερα πιο αναγκαίος από ποτέ και πάει πακέτο με την πάλη για την ανατροπή του αντεργατικού νόμου για τον κατώτατο καθώς και όλους τους υπόλοιπους αντεργατικούς νόμους.

Οι εργαζόμενοι δεν πρέπει να υποταχθούν στις «αντοχές της οικονομίας».

Καμία πλάτη δεν πρέπει να βάλουν για να ορθοποδήσει το σύστημα που τρέφεται από την ένταση της εκμετάλλευσης της εργατικής τάξης και των εργαζομένων. Σήμερα -που η φωτιά του πολέμου καίει τη γύρω περιοχή και η χώρα γίνεται στόχος αντιποίνων- λαός και εργαζόμενοι θα πρέπει να γυρίσουν την πλάτη

τους στο αστικό αφήγημα που τους θέλει να σφίγγουν συνέχεια το ζωνάρι για να αυξάνονται τα δισεκατομμύρια των εξοπλιστικών προγραμμάτων.

Το σύστημα θέλει τους εργαζόμενους σκυφτούς και υποταγμένους να αποδεχτούν ότι είτε θα ζουν μισή ζωή είτε ότι και αυτή θα πρέπει να τη θυσιάσουν για

τα συμφέροντα των ιμπεριαλιστών και της ντόπιας άρχουσας τάξης. Οι εργαζόμενοι πρέπει να βγουν στο προσκήνιο και να απαντήσουν, υπερασπιζόμενοι το δικαίωμά τους σε αξιοπρεπείς μισθούς και αξιοπρεπή ζωή.

Από καλύτερη θέση η δράση της Ταξικής Πορείας μετά την Πανελλαδική Σύσκεψη

Χρήσιμη, ουσιαστική και στοχευμένη ήταν η συζήτηση στην Πανελλαδική Σύσκεψη της Ταξικής Πορείας στην Αθήνα, που πραγματοποιήθηκε στις 14-15 Φλεβάρη. Οι δύο μέρες συζητήσεων ήταν η κατάληξη μιας πολιτικής διαδικασίας που ξεκίνησε από τη δημοσίευση των θέσεων, συνεχίστηκε με κατά τόπους ανοιχτές συσκέψεις σε μια σειρά πόλεις, αλλά και με τον ανοικτό ηλεκτρονικό διάλογο στο blog της ΤΠ, όπου παρέμβηκαν μέλη και φίλοι της ΤΠ.

Οι τοποθετήσεις των συναγωνιστών της ΤΠ, οι εισηγήσεις, οι παρεμβάσεις των συναγωνιστών εκπαιδευτικών και φοιτητών από τις Αγωνιστικές Κινήσεις, όλες είχαν συμβολή στο κύριο ζήτημα που απασχόλησε τη σύσκεψη, δηλαδή το πώς «κάθε εργαζόμενος θα γίνει κομμάτι της απάντησης» στην υποθεση της ανασυγκρότησης του εργατικού κινήματος. Προστέθηκαν και ζητήματα των τότε εξελίξεων, όπως η υπόθεση Παναγόπουλου-ΓΣΕΕ, που απαίτησε την επανεπιβεβαίωση της θέσης μας για το στρώμα του αστικού-κρατικού συνδικαλισμού, αλλά και την ανάγκη της ανεξαρτησίας των συνδικαλιστικών οργάνων των εργαζομένων από το κράτος και την εργοδοσία. Φυσικά, μεγάλο κομμάτι αφιερώθηκε στη συζήτηση για τις Συλλογικές Συμβάσεις Εργασίας και το τοπίο που διαμορφώνει η «κοινωνική συμφωνία» κυβέρνησης-ΓΣΕΕ-ΣΕΒ, κόντρα στις αυταπάτες που καλλιεργούνται για την... κοσμογονία των συλλογικών συμβάσεων.

Ιδιαίτερη βαρύτητα δόθηκε στις αντιδραστικές εξελίξεις στο δημόσιο, και στις παλινωδίες του ρεφορμισμού στο πρόσφατο συνέδριο της ΑΔΕΔΥ.

Σημαντική στιγμή για τη σύσκεψη ήταν όταν πήραν το λόγο συναγωνιστές με τους οποίους η Ταξική Πορεία έδρασε κοινά σε κρίσιμα ζητήματα, όπως ο νόμος Χατζηδάκη και οι απεργίες των ναυτεργατών. Οι τοποθετήσεις εμπλούτισαν τη συζήτηση με πολλά ζητήματα, συνέβαλαν και στο παραπέρα ξεδίπλωμα των θέσεων που δημοσιεύτηκαν. Επίσης σημαντικοί οι χαιρετισμοί που είχαν σταλεί από εργατικές οργανώσεις του εξωτερικού και διαβάστηκαν σε ελληνική μετάφραση κατά τη διάρκεια του διήμερου. Η σύσκεψη κατόρθωσε να μην είναι μια στενή, αυτοαναφορική διαδικασία, αλλά να αλληλοεπιδράσει με αγωνιστές του εργατικού κινήματος, αν και μένουν πολλά να γίνουν και σε αυτόν τον τομέα.

Γενικά η συζήτηση χαρακτηρίστηκε από συνειδητή προσπάθεια να απαντήσει τα συγκεκριμένα ζητήματα που τίθενται στο κίνημα σήμερα, χωρίς γενικολογίες ή αποφυγή των κρίσιμων ζητημάτων, όπως: η πραγματική κατάσταση των σωματείων, ο δυσμενής συσχετισμός στους χώρους δουλειάς και πώς τον αντιπαλεύουμε, η επέλαση των απαιτήσεων υποταγής των σωματείων στις κρατικές προδιαγραφές. Τονίστηκαν ελλείψεις που χαρακτηρίζουν τη δουλειά μας, τόσο μέσα στον κόσμο

όσο και στα σωματεία, και τέθηκε με αυτοκριτικό τρόπο η ανάγκη να ξεπεραστούν. Σε αυτή τη βάση, αυτό το σημαντικό (όπως ειπώθηκε και από φίλους και συναγωνιστές εκτός Ταξικής Πορείας) δυναμικό που συσπειρώθηκε, συγκροτήθηκε σε σώμα που επιβεβαίωσε τη θέλησή του να παλέψει την ταξική γραμμή. Οι παρεμβάσεις συναγωνιστών στον διάλογο μετέφεραν εμπειρία, αλλά και συστηματοποίησαν θέσεις της ΤΠ με τρόπο που βοηθούν ένα νεότερο δυναμικό να συγκροτηθεί. Τέλος, έγινε προσπάθεια να δέσουν όλες οι συνδικαλιστικές αναγκαιότητες με την πολιτικό-ιδεολογική συγκρότηση του δυναμικού. Το ζήτημα της συγκρότησης της εργατικής τάξης συζητήθηκε και από ιδεολογική, θεωρητική, πολιτική σκοπιά, μια συζήτηση που εξοπλίζει και αναβαθμίζει τη δράση μας, της δίνει προοπτική. Η αίσθηση αυτή μεγάλωνε κατά τη διάρκεια της σύσκεψης, μέσα στο αμφιθέατρο.

Το επόμενο διάστημα θα δημοσιευτεί ένα κείμενο συμπερασμάτων για τη σύσκεψη, καθώς και τα εισηγητικά κείμενα. Τα προβλήματα και οι προκλήσεις που αντιμετωπίζουμε είναι πολλά. Το δυναμικό που συσπειρώνεται στην Ταξική Πορεία δεν φοβήθηκε να τα ανοίξει στην πραγματική τους διάσταση. Έχουμε όμως πολύ δουλειά μπροστά μας. Η διαδικασία της πανελλαδικής σύσκεψης συμβάλει θετικά σε αυτή την κατεύθυνση και απέδειξε ότι τέτοιες διαδικασίες είναι απαραίτητο στοιχείο της απάντησης.

Υγειονομικοί

Στήθηκε ξανά το καθιερωμένο σόου στις πλάτες των εργαζομένων

Βρίθει ο Μάρτιος από κινητοποιήσεις υγειονομικών σε όλη τη χώρα. Πραγματικά, ένας εργαζόμενος δεν ξέρει πού να πρωτοπάει.

Ενδεικτικά απαριθμούμε: Τοπικές δράσεις της ΠΟΕΔΗΝ στις 9 και 18 Μάρτη, στάση εργασίας και κινητοποίηση για αιτήματα των κοινωνικών λειτουργών στις 17/3, καθώς και στάση εργασίας στις 19/3 στην Αττική και απεργία στην περιφέρεια, κατά τον συνηθισμένο τρόπο. Από την άλλη βλέπουμε την ΟΕΝΓΕ να καλεί τους γιατρούς σε στάση εργασίας στις 11/3 για τους ειδικευόμενους και απεργία στις 18/3, μία μέρα πριν δηλαδή απ' την κινητοποίηση της ΠΟΕΔΗΝ!

Θα αναρωτιέται κανείς... πού είναι αυτό το υγειονομικό κίνημα στο οποίο όλοι αναφέρονται; Πού είναι η ενότητα του αγώνα; Ποια είναι τα κοινά συμφέροντα των εργαζομένων στα νοσοκομεία; Αυτό που βλέπουμε τα τελευταία χρόνια είναι ο διαγκωνισμός των συνδικαλιστικών ηγεσιών για το ποια θα δείξει περισσότερη «αγωνιστικότητα». Τον προηγούμενο μήνα έκανε αίσθηση η κινητοποίηση των υγειονομικών στο κρατικό της Νίκαιας, όπου ο υπουργός Υγείας εγκαινίασε το νέο τμήμα επειγόντων περιστατικών με τη συνοδεία ΜΑΤ, που ξυλοφόρτωσαν τους συγκεντρωμένους. Εκείνη τη στιγμή λοιπόν, σε ένα ρεσιτάλ υποτέλειας, ο πρόεδρος της ΠΟΕΔΗΝ Μ. Γιαννακός, λίγο-πολύ κατήγγειλε τους εργαζόμενους που κινητοποιούνται και αναγνώρισε τα «θετικά έργα» της κυβέρνησης στα νοσοκομεία. ΟΕΝΓΕ και ΑΔΕΔΥ χαρακτήρισαν -και δικαίως- ντροπιαστική αυτή την ενέργεια. Θα περίμενε κανείς τις ηγεσίες αυτές να ανταποκρίνονται στις ανάγκες των εργαζομένων. Όμως πού πρωτοστατούν οι ηγεσίες όταν δεν βγάζουν άχνα για την αξιολόγηση στα νοσοκομεία; Όταν η ΑΔΕΔΥ έβλεπε θετικές διατάξεις στο νέο πειθαρχικό που πέρασε το καλοκαίρι;

Από την άλλη, η ΟΕΝΓΕ καλώντας στις κινητοποιήσεις, βγαίνει από την υποχρέωση να οργανώσει τους γιατρούς να διεκδικήσουν με πραγματικούς όρους δικαιώματα. Θυμόμαστε την 48ωρη απεργία με αίτημα τον διπλασιασμό του μισθού, που δεν ανταποκρινόταν επ' ουδενί στο επίπεδο οργάνωσης των εργαζομένων στις πρωτοβάθμιες δομές. Αυτό φαίνεται καθώς έγιναν ελάχιστες συνελεύσεις σε όλη τη χώρα, είτε των κλαδικών σωματείων είτε των νοσοκομειακών, κι αυτό με πρωτοβουλία δυνάμεων, όπως η Ταξική Πορεία, που κινούνται στην κατεύθυνση οργάνωσης στους χώρους εργασίας.

Στην πράξη οι εργαζόμενοι στην υγεία βρίσκονται αβοήθητοι μπροστά στην αντεργατική λαίλαπα. Δουλεύουν καθημερινά σε καθεστώς τρομοκρατίας, βιώνουν καθημερινά τις ελλείψεις σε προσωπικό και την εντατικοποίηση που συνεπάγεται, εξαντλούνται ολοένα περισσότερο με τα χρωστούμενα ρεπό. Και όλα αυτά, για έναν μισθό πετοσκομμένο, που δεν φτάνει για την κάλυψη βασικών αναγκών.

Οι ηγεσίες στα σωματεία και τις ομοσπονδίες είναι άφαντες από τους χώρους δουλειάς, στέκονται σε απόσταση από τα καθημερινά ζητήματα που αντιμετωπίζουν οι εργαζόμενοι. Την κύρια ευθύνη λοιπόν φέρουν οι συστημικές δυνάμεις (ΔΑΚΕ-ΠΑΣΚΕ) αλλά και οι ρεφορμιστικές (ΠΑΜΕ), που προσπαθούν να διαχειριστούν τις «ανεπάρκειες», όπως τις χαρακτηρίζουν, του συστήματος. Οι

μεν αναζητούν βιώσιμες λύσεις για το κεφάλαιο και για τους εργαζόμενους, με πληθώρα προτάσεων ώστε οι εργαζόμενοι να μένουν καθηλωμένοι και να μην αντιδρούν, οι δε ανακαλύπτουν τις δυνατότητες της επιστήμης και της τεχνολογίας και καλούν το σύστημα σε μια πιο ορθολογική διαχείριση, ώστε να ικανοποιηθούν οι βασικές ανάγκες και αιτήματα. Και οι δυο πλευρές διεκδικούν ρόλο μεσολαβητή μεταξύ των εργαζομένων και των διοικήσεων, και κατ' επέκταση της κυβέρνησης.

Είναι στην πραγματικότητα οι δυο όψεις του ίδιου νομίσματος. Αυτό είναι η αναγνώριση ότι το σύστημα δεν μπορεί να αλλάξει, οπότε αρκεί να γίνει λίγο πιο... φιλολαϊκό! Αυτή την κατεύθυνση υπηρετούν αμφότερες όταν καλούν τους εργαζόμενους να διαμορφώσουν προτά-

σεις, να καταγράψουν τα προβλήματα στους χώρους και να τα καταθέσουν στις ηγεσίες, ώστε αυτές να συνομιλήσουν με τον υπουργό Υγείας. Τα πρωτοβάθμια όργανα στην πλειονότητά τους λειτουργούν ως σφραγίδες επικύρωσης ήδη ειλημμένων αποφάσεων που παίρνουν οι ηγεσίες. Οι γενικές συνελεύσεις πλέον γίνονται εθιμοτυπικά, με έτοιμα πλαίσια από πριν και μεγαλειώδη αιτήματα που αποφασίζονται και όταν είναι να διεκδικηθούν... επικρατεί σιγή.

Οι υγειονομικοί εργαζόμενοι έχουν μακρύ δρόμο να χαράξουν. Πρέπει να αναλάβουν οι ίδιοι την οργάνωση της πάλης τους. Μέσα από τις πρωτοβάθμιες δομές σε κάθε χώρο δουλειάς. Έχοντας σύμμαχο τον διπλανό τους, ξεπερνώντας τις τεχνητές διακρίσεις που έχει δημιουργήσει η κυβέρνηση με τις πολλές διαφο-

ρετικές συμβάσεις/σχέσεις εργασίας που προωθεί. Πρέπει να βάλουν στην προμετωπίδα την ενιαιότητα των συμφερόντων των διαφορετικών κλάδων, μακριά από λογικές συντεχνιασμού, που στρέφονται εν τέλει ενάντια σε όλους τους εργαζόμενους. Στην πορεία αυτή, θα αποκαλύπτεται ο ρόλος των ξεπουλημένων ηγεσιών που είναι αγκάθι στην ανάπτυξη των αγώνων. Με αυτή την αντίληψη οφείλουμε να συμμετάσχουμε στις απεργιακές κινητοποιήσεις της άλλης βδομάδας, να κάνουμε βήματα ώστε να σπάσει η εθιμοτυπία και να πάρουν διεκδικητικά χαρακτηριστικά.

Υ. Γ.: Είναι πραγματικό θράσος να καλούν τους εργαζόμενους να συμμετάσχει σε όλες τις κινητοποιήσεις ενώ δυσκολεύονται οικονομικά και μετά να τους κατηγορούν για τη μη συμμετοχή.

Εκλογές ΣΜΤ

Ενισχύουμε τη φωνή της ΑΝΤΙΣΤΑΣΗΣ
και της ΔΙΕΚΔΙΚΗΣΗΣ!

Δυναμώνουμε το σωματείο και την πάλη του!

Ο κλάδος των μισθωτών τεχνικών βρίσκεται μπροστά στη μάχη των εκλογών για την ανάδειξη του ΔΣ του σωματείου. Οι εκλογές θα πραγματοποιηθούν το 3ήμερο 15-16-17/3 για την Αθήνα και την Κυριακή 15/3 για τα παραρτήματα σε Πάτρα, Λάρισα, Ηράκλειο και Χανιά.

Ταυτόχρονα και μέσα και σε αυτή τη διαδικασία, πρέπει να διευρυνθεί η συζήτηση για την αναγκαιότητα μαζικοποίησης των σωματείων μας, τον ρόλο που πρέπει να αποκτήσουν ως εργαλεία πάλης και την αναγκαία κατεύθυνση ώστε να μπορέσουν να εκφράσουν τις διεκδικήσεις της πλατιάς βάσης του κλάδου.

Η περίοδος απαιτεί αναβάθμιση και ουσιαστικοποίηση της λειτουργίας κάθε σωματείου με επίκεντρο τα απαι-

τητικά ζητήματα που θέτει η σκληρή πραγματικότητα. Ο κλάδος των μισθωτών τεχνικών βρίσκεται εν μέσω μιας σκληρής και παρατεταμένης επίθεσης. Οι μισθοί τελειώνουν πολύ πριν βγει ο μήνας, με εξαντλητικά ωράρια σε εργασιακούς χώρους που η ασφάλεια του εργαζόμενου αποτελεί «αδικοιολόγητο κόστος» για την εργοδοσία. Τα καθημερινά περιστατικά τραυματισμένων και σακατεμένων συναδέλφων και εργατών οικοδόμων στα εργοτάξια-κάτεργα είναι αποτέλεσμα της πίεσης της εργοδοσίας για ακόμη μεγαλύτερα κέρδη.

Η εργοδοσία του κλάδου δεν είναι μόνη της. Έχει τη βοήθεια όλων των κυβερνήσεων, που, με όλους τους αντεργατικούς νόμους που ψηφίζουν, διευκολύνουν και συντηρούν τις συνθή-

κες εργασίας που θυμίζουν μεσαιώνα. Η κατεύθυνση της ΑΝΤΙΣΤΑΣΗΣ στην αντεργατική επίθεση και η ΔΙΕΚΔΙΚΗΣΗ αυξήσεων στους μισθούς και διεύρυνση των εργασιακών δικαιωμάτων, κόντρα στην «εικονική πραγματικότητα» των δυνάμεων που κυριαρχούν στο σωματείο και το εργατικό κίνημα, πρέπει και μπορεί να δυναμώσει.

Την ίδια στιγμή που οι πολεμικές συγκρούσεις απλώνονται στη γειτονιά μας και τον κόσμο ολόκληρο, η χώρα μας εμπλέκεται άμεσα στα πολεμικά παιχνίδια και ο κίνδυνος για τους λαούς χτυπάει κόκκινο, είναι πιο αναγκαίο από ποτέ η αντιιμπεριαλιστική κατεύθυνση και πρωτοβουλία να αναβαθμιστεί και να γίνει αναπόσπαστο κομμάτι της πάλης του σωματείου και του κλάδου.

Εργατικό Κέντρο Αθήνας

Αναλογικά προεδρεία, αλλαγή συσχετισμών και άλλοι μύθοι

Συγκροτήθηκε το καινούργιο προεδρείο του ΕΚΑ έπειτα από την ανάδειξη του νέου ΔΣ. Μετά τη λήξη του 33ου συνεδρίου, πρώτη δύναμη αναδείχθηκε η ΔΑΣ με υψηλότερα ποσοστά από το προηγούμενο συνέδριο. 2η δύναμη ήταν η ΠΑΣΚΕ, 3η το Μέτωπο Εργαζομένων (με αναφορά στον ΣΥΡΙΖΑ), 4η η Νέα Πορεία (διάσπαση της ΔΑΚΕ), 5η οι Εργαζόμενοι Μαζί (διάσπαση της ΠΑΣΚΕ) και 6η η ΔΑΚΕ. Με βάση αυτά τα αποτελέσματα έγινε δεκτή η πρόταση της ΔΑΣ για αναλογικό προεδρείο και εκπρόσωπο της ΔΑΣ στη θέση του προέδρου. Παρά τους πανηγυρισμούς για τη... «σελίδα που γυρνάει» στο Εργατικό Κέντρο Αθήνας και το «αποκούμπι» που αποκτούν επιτέλους οι εργαζόμενοι της Αθήνας, η πραγματικότητα δύσκολα κρύβεται, από τις πρώτες κιόλας μέρες μετά το συνέδριο, με την 4ωρη στάση εργασίας (τόσο αγωνιστικά) τη μέρα ψήφισης του αντεργατικού νόμου για το χτύπημα των συλλογικών συμβάσεων. Με αυτά τα πρώτα δείγματα γραφής αλλά και τη στάση όλων των δυνάμεων που συμμετέχουν φέτος στο προεδρείο (και συμμετείχαν και στην προηγούμενη θητεία), δεν διαφαίνεται να αλλάξει κάτι για τους εργαζόμενους, αλλά να ακολουθείται το ίδιο μοτίβο υποταγής και... αδειάσματος των εργαζομένων. Ακόμα και ο τρόπος με τον οποίο εκλέχθηκε το προεδρείο δεν μπορεί να εγγυηθεί τίποτα για τους εργαζόμενους. Όταν οι αντιπρόσωποι στο συνέδριο και οι εκλογές στα σωματεία γίνονται με το καλπονοθευτικό σύστημα του 1264/82, τον οποίο εφαρμόζουν όλες αυτές οι δυνάμεις και ο οποίος όχι μόνο αντιπροσωπευτικός δεν είναι όσον αφορά τις εκλογές αλλά ενισχύει τις μεγαλύτερες δυνάμεις και αποκλείει την πολυφωνία. Όταν λοιπόν τα αποτελέσματα προκύπτουν όχι με βάση την απλή αναλογική αλλά την ενισχυμένη, είναι τουλάχιστον κοροϊδία να απαιτεί κάποιος το προεδρείο να εκλέγεται με αντιπροσωπευτικότητα.

Το χειρότερο σε όλη αυτή τη διαδικασία εκλογής στο συνέδριο είναι ότι οι δυνάμεις του απερχόμενου ΔΣ επέλεξαν στα μουλωχτά να εφαρμόσουν τον νόμο Χατζηδάκη για τις ηλεκτρονικές κάλπες. Μάλιστα αυτό το έκαναν κανονίζοντας μεταξύ τους να βάλει η κάθε παράταξη εκπροσώπους της να ψηφίσουν σε ηλεκτρονική πλατφόρμα χωρίς να ανακοινώνουν δημόσια τη διεύθυνση. Πιστοί όλοι τους στην αστική νομιμότητα, δεν μπορούν να λειτουργήσουν έξω από αυτήν και δεν θέλουν κιόλας. Με βάση αυτά τα δεδομένα, οι καταγγελίες της ΔΑΣ απέναντι σε όλους τους άλλους για προσπάθεια να γίνει συνέδριο παρωδία με... ηλεκτρονικές διαδικασίες (εξαιρώντας φυσικά την ηλεκτρονική κάλπη, που απαιτεί ο νόμος Χατζηδάκη) μόνο αστείες ακούγονται σήμερα. Σε αυτές τις δυνάμεις οι εργαζόμενοι δεν μπορούν να έχουν καμία εμπιστοσύνη, είναι δυνάμεις που λειτουργούν για να αναπαράγουν τη θέση τους και τους εκπροσώπους τους και δεν θέλουν τους εργαζόμενους πλατιά μέσα σε αυτές τις διαδικασίες και τις διαδικασίες των σωματείων. Είναι δυνάμεις που δεν μπορούν να αντιστρέψουν την υπάρχουσα κατάσταση και τον συσχετισμό δύναμης, αλλά μόνο να τον αναπαράγουν.

Τέλος, σχετικά με το προεδρείο υπάρχει και το εξής ζήτημα. Ένα προεδρείο αναλογικό με βάση τη δυναμική της κάθε παράταξης όπως αυτή αποτυπώνεται στα αποτελέσματα δεν μπορεί να εγγυηθεί τί-

ποτα. Ακόμα και κάποια αγωνιστική δύναμη με διάθεση να παλέψει να είχε εκλέξει μέλη στο προεδρείο, με βάση τη σύνθεσή του δεν θα μπορούσε να κατοχυρώσει τίποτα. Παρά θα ήταν άλλη μία δύναμη που, μαζί με τις συστημικές και εργατοπατερίστικες δυνάμεις, θα χρεωνόταν όλες τις αποφάσεις και τις ολιγωρίες ενός

προεδρείου που συμμετέχουν δυνάμεις με γραμμή φιλοεργοδοτική. Με αυτό τον τρόπο λειτουργούσε το προεδρείο του ΕΚΑ και τα προηγούμενα χρόνια που η ΔΑΣ ήταν πρώτη δύναμη και συμμετείχε με όλους τους συστημικούς στα προεδρεία. Αυτή η κατάσταση αναπαράγεται σε εκατοντάδες εργατικά κέντρα, ομο-

σπονδίες και σωματεία που τρέχουν τα μέλη της ΔΑΣ να εκλέξουν αναλογικό υποτίθεται προεδρείο και αυτή η πρακτική δεν έχει αντιστρέψει ούτε στο ελάχιστο την κατάσταση στο εργατικό κίνημα. Τρανή απόδειξη ότι το εργατικό κίνημα, για να παλέψει και να πετύχει νίκες, όλους αυτούς πρέπει να τους ξεπεράσει.

Burger King

Η τεχνητή νοημοσύνη διασφαλίζει ότι «ο πελάτης έχει πάντα δίκιο»

Ένα νέο σύστημα τεχνητής νοημοσύνης βάζει σε εφαρμογή η αλυσίδα γρήγορου φαγητού «Burger King» στις ΗΠΑ, με σκοπό την καταγραφή και τον έλεγχο της αλληλεπίδρασης των υπαλλήλων με τους πελάτες. Μέσω αυτού, καταγράφονται δεδομένα από τις συνομιλίες, προκειμένου να αξιολογηθεί κατά πόσο η εξυπηρέτηση ανταποκρίνεται στα στάνταρ που θέτει η εταιρεία. Έτσι, εφαρμόζεται ένας αδιάκοπος έλεγχος στον κάθε εργαζόμενο, ενώ ταυτόχρονα γίνεται συλλογή υλικού που μπορεί να χρησιμοποιηθεί τόσο μόνιμα στην κατεύθυνση της πλήρους πειθαρχίας, όσο και ως αφορμή για απόλυση.

Δεν είναι η πρώτη φορά, ωστόσο, που εφαρμόζονται αντίστοιχες τεχνολογίες για τη μαζική επιτήρηση εργαζομένων. Σε πολλές εταιρείες που έχουν τα δικά τους τηλεφωνικά κέντρα υπάρχουν αντίστοιχα συστήματα, τα οποία, ψάχνοντας λέξεις κλειδιά, ελέγχουν αν ο εργαζόμενος αποκλίνει από το δοσμένο πρότυπο που έχει τεθεί. Κάτι τέτοιο, προφανώς, εξαλείφει την προσωπικότητα του εργαζομένου, και τον φιλτράρει ώστε να λειτουργεί απλώς σαν φορέας μια προκαθορισμένης λειτουργίας. Μέσα σε ένα σύστημα το οποίο έχει σαπίσει και βασίζεται στις πλάτες των εργαζομένων για να συντηρηθεί, δεν υπάρχουν περιθώρια για «λάθη», ενώ επίσης αναζητούνται τρόποι με τους οποίους θα μπορούσε κάποιος να αφαιρέσει αρμοδιότητες από το κάθε πόστο, με σκοπό τη δι-

καιολόγηση χειρότερης αμοιβής και τη δυνατότητα γρήγορης αντικατάστασης.

Το έχουμε συναντήσει και στην Amazon, που στις αποθήκες της οι υπάλληλοι καθοδηγούνται σε κάθε τους κίνηση. Επισημαίνεται το ποιο ράφι να προσεγγίσουν, ποιο προϊόν να συλλέξουν κ.ο.κ. Ενώ παράλληλα, ο χρόνος της κάθε διεργασίας τους προσμετράται και, μαζί με ενδεχόμενα λάθη, μπορούν συνολικά να οδηγήσουν τον εργαζόμενο σε πειθαρχικές κυρώσεις. Η εφαρμογή αυτών των συστημάτων ήρθε για να μειώσει τα κόστη παραγωγής και τα περιθώρια λάθους, αλλά επιπλέον για να λειτουργήσει ως μόνιμος αξιολογητής. Οι κουβέντες περί αξιολόγησης θυμίζουν και την αξιολόγηση των δημοσίων υπαλλήλων, που με παρόμοιο τρόπο «δεν έχουν τίποτα να φοβούνται», αλλά αν υπάρξει κάτι που αποκλίνει από τη γραμμή της εργοδοσίας, πολλών δε μάλλον αν πρόκειται για συνδικαλιστική δράση, μπορεί να χρησιμοποιηθεί για να «δικαιολογήσει» την επιβολή κυρώσεων με άλλοθι την «απόδοση» κάθε εργαζομένου.

Η τεχνητή νοημοσύνη αποτελεί για την εργοδοσία εργαλείο εντατικοποίησης της ανθρώπινης εργασίας και μέσο για την αύξηση της υπεραξίας που καρπώνεται το κεφάλαιο, όπως συμβαίνει γενικά με την ανάπτυξη της τεχνολογίας στον καπιταλιστικό τρόπο παραγωγής. Ταυτόχρονα, χρησιμοποιείται ως μέσο για την «πλήρη»

συμμόρφωση των εργαζομένων, σε όλα τα επίπεδα. Καμία αγωνία δεν έχει το σύστημα να βελτιώσει τις συνθήκες εργασίας και τυχόν τέτοια βελτίωση δεν θα προκύψει εξαιτίας της ανάπτυξης της τεχνολογίας, αλλά στη βάση της ταξικής πάλης. Η τεχνολογία χρησιμοποιείται για να αυξήσει τον ρυθμό παραγωγής, να περιορίσει τα περιθώρια αυτονομίας των εργαζομένων και να ενισχύσει τον έλεγχο της εργοδοσίας πάνω σε κάθε πτυχή της εργασιακής διαδικασίας. Μόνο «ουδέτερη» δεν είναι η τεχνολογία, λοιπόν. Ο τρόπος που την αξιοποιεί το καπιταλιστικό σύστημα, που το ίδιο ορίζει και πώς και σε ποια κατεύθυνση αυτή αναπτύσσεται, καθορίζεται από τις ανάγκες της κερδοφορίας και της πειθαρχίας της εργασίας.

Στο τωρινό πολιτικό περιβάλλον, είναι σαφές ότι το σύστημα δεν έχει κανέναν χώρο για να «χαρίζεται» στους εργαζόμενους. Τόσο με την εφαρμογή συστημάτων τεχνητής νοημοσύνης, όσο και με άλλων μέτρων που εντατικοποιούν τη δουλειά, πραγματικά θύματα είναι οι εργαζόμενοι, που καλούνται να ξεζουμιστούν για χάρη της εργοδοσίας, και κάθε απόπειρα να σηκώσουν το κεφάλι τιμωρείται. Όπως και για κάθε μέτρο που έρχεται και παρουσιάζεται ως καινοτόμο, μοντέρνο και γενικότερα «καλό», κριτήριο πρέπει πάντα να είναι το από ποιον προήλθε, τι σκοπούς έχει, και ποιον θα ωφελήσει.

ΕΠΙΘΕΣΗ ΗΠΑ-ΙΣΡΑΗΛ ΣΤΟ ΙΡΑΝ

Στους πολέμους των ιμπεριαλιστών, στόχος και η συνείδηση των λαών

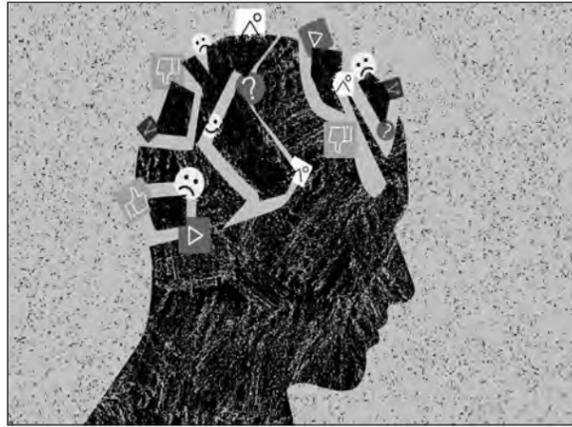
Στους άδικους πολέμους των κυριάρχων, ένα από τα βασικά θύματα είναι η αλήθεια. Και αυτό δεν αφορά μόνο τα εμπόδια στη ροή της πληροφορίας, που οι «ανεξάρτητοι» ερευνητές δυσκολεύονται να προσπελάσουν στα θερμά μέτωπα, ούτε την αυστηρή στρατιωτική λογοκρισία που επιβάλλεται, μια έκφραση της οποίας στα τρέχοντα γεγονότα της εγκληματικής επίθεσης των ΗΠΑ-Ισραήλ στο Ιράν είναι η συστηματική αποσιώπηση του πραγματικού αριθμού των νεκρών από την πλευρά των επιτιθέμενων, προκειμένου να μην πληγεί η ψευδεπίγραφη εικόνα της «παντοδυναμίας» τους.

Γιατί αυτό που συνοδεύει πάντα κάθε ιμπεριαλιστική επέμβαση και είναι τόσο σύμφυτο με τη σάπια φύση του καπιταλιστικού-ιμπεριαλιστικού συστήματος όσο και οι πόλεμοι και οι ανταγωνισμοί για το ξαναμοίρασμα του κόσμου, είναι η πλήρης αντιτροφή της πραγματικότητας, η απόλυτη κυριαρχία του ψέματος, η προώθηση κάθε πιθανής βρωμιάς και χυδαιότητας. Ο σκοπός δεν είναι απλώς η νομιμοποίηση των ιμπεριαλιστικών εγκλημάτων και της φρίκης που σπέρνουν, αλλά και η προετοιμασία των λαών ώστε να στρατευτούν κάτω από τις σημαίες των εμπρηστών του πολέμου.

Και το ζήτημα δεν είναι αν περιέχουν όψεις αλήθειας τα προσχήματα που εφευρίσκουν οι ιμπεριαλιστές, γιατί ως γνωστόν τα μεγαλύτερα ψέματα βασίζονται σε μισές αλήθειες. Από τους «κορμοράνους» έως τα ανύπαρκα όπλα μαζικής καταστροφής του Σαντάμ στην περίπτωση των επεμβάσεων των Αμερικάνων στο Ιράκ, μέχρι την προσπάθειά τους να παρουσιαστούν ως απελευθερωτές απέναντι σε καταπιεστικά καθεστώτα, ως φορείς της δημοκρατίας απέναντι στον «σφαγέα Μιλόσεβιτς», τον «παράφρονα Καντάφι», τον «δικτάτορα Άσαντ» και σήμερα τους «μουλάδες», η απόσταση είναι μικρή. Και για να είμαστε δίκαιοι, το ίδιο ακριβώς ισχύει και για τους ιμπεριαλιστές της Ρωσίας, που τάχα νοιάστηκαν για την «αποναζιστικοποίηση» της Ουκρανίας.

Οι μηχανές προπαγάνδας των ιμπεριαλιστών, λοιπόν, σερβίρουν ξανά στην ανθρωπότητα το χιλιεπιωμένο ψέμα, ότι το μακέλεμα ενός λαού και το κομμάτισμα της χώρας του πρόκειται να σημάει τη σωτηρία του από τους τυράννους, ακόμα και αν αναιρείται το ίδιο το δικαίωμα της ύπαρξής του, για να μη μιλήσουμε για το δικαίωμά του να αποφασίζει για το παρόν και το μέλλον του. Όπως, άλλωστε, έγινε και στην περίπτωση της Γιουγκοσλαβίας, του Αφγανιστάν, του Ιράκ, της Λιβύης, της Συρίας και σε τόσα άλλα παραδείγματα χωρών που είχαν τη δυστυχία να έρθουν αντιμέτωπες με τις «ανθρωπιστικές» επεμβάσεις των Αμερικάνων. Ακόμα και αν ο νοσηρός ορισμός της δημοκρατίας για τους ιμπεριαλιστές περιλαμβάνει το «ελέω θεού» δικαίωμά τους να απομακρύνουν τις ηγεσίες που δεν τους είναι αρεστές και να τοποθετούν κατά το δοκούν όποιους πιστεύουν ότι θα υπηρετήσουν καλύτερα τα συμφέροντά τους.

Τα συμφέροντα και οι επιδιώξεις των ιμπεριαλιστών, εξάλλου, ορίζουν ότι οι τζιχαντιστές δεν αποτελούν πρόβλημα στη Συρία, όπου οι Αμερικάνοι σφιχταγκαλιάζονται με τη συμμορία του Αλ Τζολάνι που ανέτρεψε τον Άσαντ, ενώ κάτι τέτοιο δεν ισχύει με τους «θεοκράτες» της Τεχεράνης. Η απόλυτη μοναρχία

της Σαουδικής Αραβίας και τα λοιπά σκοταδιστικά εμιράτα και σουλτανάτα του Κόλπου, που δεν διενεργούν καν εκλογές, δεν προκαλούν με τον ίδιο τρόπο τα «δημοκρατικά» και «αντικληρικά» αισθήματα του αστικού-ιμπεριαλιστικού κόσμου, όπως οι ιμάμπεδες του Ιράν. Γι' αυτό και για τους τελευταίους επιφυλάσσουν τις βόμβες, τις οποίες φυσικά έσπευσαν να ευλογήσουν οι φονταμενταλιστές πάστορες που περιστοιχίσαν τον Τραμπ και οι εξαλλοι ραβίνοι ενός κράτους-απαρτχάιντ, που ιδεολογικά βασίζεται στο βιβλικό αφήγημα του «περιούσιου λαού». Βέβαια, σύμφωνα με μια ειλικρινή δήλωση του Τραμπ, που ξέχασε να τηρήσει τα δημοκρατικά προσχήματα, «δεν χρειάζεται να είναι δημοκρατικός ο νέος ηγέτης» του Ιράν, αρκεί να φροντίσει για την εξάλειψη της ρωσικής και κινεζικής επιρροής από τη χώρα του.

Φημίζονται, εξάλλου, οι ΗΠΑ για το υψηλό επίπεδο δημοκρατίας τους, όπως και οι υπόλοιπες «πολιτισμένες» χώρες της Δύσης. Εκεί όπου οι ηγεσίες διαρρήγνυαν τα ιμάτιά τους πριν από λίγο καιρό για τους δολοφονημένους στις διαδηλώσεις του Ιράν, ενώ στην επικράτειά τους η άγρια καταστολή, οι διώξεις προοδευτικών ανθρώπων, η απαγόρευση της αλληλεγγύης στον παλαιστινιακό λαό, η ποινικοποίηση των απεργιών και της κομμουνιστικής ιδεολογίας, ακόμα και οι δολοφονίες διαδηλωτών ή απλών πολιτών βρίσκονται στην ημερήσια διάταξη. Για την κυρίαρχη πλύση εγκεφάλου, όμως, άλλο πράγμα οι παρακρατικοί της ICE στις ΗΠΑ και άλλο των Φρουρών της Επανάστασης στο Ιράν!

Μέχρι να συμμορφωθούν στα αμερικανικά κελεύσματα, άλλωστε, οι «διαφωτιστές» των ιμπεριαλιστικών επιτελείων έχουν κάθε δικαίωμα να συνεχίζουν να ενοχλούνται από τους «καθυστερημένους» Ιρανούς, όσο εν τω μεταξύ αυτοί ξεθάβουν από τα χρονοντούλαπα της ιστορίας ό,τι πιο αντιδραστικό και οπισθοδρομικό. Από τον «ευφυή σχεδιασμό» που διδάσκεται σε πολίτες των ΗΠΑ ως ισοδύναμο με τη θεωρία της εξέλιξης του Δαρβίνου μέχρι την «κατάποση κλωρίνης» που θα αντιμετώπιζε τη «σκοτεινή συνωμοσία» της πανδημίας.

Εξίσου ξακουστές είναι οι ιμπεριαλιστικές μητροπόλεις και τα εξαρτημένα τους παραρτήματα, επίσης, για τον σεβασμό που επιδεικνύουν στα δικαιώματα των γυναικών! Σε αυτά τα «προοδευτικά» κράτη, αν δεν τις βρίσκουν δολοφονημένες και βιασμένες, στην καλύτερη περίπτωση τις μεταχειρίζονται ως αντικείμενο, τους έχουν φυλάξει όλες τις πρωτίες στην ανεργία και την ελαστική εργασία και μετατρέπουν σε καθεστώς την απαγόρευση του δικαίωμά τους στην άμβλωση.

Όσο για το «πυρηνικό πρόγραμμα» του Ιράν... στο σπίτι του κρεμασμένου δε συνηθίζουν να μιλάνε για σκοινί. Ειδικά όταν πρόκειται για τον αμερικανικό ιμπεριαλισμό, που -μαζί με τη Ρωσία- κατέχει την πρώτη θέση σε πυρηνικές κεφαλές στον κόσμο και είναι η μόνη δύναμη ιστορικά που έχει κάνει χρήση πυρηνικών όπλων έναντι ζωντανών στόχων στη Χιροσίμα και το Ναγκασάκι. Για να μη μιλήσουμε για αυτό που όλη η υψηλή γνώριξη, αλλά δεν έχει γίνει ακόμα επίσημα παραδεκτό, δηλαδή τα πυρηνικά που έχει στην κατοχή του το τιωνιστικό μαντρόσκυλο των Αμερικάνων.

Η «ανεξάρτητη» έρευνα στο εσωτερικό του αμερικανικού στρατού, βέβαια, απεφάνθη ότι η κυνική σφαγή των 168 μαθητριών στη Μινάμπ του νοτίου Ιράν έγινε «κατά λάθος». Οι «δημοκρατίες» παραδέχονται τα λάθη τους!

Το σίγουρο είναι ότι τα γεγονότα αποδεικνύουν πως όταν οι μεγαλύτεροι εχθροί των λαών και οι πρωταγωνιστές γενοκτονιών μιλάνε για «ελευθερία» και «δημοκρατία», ανθρώπινο αίμα μυρίζει...

Εμπλοκή της χώρας στον

Ο άδικος πόλεμος που ξεκίνησαν οι ΗΠΑ, μαζί με το Ισραήλ, ενάντια στο Ιράν έχει ανάψει φωτιά σε όλη τη Μ. Ανατολή με την εμπλοκή δεκάδων χωρών. Οι Αμερικάνοι επιδιώκουν, με κάθε τρόπο, την εμπλοκή στον πόλεμο όσο το δυνατόν περισσότερων χωρών, που μπορούν να πιέσουν ή να εκβιάσουν ώστε να ευθυγραμμιστούν με τα δικά τους συμφέροντα.

Στις 3 Μαρτίου οι βρετανικές βάσεις στην Κύπρο δέχθηκαν επιθέσεις από drones, για τα οποία το βρετανικό υπουργείο Άμυνας ανακοίνωσε ότι δεν προέρχονταν από το Ιράν. Η κυβέρνηση, μέσω του υπουργού Άμυνας, Ν. Δένδια, ανακοίνωσε άμεσα την αποστολή στην Κύπρο των φρεγατών «Κίμων» και «Ψαρά», για να ενισχύουν την αεράμυνα του νησιού απέναντι στις αυξανόμενες απειλές στη Μέση Ανατολή. Παράλληλα,

στάλθηκαν τέσσερα ελληνικά F-16 στην Πάφο και συστοιχία Patriot μεταφέρθηκε στην Κάρπαθο. Με το πρόσχημα της άμυνας, η κυβέρνηση άνοιξε τον δρόμο για τη στρατιωτική συμμετοχή της χώρας στον πόλεμο, βάζοντας σε κίνδυνο τον λαό της χώρας.

Από ποιους αμύνονται και ποιους προστατεύουν;

Οι βρετανικές βάσεις στην Κύπρο αποτελούν υπερπόντιο έδαφος του Ηνωμένου Βασιλείου, δηλαδή βρετανικό έδαφος. Η επίθεση με drones στις 3 Μαρτίου απείλησε βρετανικό έδαφος, αποδεικνύοντας έμπρακτα, για ακόμα μια φορά, πως η ύπαρξη ιμπεριαλιστικών βάσεων δεν εξασφαλίζει καμία προστασία στον λαό της κάθε χώρας. Αντίθετα, οι εξαρτημένες αστικές τάξεις, που παραχωρούν εδάφη τους στους ιμπεριαλιστές, εγκλωβίζουν τον λαό τους στα πολε-

Βαθιά μπλεγμένη στα ιμπεριαλιστικά σχέδια η πάντα πρόθυμη ντόπια άρχουσα τάξη

Με το ξεκίνημα της επίθεσης ΗΠΑ-Ισραήλ εναντίον του Ιράν, και αμέσως μετά την έγκριση από τον βρετανό πρωθυπουργό Στάρμερ της χρήσης των βρετανικών βάσεων στην Κύπρο για δόθεν «αμυντικούς» σκοπούς από τις ΗΠΑ, η βρετανική βάση στο Ακρωτήριο χτυπιέται από drone. Παράλληλα, γίνεται λόγος και για βαλλιστικό πύραυλο που στόχευε το νησί και αποκρούστηκε. Ένα κλίμα δικαιολογημένης αγωνίας κυριαρχεί στις γραμμές του κυπριακού λαού, ενώ η ανεργία κυπριακή πολιτική ηγεσία προσπαθεί να μπαλώσει όπως-όπως την κατάσταση λέγοντας ότι χτυπήθηκε βρετανικό έδαφος και όχι κυπριακό!!!

Αμέσως μετά, ανακοινώνονται έκτακτα μέτρα συναγερμού για την αεροπορική και τη ναυτική βάση στη Σούδα, οι οποίες «σφραγίζονται» κάτω από τον φόβο αεροπορικού πλήγματος. Για να καθησυχάσουν τον ελληνικό λαό, κυβερνητικά στελέχη αναφέρουν ότι πρόκειται για τα συνήθη μέτρα ασφαλείας «για τέτοιες περιπτώσεις» (!) και αστοί αναλυτές μας ενημερώνουν ότι οι βάσεις της Σούδας (σε αντίθεση με τις βρετανικές βάσεις στην Κύπρο) είναι ελληνικό έδαφος που έχει παραχωρηθεί στις ΗΠΑ!!!

Εάν τα πράγματα δεν ήταν τόσο επικίνδυνα για τους λαούς των δύο χωρών, αλλά και τους λαούς όλης της περιοχής, αυτό το αλαλούμ επιχειρημάτων θα μπορούσε να είναι νούμερο θεατρικής επιθεώρησης. Και αποτελεί την πιο εύγλωττη απόδειξη για το πόσο σαθρά είναι τα επιχειρήματα που θέλουν να πείσουν τους λαούς ότι η ύπαρξη των ιμπεριαλιστικών βάσεων στην περιοχή αποτελεί στοιχείο ασφαλείας για τους λαούς. Γιατί η φωτιά που ξέσπασε στη Μέση Ανατολή (και που –για πρώτη φορά και τόσο γρήγορα– επεκτάθηκε τόσο στην περιοχή της Ανατολικής Μεσογείου όσο και στον Καύκασο και τον Ινδικό Ωκεανό) απέδειξε ότι οι ιμπεριαλιστικές στρατιωτικές βάσεις στην περιοχή δεν αποτελούν στοιχείο αμυντικής θωράκισης, αλλά επιθετικά βάρη των ιμπεριαλιστών, στόχο των αντιπάλων τους και παράγοντα θανάσιμων κινδύνων για τους λαούς. Αποτελούν στοιχείο πολιτικής και στρατιωτικής επιβολής των ιμπεριαλιστών πάνω στις εξαρτημένες αστικές τάξεις σε Ελλάδα και Κύπρο, και δικαιώνουν απόλυτα τη λαϊκή απαίτηση να φύγουν οι αμερικανο-

νατοϊκές βάσεις από τη χώρα και την περιοχή.

• **Πόσο μακριά πέφτει τελικά η Μέση Ανατολή;** Μπορούν να φτάσουν οι πύραυλοι του Ιράν στη Σούδα ή σε κάποια άλλη νατοϊκή βάση στη χώρα; Πού βρίσκονται τα πλησιέστερα καταφύγια; Και ποιους περιλαμβάνει μία ενδεχόμενη επιστράτευση;

Αυτά είναι μερικά από τα ερωτήματα που τέθηκαν στη δημόσια συζήτηση αμέσως μετά τα χτυπήματα που δέχτηκε η βρετανική βάση στην Κύπρο, αλλά και μετά το σφράγισμα των βάσεων στη Σούδα. Και, προφανώς, δεν πρόκειται για ερωτήματα που προκύπτουν από το αίσθημα ασφάλειας που δόθηκε προκαλεί η πολιτική της εξάρτησης από τους ιμπεριαλιστές και η ύπαρξη των αμερικανονατοϊκών βάσεων στη χώρα. Πρόκειται για ερωτήματα που προκαλεί η συνειδητοποίηση των πραγματικών διαστάσεων της ιμπεριαλιστικής εξάρτησης και των κινδύνων που γεννά για το λαό. Πρόκειται για ερωτήματα που προκύπτουν από το γεγονός ότι όλες οι αμερικανικές βάσεις στη Μέση Ανατολή αποτελούν διακρυγμένους στόχους του Ιράν, ενώ αρκετές από αυτές έχουν ήδη χτυπηθεί.

Και αυτά τα ερωτήματα δεν μπορεί να τα απαντήσει η αστική επιχειρηματολογία περί «αμυντικής ελληνικής πολιτικής». Τις φρεγάτες και τα F16 που βιάστηκε να στείλει η ελληνική κυβέρνηση στην Κύπρο, δεν τα έστειλε για να βοηθήσουν στην άμυνα του νησιού, αλλά γιατί αυτό επιτάσσει η στοίχιση πίσω από τα σχέδια των ΗΠΑ. Το πού αρχίζει και πού τελειώνει η συζήτηση περί «άμυνας» το έχουν θέσει ήδη ο ίδιος ο Τραμπ και το μαντρόσκυλό του, το

Ισραήλ, καθώς ήταν τα «αμυντικά», «προληπτικά» χτυπήματα εναντίον του Ιράν (και των υποτιθέμενων επιθετικών του σχεδίων) που οδήγησαν στην κλιμάκωση της έντασης στην περιοχή.

Πολύ περισσότερο, δεν κουβαλήθηκαν εκεί για την άμυνα της Κύπρου οι στρατιωτικές δυνάμεις από Βρετανία, Γαλλία, Γερμανία, Ολλανδία, Ιταλία και Ισπανία (ναι, η Ισπανία του «ουδέτερου» Σάντσεθ) που κρύβονται πίσω από τον διάτρητο μανδύα της ΕΕ, για να μην μείνουν έξω από το «παιχνίδι» και να διεκδικήσουν –ο καθένας για τον εαυτό του– ρόλο στην περιοχή. Μάλιστα, αν ληφθεί υπόψη ότι και οι ΗΠΑ δήλωσαν την πρόθεση να «συνδράμουν» με δυνάμεις στην Κύπρο, τότε γίνεται ακόμη πιο φανερό ότι αυτό που επιχειρείται είναι μία **ντε φάκτο ΝΑΤΟποίηση της Κύπρου**, κάτι που από μόνο του αποτελεί παράγοντα κινδύνου για τον κυπριακό λαό. Και σαν να μην έφτανε αυτό, ο ανεκδιήγτος Χριστοδουλίδης έφτασε στο σημείο να δηλώσει ότι εάν ήταν εφικτό η Κυπριακή Δημοκρατία να καταστεί άμεσα κράτος-μέλος της Συμμαχίας, θα υπέβαλλε σχετική αίτηση!

• Ούτε όμως και τα περί «μη εμπλοκής» που ψελλίζει η ελληνική κυβέρνηση μπορούν να πείσουν. Γιατί και σε αυτήν την περίπτωση, τα όρια της εμπλοκής, το από πού και μέχρι πού, τα υπαγορεύουν και πάλι οι ιμπεριαλιστές. Και σε αυτό το ζήτημα η πολιτική της ντόπιας άρχουσας τάξης δεν είναι παρά μια **κλιμακούμενη διαδικασία εμπλοκής κάτω από τις εντολές των ιμπεριαλιστών**, χωρίς έρμα και με τεράστιους κινδύνους για τον λαό: από τη φρεγάτα στην Ερυθρά Θάλασσα στα

πλαίσια της επιχείρησης «ΑΣΠΙΔΕΣ», την πυροβολαρχία Πάτριος στη Σαουδική Αραβία και την προθυμοποίηση για συμμετοχή σε «ειρηνευτικό» εκστρατευτικό σώμα στη Γάζα, μέχρι τη σημερινή εμπλοκή και την αποστολή στην Κύπρο, αλλά και τους Πάτριος στην Κάρπαθο και την «αμυντική ομπρέλα» με Πάτριος και Φ16 στην Βουλγαρία.

Είναι βαθιά μπλεγμένη, λοιπόν, στα ιμπεριαλιστικά σχέδια η πάντα πρόθυμη ντόπια άρχουσα τάξη. Και κορδώνεται ότι «αυτή πρώτη» απ' όλη την Ευρώπη έστειλε στρατιωτικές δυνάμεις στην Κύπρο για να υπερασπιστεί δόθεν την άμυνά της και ξεθάβοντας ακόμη και το ξεχασμένο Ενιαίο Αμυντικό Δόγμα! Μόνο που, την ίδια στιγμή, ενίσχυσε και η Τουρκία τις στρατιωτικές της δυνάμεις στα κατεχόμενα, ανεβάζοντας παραπέρα την ένταση και υπενθυμίζοντας έναν ακόμη από τους κινδύνους ανάφλεξης των πολλαπλών αντιθέσεων που εκδηλώνονται στην περιοχή σε βάρος των λαών.

Αυτή η επικίνδυνη πολιτική, αυτό το κράμα υποτέλειας και τυχοδιωκτισμού που παρουσιάζεται ως «εθνικό καθήκον» σέρνει πίσω του όλο το αστικό πολιτικό μπλοκ, το οποίο δεν άργησε να στοιχηθεί. Οι όποιες αντιπολιτευτικές κορόνες περιορίστηκαν στο εάν υπήρχε έγκαιρη ενημέρωση, στο γιατί δεν συγκλήθηκε συμβούλιο πολιτικών αρχηγών και άλλα παρόμοια. Και η κυβέρνηση της ΝΔ, προεξάρχοντας φυσικά του Μητσοτάκη, αξιοποιεί τη θέση της και τη συγκυρία προκειμένου να αντιστρέψει –όσο μπορεί– το δυσμενές μέχρι σήμερα γι' αυτήν πολιτικό κλίμα. Προσπαθεί να εμφανιστεί ξανά ως «υπεύθυνη δύναμη», «εγγυητής σταθερότητας» στην περιοχή και με «εθνικό όραμα» το οποίο υπηρετεί με συνέπεια. Και πάντα βέβαια υπηρέτωντας τις «στρατηγικές συμμαχίες» της, δηλαδή υποκλινόμενη στις εντολές αμερικανών και ευρωπαϊών ιμπεριαλιστών και συνεχιζοντας τη συνεργασία της με το κράτος-δολοφόνο, το Ισραήλ.

Αυτή η επικίνδυνη προθυμία εκφράστηκε και με τη συνάντηση Μητσοτάκη-Μακρόν στην Κύπρο, η οποία οδήγησε και στην ανακοίνωση Μητσοτάκη –μία μέρα μετά, από το Παρίσι– για την εγκατάσταση πυρηνικών αντιδραστήρων στην Ελλάδα, υποτίθεται για λόγους ενεργειακής επάρκειας και αυτονομίας. Την ώρα που είναι σε εξέλιξη η πολεμική ανάφλεξη στη Μέση Ανατολή με πρόοχημα το πυρηνικό πρόγραμμα του Ιράν και ενώ η Ελλάδα έχει ήδη εκτεθεί ως στόχος λόγω της μετατροπής της σε βάση εξόρμησης των αμερικανονατοϊκών στρατευμάτων και υπηρέτησης των ιμπεριαλιστικών συμφερόντων, η κυβέρνηση Μητσοτάκη εκθέτει τη χώρα και το λαό της σε έναν ακόμη κίνδυνο.

• Είναι εντελώς προφανές ότι αυτές οι αντιδραστικές και επικίνδυνες εξελίξεις περνάνε, πριν απ' όλα, πάνω από την καταπάτηση των λαϊκών και εργατικών δικαιωμάτων. Απαιτούν την υποταγή του λαού και εργαζομένων στο «εθνικό όραμα» της υπηρέτησης των δολοφονικών σχεδίων των ιμπεριαλιστών. Θα κοστίζει ακριβά στον λαό μας η «προστασία» των ξένων επικυρίαρχων. Θα σημάνει χτύπημα στο λαϊκό εισόδημα, συρρίκνωση εργασιακών και κοινωνικών δικαιωμάτων. Θα σημάνει μεγαλύτερη καταστολή και χτύπημα των πολιτικών και κοινωνικών ελευθεριών. Και κάθε εναντίωση στην «εθνική στρατηγική» και το «εθνικό καθήκον» κινδυνεύει να χαρακτηριστεί ως εθνική μειοδοσία, από αυτούς που έχουν μετατρέψει τη χώρα σε έρμαιο των ιμπεριαλιστικών γερακιών.

Η πλατιά μαζική καταγγελία αυτής της επικίνδυνης πολιτικής αποτελεί άμεσο καθήκον για το λαϊκό και εργατικό κίνημα.

πόλεμο στο όνομα της «άμυνας»

μικά σχέδια των ιμπεριαλιστών. Η Κυπριακή Δημοκρατία δεν ζήτησε ως ανεξάρτητο κράτος τη βοήθεια της Ελλάδας. Το παραλήρημα που ακολούθησε τόσο από την κυβέρνηση, όσο και από τα ΜΜΕ για στήριξη της άμυνας της Κύπρου και της ασφάλειας των πολιτών της ήταν το πρόσχημα που χρησιμοποίησαν, για να δώσουν τα διαπιστευτήριά τους στους Αμερικανούς και να αναβαθμίσουν την ευθυγράμμιση της αστικής τάξης της χώρας στα πολεμικά σχέδια των ιμπεριαλιστών. Αξιοσημείωτη είναι και η συμφωνία του Τσίπρα στις αποφάσεις της κυβέρνησης, συνέχεια των τοποθετήσεων περί πατριωτισμού.

Επειδή όμως οι Αμερικάνοι χρειάζονται και την Τουρκία στο δικό τους στρατόπεδο, δεν άργησαν να εμφανιστούν στην Κύπρο και τα τουρκικά F-16. Η αμνηστία της κυβέρνησης ήταν τόσο, που δεν τόλμησε ούτε να ψηλίσσει τη διαφωνία της στην παρουσία τουρκικών στρατι-

ωτικής δύναμης στα κατεχόμενα. Η άμυνα της χώρας αποτέλεσε και πάλι το πρόσχημα για να ανοίξει στην Κύπρο η συζήτηση για ένταξη της χώρας στο ΝΑΤΟ. Οι αστικές τάξεις Ελλάδας και Κύπρου προσπαθούν να πείσουν τους λαούς των δυο χωρών ότι χρειάζονται προστατές. Ότι η μεγαλύτερη ιμπεριαλιστική πολεμική μηχανή, που διαλύει χώρες και σφαγιάζει λαούς, θα εγγυηθεί την ασφάλεια στην περιοχή.

Με την τριμερή σχέση Ισραήλ-Ελλάδας-Κύπρου να προχωράει υπό τις οδηγίες των ΗΠΑ, με τα Ελληνοτουρκικά και το κυπριακό να παραμένουν ανοικτά και οι εξελίξεις στην ευρύτερη περιοχή να καθορίζονται από τα συμφέροντα των Αμερικανών, το μόνο που δεν μπορούν να εγγυηθούν είναι η άμυνα των χωρών και η προστασία των λαών. Έχουν χάσει ακόμα και το αστικό αφήγημά τους ως άρχουσα τάξη. Αδυνατούν να υπερασπιστούν τα όποια δικά τους αστικά συμφέροντα. Ευθυγραμμίζονται με τα

πολιτικά, γεωστρατηγικά και πολεμικά σχέδια των Αμερικανών ιμπεριαλιστών. Το αφήγημα της εθνικής υπόθεσης, της άμυνας απέναντι στους σκοταδιστές του Ιράν ή οποιου άλλου δεν ευθυγραμμίζεται με τα ίδια συμφέροντα, απευθύνεται στον λαό και την εργατική τάξη. Στόχος είναι να θεωρηθεί μονόδρομος η εμπλοκή στον πόλεμο. Να βγουν εκτός «κανονικότητας» ο φόβος και η οργή του λαού ενάντια στον πόλεμο που έρχεται όλο και πιο κοντά. Αντιστρέφουν την πραγματικότητα με στόχο να υπερασπιστούν την πλευρά της Ιστορίας που έχουν επιλέξει. Προσπαθούν να απονομιμοποιήσουν την πραγματική Ιστορία. Αυτή που μπορεί να γραφτεί με τη συγκρότηση αντιπολεμικού, αντιιμπεριαλιστικού κινήματος, που θα σταματήσει την εμπλοκή της χώρας στον πόλεμο και θα αγωνιστεί για την έξοδο της χώρας από το ΝΑΤΟ, που θα παλέψει για να φύγουν από τη χώρα οι βάσεις του θανάτου.

ΗΠΑ-Ισραήλ ματώνουν τη Μέση Ανατολή

Η αμερικανοϊσραηλινή επιδρομή στο Ιράν δεν είναι μόνο συνέχεια του «πολέμου των 12 ημερών» του περασμένου Ιουνίου, αλλά αποτελεί μια πολύ μεγάλη και σοβαρή κλιμάκωση της και θα έχει πολλές και σημαντικές γεωπολιτικές και γεωοικονομικές συνέπειες. Δείχνει και επιβεβαιώνει ταυτόχρονα την εκτίμησή μας ότι η επίθεση ΗΠΑ-Ισραήλ του περασμένου Ιουνίου είχε για τους επιτιθέμενους ατελείς και περιορισμένες σε βάθος και έκταση επιτυχίες, ενώ ανέδειξε και μια σειρά τρωτά του Ισραήλ.

Η επιδρομή των ΗΠΑ-Ισραήλ είναι επίσης συνέχεια και κλιμάκωση των επιθετικών, επεμβατικών κινήσεων των ΗΠΑ ενάντια στη Βενεζουέλα, των απειλών στη Γροιλανδία, των εκβιασμών προς τον Καναδά και πραγματοποιείται ταυτόχρονα με τον ναυτικό «στραγγαλισμό» της Κούβας. Άρα αποτελεί ακόμη μια πρακτική έκφραση της «Στρατηγικής Εθνικής Ασφάλειας» που δημοσίευσαν οι ΗΠΑ τον Δεκέμβριο του 2025 όσον αφορά το πεδίο της Μέσης Ανατολής αλλά όχι μόνο, όπως θα εξηγήσουμε παρακάτω.

Η επίθεση αυτή φέρνει πιο κοντά το γενικευμένο μακελειό, είναι τμήμα αυτής της πορείας που οι λαοί, όπως και τώρα ο λαός του Ιράν, καλούνται να πληρώσουν με το αίμα τους.

Ποιοι είναι οι γενικοί στόχοι των ΗΠΑ;

Πρώτον, η μεγάλη αποδυνάμωση του Ιράν. Πιο συγκεκριμένα, ένα ακόμα μεγαλύτερο χτύπημα στο πυρηνικό του πρόγραμμα, ο σημαντικός περιορισμός έως εξουδετέρωση του βαλλιστικού πυραυλικού του προγράμματος και μέσα από αυτά το ακόμα μεγαλύτερο χτύπημα στη συνολική επιρροή του Ιράν στη Μέση Ανατο-

λή. Σε συνέχεια και κλιμάκωση φυσικά της αποδυνάμωσης αυτής της επιρροής από τα χτυπήματα στη Χεζμπολάχ, στη Χαμάς και την πτώση του καθεστώτος Άσαντ στη Συρία. Στο ίδιο πλαίσιο, μάξιμουμ στόχος αποτέλεσε η ανατροπή του καθεστώτος του Ιράν και η αλλαγή γεωπολιτικού προσανατολισμού, αλλά γι' αυτόν θα πούμε παρακάτω.

Δεύτερον, το μπλοκάρισμα και, γιατί όχι, η ακύρωση των λεγόμενων ευρασιατικών διαδρόμων που προωθούν Ρωσία και Κίνα για να παρακάμψουν τις θαλάσσιες διαδρομές που ελέγχονται από ΗΠΑ-Δύση. Αναφερόμαστε στον Διεθνή Διάδρομο Μεταφορών Βορρά-Νότου (INSTC) που συνδέει τη Ρωσία με το λιμάνι Μπαντάρ Αμπάς (Bandar Abbas) του Ιράν, μέσω του Αζερμπαϊτζάν. Τον αιθιοπικό Κίνας - Ιράν, τμήμα της 25ετούς συμφωνίας που υπέγραψαν Κίνα και Ιράν το 2020 και που αποτελεί ένα από τα στρατηγικά τμήματα της κινεζικής Πρωτοβουλίας «Μία Ζώνη, Ένας Δρόμος» (BRI). Ο οποίος μαζί με άλλους διαδρόμους (Κίνας - Πακιστάν, Πολικό Δρόμο του Μεταξιού κ.ά.) αποτυπώνει την προσπάθεια της Κίνας να μειώσει τη μεγάλη εξάρτηση του εμπορίου και της ενεργειακής τροφοδοσίας της από τα Στενά της Μάλακα, που ελέγχονται από τις ΗΠΑ.

Τρίτον, να αναδείξουν ακόμα πιο έντονα τις στρατηγικές αδυναμίες της Ρω-

σίας και της Κίνας, την αδυναμία τους να στηρίξουν τους εταίρους και συμμάχους τους, όπως φάνηκε στη Βενεζουέλα και τώρα στο Ιράν. Ωστε να δημιουργηθεί «κρίση αξιοπιστίας» των δύο ευρασιατικών ιμπεριαλιστών προς τον λεγόμενο «Παγκόσμιο Νότο», δηλαδή τις χώρες που Ρωσία και Κίνα προσεγγίζουν, εκμεταλλευόμενες τη συσσωρευμένη δυσάρεσκη αρκετών αστικών τάξεων από «τα έργα και τις ημέρες» της δυτικής αποικιοκρατίας έως τις σύγχρονες πολιτικές των δυτικών ιμπεριαλιστών. Ιδιαίτερα η επίθεση αποτελεί μια ακόμη σημαντική κίνηση των ΗΠΑ να εκβιάσουν τη Ρωσία ώστε να αποδεχθεί έναν κάποιο συμβιβασμό στην Ουκρανία. «Παγκόσμιο πόλεμο» που διεξάγουν οι ΗΠΑ ενάντια στη Ρωσία ονόμασε τις κινήσεις αυτές ο Λαβρόφ τη μέρα της επίθεσης.

Ο αμερικάνικος τυχοδιωκτισμός

Όπως ήταν φανερό από τα πριν και αποδείχθηκε περύτερα, οι ΗΠΑ δεν είχαν διαμορφώσει σοβαρούς εσωτερικούς όρους στο Ιράν για μια αποδεκτή από το λαό φιλοδυτική διαδοχή του σημερινού καθεστώτος. Οι εμφανίσεις του γιου του μισητού στο λαό του Ιράν σάχη μάλλον ήταν η μεγαλύτερη απόδειξη αυτού του κενού. Από την άλλη, μια χερσαία επέμβαση των ΗΠΑ στο Ιράν θα αποτελούσε μια επιλογή σοβαρού αδιεξόδου, αν όχι γεωπολιτικής αυτοκτονίας για τον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό, παρά τις ανυπόστατες φλυαρίες που ακούστηκαν τις πρώτες μέρες της επίθεσης. Πολύ περισσότερο όταν δεν υπήρξε καμιά εσωτερική εξέλιξη στο Ιράν τέτοια που να δαλεάζει τμήματα των ΗΠΑ να κινηθούν σε μια τόσο -το λιγότερο- παρακινδυνευμένη κατεύθυνση.

Με δεδομένα τα προηγούμενα, φαίνεται ότι οι ΗΠΑ αλλά και το Ισραήλ συνάρθρωσαν και στηρίξαν σε σημαντικό βαθμό όλους τους στόχους με μια μάξιμουμ επιδίωξη: την ανατροπή συνολικά του καθεστώτος του Ιράν. Θεώρησαν πως ο αποκεφαλισμός της ηγεσίας σε συνάρτηση με την πολεμική πίεση και την υποδόσκουσα κοινωνική δυσάρεσκη θα οδηγούσε σε μια γρήγορη ανατροπή; Υποτίμησαν τη συνοχή και υπερτίμησαν τη διαβρωτική δουλειά και τη φανερή διείσδυση των μυστικών τους υπηρεσιών (CIA, Μοσάντ) στα ηγετικά κλιμάκια του Ιράν; Εκτίμησαν ότι, με βάση την (μη) αντίδραση της Ρωσίας - Κίνας στα μέτωπα που άνοιξαν στη Βενεζουέλα και παλιότερα στη Συρία, το Ιράν θα υπέκυπτε; Όλα μαζί;

Γι' αυτό και η κίνηση του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού συνιστά έναν πολεμικό τυχοδιωκτισμό που, αν μη τι άλλο, αποδεικνύει πως το «στριμωγμένο θηρίο» θα παλέψει, ακόμα και αν δεν έχει διασφαλίσει «την επόμενη μέρα», με κάθε μέσο και τρόπο ώστε να αντιμετωπίσει τη σχετική του αποδυνάμωση, βάζοντας μπροστά τη σαφή υπεροχή που έχει να κινητοποιεί παγκόσμια και σε μικρό χρόνο τεράστιες πολεμικές δυνάμεις και να στηρίζεται στο παγκόσμιο δίκτυο βάσεων που διαθέτει.

Το ευρωπαϊκό ιμπεριαλιστικό «σκορποχώρι» ζορισμένο και συνένοχο

Σε δεινή θέση βρέθηκαν για πολλοστή φορά οι ευρωπαίοι -εντός και εκτός ΕΕ- ιμπεριαλιστές. Με τον Μερτς να αποδέ-

ται άφωνος το βρίσιμο του ισπανού πρωθυπουργού Σάντσεθ από τον Τραμπ. Τον άγγλο πρωθυπουργό να ανακρούει πύμναν στην αρχική του απόφαση να μη διαθέσει τις αγγλικές βάσεις στα αμερικάνικα αεροπλάνα. Τον γάλλο πρόεδρο να δηλώνει πως η επίθεση των ΗΠΑ-Ισραήλ στο Ιράν είναι εκτός διεθνούς δικαίου και ταυτόχρονα να δηλώνει παρών σε «αμυντικά» καθήκοντα. Και την Κομισιόν να καταδικάζει τις επιθέσεις του Ιράν στις αμερικάνικες βάσεις που διατηρούν τα αραβικά καθεστώτα και να μη λείπει ούτε λέξη για την αμερικανοϊσραηλινή επίθεση!

Οι ευρωπαίοι ιμπεριαλιστές νιώθουν και είναι στριμωγμένοι από τις επιθετικές κινήσεις των ΗΠΑ. Προσπαθούν να πλασαριστούν ο καθένας για λογαριασμό του στο πλαίσιο που διαμορφώνουν οι αμερικάνικες κινήσεις και φυσικά δεν δίνουν δεκάρα τσακιστή για τους λαούς που δολοφονούνται! Ειδικότερα η Γαλλία προσπαθεί τόσο με την κίνηση της όσον αφορά την Κύπρο να προβάλει μια κάποια ισχύ, ενώ στο Λίβανο να διασώσει τηγ οποία επιρροή της που κατακρημνίζεται από την εισβολή και τους βομβαρδισμούς του φασιστικού Ισραήλ.

Οι επιλογές του ιρανικού καθεστώτος και ζητήματα συνοχής

Το ιρανικό καθεστώς, παρά την ισχυρή πίεση που δέχτηκε και συνεχίζει να δέχεται, παρά το ότι αποδείχτηκε «ελβετικό τυρί» στα ζητήματα ασφαλείας, έδειξε ότι είχε σχετικά προϋπολογίσει το τι θα αντιμετώπιζε σε περίπτωση πολεμικής αναμέτρησης και έκανε την πολιτικο-στρατιωτική επιλογή να στηριχθεί στο βαλλιστικό του οπλοστάσιο. Στρατιωτική γιατί εκτιμούσε, και σωστά, πως είναι το δυνατό του σημείο έναντι των ΗΠΑ-Ισραήλ. Πολιτικά γιατί δεν είχε αποφασίσει να στηρι-

χθεί όλο το προηγούμενο διάστημα στη Ρωσία αλλά και την Κίνα. Όχι μόνο πριν από τον «πόλεμο των 12 ημερών» αλλά και από τότε μέχρι σήμερα, η ιρανική ηγεσία έδειχνε με όλους τους τρόπους ότι δεν θέλει να στραφεί «μονόπαντα» προς τους ευρασιατικούς ιμπεριαλιστές και ταυτόχρονα θεωρούσε «σαφώς εσφαλμένα» πως μπορεί να διαμορφώσει με τις ΗΠΑ μια ισορροπημένη, αν όχι μια αμοιβαία επωφελή, διακρατική σχέση. Οι δηλώσεις Πούτιν ότι η ηγεσία του Ιράν ποτέ δεν ζήτησε από τη Ρωσία στρατιωτική στήριξη αν και της προτάθηκε επιβεβαιώνουν τα παραπάνω.

Οστόσο, κυρίως η Ρωσία αλλά και η Κίνα προστρέχουν στο πλευρό του Ιράν. Η ίδια η «Ουάσινγκτον Ποστ» «αποκάλυψε» πως η Ρωσία δίνει ακριβείς, από δορυφόρους της, πληροφορίες στο Ιράν για τις ακριβείς συντεταγμένες κρίσιμων οπλικών συστημάτων που είναι εγκατεστημένα στις διάσπαρτες αμερικάνικες βάσεις της Αραβικής Χερσονήσου. Πληροφορίες που είχαν σαν αποτέλεσμα και το χτύπημά τους από τους βαλλιστικούς πυραύλους του Ιράν και την εξολόθρευση κρίσιμων αμερικάνικων συστημάτων ραντάρ και αεράμυνας. Και ενώ είναι πάντα ανοιχτό το ενδεχόμενο της μεγαλύτερης εμπλοκής τους σε περίπτωση παραπέρα κλιμάκωσης. Διότι δύσκολα η Ρωσία και η Κίνα σε περίπτωση κλιμάκωσης θα άφηναν το ιρανικό καθεστώς να καταρρεύσει ή και να ανατραπεί.

Στο ενεργειακό μέτωπο, το Ιράν επέλεξε να παραλύσει τα Στενά του Ορμούζ, ενώ στο πολεμικό μέτωπο να δημιουργήσει σοβαρό κόστος στις χώρες που διατηρούν αμερικάνικες βάσεις, δείχνοντας ταυτόχρονα πως η παρουσία τους δεν σημαίνει ασφάλεια για αυτές τις χώρες αλλά παράγοντα κινδύνου και αστάθειας. Επιπλέον, τα στοχευμένα χτυπήματα σε ενεργειακές υποδομές των αραβικών καθεστώτων στόχο έχουν να πολλαπλασιά-

σουν αυτό το κόστος αλλά και την αναξιοπιστία των ΗΠΑ έναντι των «προστατευμένων» τους. Έτσι, και παρά τη σχετική διχογνωμία των κέντρων εξουσίας (μεταξύ Πεζεσκιάν και Ιερατίου/Φρουρών της Επανάστασης), «το αίδερο έγχειρε» προς τη συνέχιση αυτής της τακτικής. Μια τακτική που μπορεί να δημιουργεί μεσοπρόθεσμα προβλήματα στις σχέσεις του Ιράν με τα αραβικά καθεστώτα. Μάλλον, όμως, σε στιγμές που κρίνεται η επιβίωση του καθεστώτος, δεν υπάρχουν σκέψεις για τέτοιες πολυτέλειες. Τα προηγούμενα προωθήθηκαν μαζί φυσικά με το προφάνες: τη στόχευση του Ισραήλ, που αποδεικνύεται για μια ακόμη φορά και ίσως περισσότερο από τον περασμένο Ιούνιο τρωτά και ευάλωτο στα ιρανικά αντίποινα, αν συνυπολογίσουμε τις βελτιώσεις που έκανε και την ακόμη μεγαλύτερη προστασία που του παρέχουν οι ΗΠΑ.

Πολλά γράφηκαν για τις εθνικές ομάδες που έχει το Ιράν. Όσον αφορά του Κούρδους, που, όπως και οι αζέρικες καταγωγής πληθυσμοί, ζουν στις βορειοδυτικές περιοχές του Ιράν, μέχρι στιγμής ακυρώθηκαν στη γένεσή τους κάποιες κινήσεις τους. Ο ιρανικός στρατός απείλησε ευθέως την αυτόνομη περιοχή του Ιρακινού Κουρδιστάν, από την οποία εκκινούν οι ένοπλες ομάδες των Κούρδων του Ιράν, για συντριπτική πλειοψηφία επίθεση εναντίον τους. Ταυτόχρονα η Τουρκία έκανε σαφές πως δεν θα ανεχτεί κινήσεις που ανοίγουν ξανά το συνολικό «κουρδικό ζήτημα». Έτσι, οι αναφορές του Τραμπ τις πρώτες μέρες στις κινήσεις των Κούρδων έδωσαν τη θέση τους στη δήλωση πως οι ΗΠΑ δεν θέλουν να περιπλέξουν κι άλλο την κατάσταση!

Όσον αφορά την αζέρικη μειονότητα, έως τώρα δεν φαίνονται σημάδια υποδούλισης της και πάντως σε γενικές γραμμές δεν είναι αποκλεισμένη από το ιρανικό σύστημα. Στη νοτιοδυτική περιοχή του ιρανικού Βαλουκιστάν, το ιρανικό καθε-

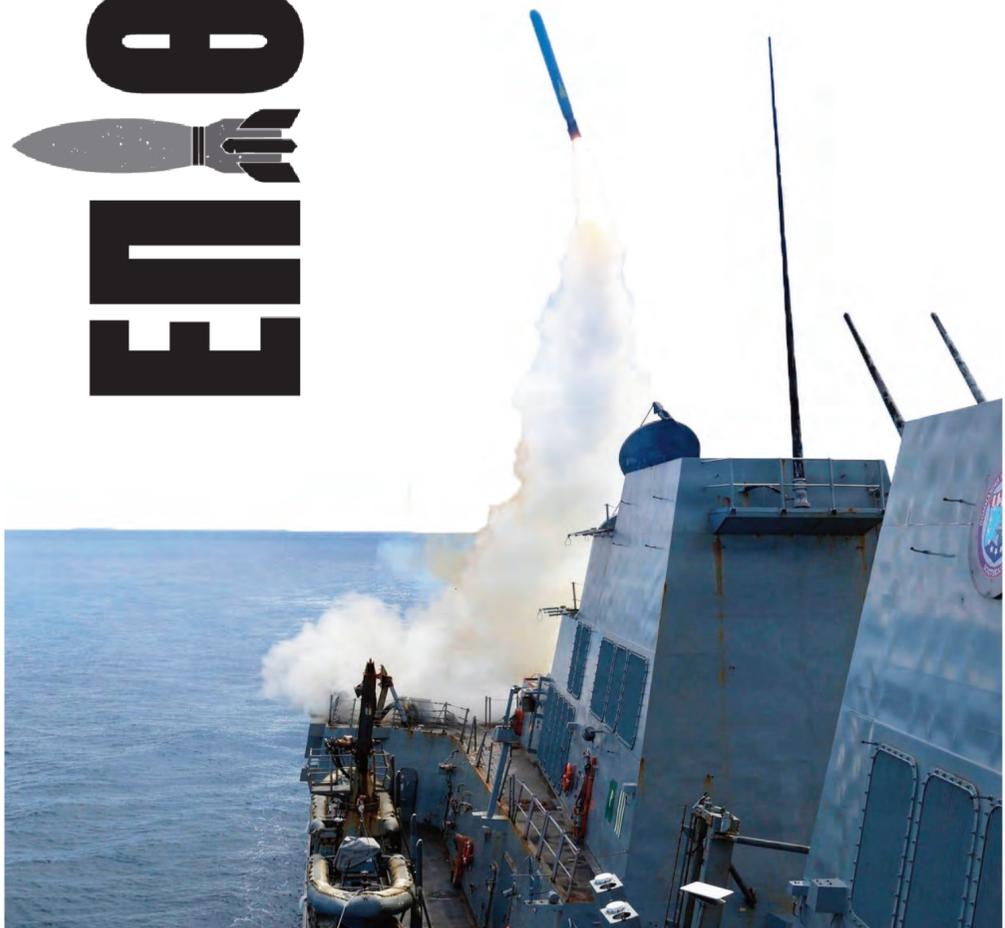
στώς αντιμετωπίζει από το 2024 ένα αντάρτικο χαμηλής έντασης, που όμως μέχρι τώρα δεν φαίνεται να εμπνέει ανησυχία στην ιρανική ηγεσία. Μένει να δούμε αν οι Δυτικοί και κυρίως οι ΗΠΑ θα χρησιμοποιήσουν και ποιες εθνοτικές ομάδες για να προωθήσουν τις επιδιώξεις τους.

Όσο για το ζήτημα της κοινωνικής συνοχής, να υπογραμμίσουμε το εξής: όταν ένας λαός βομβαρδίζεται και τα παιδιά του δολοφονούνται με αυτόν τον απρόκαλλυπο τρόπο, αυτό οδηγεί σε συσπείρωση γύρω από την ηγεσία και αποδυναμώνει τα δίκαια κινήματα αντίστασης στο καθεστώς του Ιράν. Είναι κι αυτό, θα λέγαμε, μια υπηρεσία του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού και του σιωνιστικού Ισραήλ στην ηγεσία του Ιράν.

Ερωτήματα και ενδεχόμενα

Πώς θα προχωρήσουν οι ΗΠΑ; Πριν από κάποιες μέρες ο Τραμπ, σε μια ακόμη επίδειξη κυνισμού και βαρβαρότητας, δήλωσε πως «σε λίγο δεν θα υπάρχει κανείς (α.σ. στην πλευρά του Ιράν) - να διαπραγματευτεί». Την ώρα που γράφονται αυτές οι γραμμές έρχεται στο φως η δήλωση του Τραμπ, άμεσα μετά το τηλεφώνημα με τον Πούτιν, ότι οι πολεμικές επιχειρήσεις των ΗΠΑ ενάντια στο Ιράν θα τελειώσουν σύντομα! Είναι ακόμη μια δήλωση που αντανακλά τα αδιέξοδα και τα διλήμματα του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού, η οποία όμως την επομένη θα διαγραφεί από μια ακριβώς αντίθετη για κλιμάκωση της επέμβασης; Και, αν ναι, είναι έτοιμος για μια τέτοια κλιμάκωση ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός; Ή αυτή η δήλωση συνιστά μια έμμεση ομολογία ότι ο πολεμικός αυτός τυχοδιωκτισμός έχει φτάσει στα όρια και κατοχυρωθούν οι όποιες επιτυχίες και κυρίως με το λιγότερο στρατηγικό κόστος;

ΕΠΙΘΕΣΗ ΗΠΑ-ΙΣΡΑΗΛ ΣΤΟ ΙΡΑΝ

ΗΠΑ-ΙΣΡΑΗΛ ΕΠΙΔΡΟΜΗ ΣΤΟ ΙΡΑΝ

Πολεμική επιδρομή στο Ιράν

Τι φέρνει στους λαούς η -όποια- «επόμενη μέρα»;

Πολλές είναι οι εκδοχές που παρουσιάζονται για τη συνέχεια και τη διάρκεια της πολεμικής επιδρομής των ΗΠΑ, μαζί με το σιωνιστικό μαντρόσκυλό τους, στο Ιράν, που βρίσκεται ήδη στη 15η μέρα. Εκδοχές αντιφατικές και αντιθετικές που παρουσιάζονται από την αρχή της επιδρομής αυτής και έχουν ως πηγή τους και αφετηρία τους τις δηλώσεις Τραμπ, αμερικάνων αξιωματούχων και τις ανακοινώσεις του αμερικάνικου Πενταγώνου.

Η σύγχυση αυτή δεν προκύπτει -τουλάχιστον κατά κύριο λόγο- ως αποτέλεσμα τακτικών μεθοδεύσεων της διοίκησης των ΗΠΑ, που επιδιώκουν να θολώσουν και να συγκαλύψουν τις στοχεύσεις τους και τις επιδιώξεις τους. Η κύρια -αν όχι και αποκλειστική- αιτία αυτών των αντιφατικών δηλώσεων για τη διάρκεια (από πολύ λίγες εβδομάδες ως μήνες!) και για τη μορφή των πολεμικών επιχειρήσεων των ΗΠΑ (για το αν θα επιδιώξουν χερσαία επιδρομή, τι κλίμακας και ποιες δυνάμεις θα χρησιμοποιήσουν...) βρίσκεται στις ίδιες τις ΗΠΑ. Στη στρατιωτική, πολιτική, και τελικά γεωπολιτική-γεωστρατηγική αδυναμία τους να προσδιορίσουν ποιον στόχο έχουν, ή πιο σωστά ποιον στόχο μπορούν να έχουν με την πολεμική τους επιδρομή στο Ιράν. Η τελευταία -μέχρι την ώρα που γράφονται αυτές οι γραμμές- δήλωση Τραμπ («δεν έχει απομείνει τίποτε όρθιο να καταστρέψουμε στο Ιράν») αν από τη μια αποτελεί μνημείο της ιμπεριαλιστικής χυδαιότητας και βαρβαρότητας, από την άλλη προκύπτει από την πίεση και την ανησυχία που προκαλείται για τις ίδιες τις ΗΠΑ από την τυχοδιωκτική επιδρομή τους. Προκύπτει από τη θερμή δυναμική που παράγει στην ευρύτερη περιοχή και παγκόσμια ο ανηλεής βομβαρδισμός μιας χώρας που αποτελεί βασική περιφερειακή δύναμη της μαρτυροκρατίας που λέγεται Μ.

Ανατολή, μιας περιφερειακής δύναμης που είναι σημαντικός εταίρος της Ρωσίας και της Κίνας, δηλαδή των δύο μεγαλύτερων ιμπεριαλιστικών δυνάμεων που ανταγωνίζονται τις ΗΠΑ!

Με τα δεδομένα που ήδη έχουν διαμορφωθεί στην περιοχή, την «ανασύνταξη» της ιρανικής ηγεσίας μετά τη δολοφονία Χαμενεΐ και 50 άλλων ηγετικών στελεχών, ανασύνταξη που εκφράστηκε με τη εκλογή του διαδόχου του Χαμενεΐ, την ακύρωση στην πράξη της δήλωσης «συγγνώμης» προς τα καθεστώτα του Κόλπου από τον Πεζεσκιάν και τη σκληρύνηση της ιρανικής στάσης σχετικά με τη χρήση των στενών του Ορμούζ, γίνεται φανερό πως η συνέχιση-κλιμάκωση των πολεμικών επιχειρήσεων των ΗΠΑ θα πολλαπλασιάσει πολύ περισσότερο τους κινδύνους ευρύτερης και πολύ μεγαλύτερης πολεμικής ανάφλεξης. Αυτό ακριβώς επισήμανε και ο ρώσικος ιμπεριαλισμός με τη δήλωση Πεσόκοφ για την «τέλεια καταιγίδα» και την «προετοιμασία της Ρωσίας να την αντιμετωπίσει» και κάτω από αυτό το βάρος έγινε και η τηλεφωνική επικοινωνία Τραμπ-Πούτιν με πρωτοβουλία του πρώτου.

Για τη διοίκηση Τραμπ γίνεται συνεχώς πιο πιεστικό το ερώτημα αν συνεχίζει ή σταματά την πολεμική επιδρομή και, αν σταματά, τι θα παρουσιάσει ως «νίκη» για τον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό, ώστε αν μη τι άλλο να υπερασπίζεται την αξιοπιστία του «ισχυρότερου και ανίκητου έθνους και στρατού» δηλαδή να υπερασπίζεται το MAGA και τον στόχο της παγκόσμιας κυριαρχίας του.

Μέσα στις αβεβαιότητες που παράγονται από τη φάση που βρίσκεται συνολικά ο ιμπεριαλιστικός ανταγωνισμός και από την έξαλλη και τυχοδιωκτική επιθετικότητα των ΗΠΑ υπάρχει μια θεμελιώδης βεβαιότητα που θεωρούμε ότι πρέπει να αποτελεί καθοριστικό παράγοντα και

οδηγό της αντιιμπεριαλιστικής πάλης. Όποια και αν είναι η «επόμενη μέρα», θα είναι πιο κοντά στο ξέσπασμα ενός παγκόσμιου πολεμικού μακελειού! Με άλλα λόγια δεν υπάρχει εκδοχή των αποτελεσμάτων της πολεμικής επιδρομής των ΗΠΑ στο Ιράν που να απομακρύνει -πολύ περισσότερο να ακυρώνει- τον κίνδυνο του προετοιμαζόμενου Γ' Παγκόσμιου Πολέμου. Από τη μια οι ΗΠΑ θα επιδιώξουν να εκμεταλλευτούν τις όποιες σχετικές επιτυχίες τους από την επιδρομή αυτή και βέβαια να «διορθώσουν»-αναιρέσουν τις αποτυχίες τους. Από την άλλη, Ρωσία και Κίνα «παίρνοντας και τα μαθήματά τους» από την έξαλλη αμερικανική επιθετικότητα θα εντείνουν και θα επιταχύνουν τις ανάλογες πολεμικές προετοιμασίες τους και τις κινήσεις τους που ήδη εξελίσσονται σε όλα τα πεδία και τα ζητήματα.

Συνεπώς το ζητούμενο της συγκρότησης-ανάπτυξης της αντιπολεμικής-αντιιμπεριαλιστικής πάλης της εργατικής τάξης και των λαών είναι και θα είναι η πιο επιτακτική αναγκαιότητα των καιρών! Το αντιδραστικό δίλημμα που τίθεται από το σύστημα στη χώρα μας -που «ανήκει στη Δύση» και έχει τον ρόλο πολεμικού προπύργιου των ΗΠΑ- «ή με τη Δύση ή με τους μουλάδες» απαιτεί τον εγκλωβισμό και τη στοίχιση του λαού πίσω από το αμερικανοΝΑΤΟϊκό πολεμικό άρμα. Είναι τουλάχιστον θλιβερό ότι αυτό το δίλημμα υιοθετείται από δυνάμεις που αναφέρονται στην Αριστερά με τη μορφή «φονιάδες-μουλάδες», για να καλεστεί ο λαός και η νεολαία να συνταχθούν με τους «μουλάδες». Πρόκειται για μια ανοιχτή συνηγορία στη θέση του συστήματος «οι λαοί έχουν ανάγκη από προστάτες», για μια δήλωση που προβάλλει την «αδυναμία» των εργατών και των λαών να παλέψουν στηριγμένοι στις δικές τους δυνάμεις και να διεκδικήσουν το δικό τους, λεύτερο από εκμεταλλευτές και δυνάστες, μέλλον τους. Πίσω από αυτή τη θέση βρίσκεται η θεώρηση ύπαρξης «ενός μόνο» ιμπεριαλισμού (ΗΠΑ), που τις άλλες ιμπεριαλιστικές δυνάμεις (Ρωσία, Κίνα αλλά και τους δεύτερης τάξης ιμπεριαλιστές της Ευρώπης-Ιαπωνίας) τις αντιμετωπίζει ως λιγότερο ή περισσότερο συνεπείς «δυνάμεις αντίστασης» στις ΗΠΑ, που λειτουργούν «αντικειμενικά» για το «καλό» των λαών! Και τελικά ο πυρήνας που παράγει αυτή τη θέση δεν είναι άλλος από την «κατάργηση του ιμπεριαλισμού», που είναι η κυρίαρχη αντίληψη στις δυνάμεις της Αριστεράς -με πρώτη και καλύτερη την ηγεσία του ΚΚΕ- και την εκδοχή του «παν-ιμπεριαλισμού» που προβάλλει στις θέσεις της όταν υποχρεώνεται από τις εξελίξεις να αφήσει για λίγο στην άκρη τους «επιχειρηματικούς ομίλους» που ...κάνουν κουμάντο στον πλανήτη!

Είμαστε με τους λαούς και την πάλη τους ενάντια στους ιμπεριαλιστικούς ανταγωνισμούς, και τους πολέμους τους, ενάντια στην εξαρτημένη άρχουσα τάξη και την πολιτική του ντόπιου συστήματος που υπηρετεί τους αμερικανοΝΑΤΟϊκούς φονιάδες! Με αυτή την κατεύθυνση παλεύουμε για να συγκροτηθεί λαός και νεολαία σε δύναμη πάλης ενάντια στην επιδρομή των ΗΠΑ στο Ιράν και σε όσα φέρνει η συνέχεια αυτών των άγριων εξελίξεων!

γράφει ο Δημήτρης Παυλίδης

Στενά Ορμούζ, Περσικός Κόλπος

«Κουρσάροι» των ιμπεριαλιστών και των ματωμένων κερδών

Με ταυτόχρονα δημοσιεύματά τους, οι Φαινάνσιαλ Τάιμς και η Γουόλ Στριτ Τζόρναλ έπλεξαν το εγκώμιο έλληνα εφοπλιστή που τόλμησε να στείλει πλοίο του στα στενά του Ορμούζ. Ο τίτλος μάλιστα της αγγλικής εφημερίδας είχε κάτι από ηρωικό και ρομαντικό: «Ο δισεκατομμυριούχος “κουρσάρος” που αψηφά το Στενό του Ορμούζ!». Σύμφωνα με σχετική ανάρτηση σε ηλεκτρονική σελίδα της Πανελληνίας Ένωσης Ναυτών, ήταν το δεξαμενόπλοιο κλάσεως Suezmax, «Pola», ιδιοκτησίας του Γ. Προκοπίου. Λίγα 24ωρα αργότερα έγινε γνωστό πως τα πλοία της Dynacom Tankers, συμφερόντων του εφοπλιστή, που είχαν μπει στον Περσικό Κόλπο ήταν πέντε και ένα από αυτά, το VLCC Shenlong, είχε καταφέρει να βγει φορτωμένο με 150.000 τόνους αργού. Το πλοίο, που για ημέρες είχε διακόψει το σήμα του, εμφανίστηκε στα ανοικτά της Ινδίας με ρότα προς το λιμάνι του Μουμπάι. Ακολούθησε ένας καταϊγισμός από δημοσιεύματα στα ελληνικά μέσα, τα οποία αποθέωσαν την τόλμη του έλληνα εφοπλιστή, αναφέροντας την παλιότερη δήλωσή του με την οποία τελειώνει το δημοσίευμα της εφημερίδας του λονδρέζικου Σίτι: «Αν δεν είσαι ρισοκίνδυνος, δεν έχεις θέση στη ναυτιλία. Αν δεν θέλεις το ρίσκο, αγόρασε αμερικανικά ομόλογα».

Το παράδειγμα του Προκοπίου, σύμφωνα πάντα με στοιχεία της ΠΕΝΕΝ, έχουν ακολουθήσει και άλλοι εφοπλιστές, οι οποίοι έχουν κλείσει συμβόλαια μεταφοράς με δυσθεώρητους ναύλους (Οικονόμου, Εμπειρικός, Αγγελικούση κ.λπ.). Αν και η παρουσία ελληνόκτητων ή με ελληνική σημαία πλοίων στον Περσικό μειώθηκε σημαντικά μετά την αμερικανο-ισραηλινή επίθεση στο Ιράν, τελευταία επίσημα στοιχεία δείχνουν πως 184 πλοία πλέουν ακόμη στην ευρύτερη περιοχή Περσικού Κόλπου, Στενών Ορμούζ, Κόλπου του Ομάν, έτοιμα να αρπάξουν ευκαιρίες και συμβόλαια. Από τη στιγμή που η φωτιά του πολέμου τύλιξε όλη την περιοχή και έγινε σαφές πως τα Στενά θα κλείσουν, τα ναύλα μαζί με τις ασφάλειες και τις ανασφάλειες εκτινάχτηκαν. Οι τιμές για τα πολύ μεγάλα δεξαμενόπλοια της κατηγορίας VLCC από τον Περσικό Κόλπο προς την Κίνα αυξήθηκαν κατά 300% μέσα σε λίγες ημέρες. Από τα 100.000 δολάρια φτάσαμε στα 440.000 την ημέρα. Με άλλα λόγια, κάθε ταξίδι ενός πλοίου VLCC από τον Περσικό Κόλπο προς την Κίνα θα φέρνει κέρδος 15 με 17 εκατ. δολάρια! Σύμφωνα με την Tankers International, η ναυτιλιακή εταιρία Μαρτίνου ναύλωσε το τάνκερ «Παντάνασσα» σε νοτιοκορεατική εταιρία με ημερήσιο ναύλο 429.000 δολάρια και η Maran Tankers της Αγγελικούση το πλοίο «Maran Thaleia» στην κρατική εταιρία πετρελαίου και φυσικού αερίου της Ταϊλάνδης αντί 300.000 δολαρίων. Τέτοια ναύλα είχαν να καταγραφούν από το 2019 όταν οι ΗΠΑ είχαν επιβάλλει κυρώσεις κατά της κινέζικης Cosco Shipping. Ένας διεθνής δείκτης που βοηθά στον προσδιορισμό των ναύλων ξεπέρασε τα 420 χιλιάδες δολάρια την ημέρα για τη μεταφορά 2 εκατομμυρίων βαρελιών πετρελαίου από την Μέση Ανατολή στην Κίνα. Για μια ακόμη φορά αποδεί-

χνεται πως ο πόλεμος αποτελεί χρυσή ευκαιρία για τους καπιταλιστές!

Έπρεπε να περάσουν 5 ημέρες και να κτυπηθούν τουλάχιστον 13 πλοία για να αναβαθμιστεί σε περιοχική ακραία κίνδυνου από την EOS Risk Group ο θαλάσσιος δίαυλος στο Ορμούζ. Αυτό είχε ως αποτέλεσμα την αύξηση κι άλλο των ναύλων για να απορροφηθούν οι αυξημένες τιμές στα ασφάλιστρα κινδύνου. Για τους εργάτες-ναυτικούς όμως οι μισθοί ακόμη και όταν είναι μεγαλύτεροι σε καμιά περίπτωση δεν μπορούν να ισοφαρίσουν τον διαρκή κίνδυνο ζωής που αντιμετωπίζουν. Ήδη στην περιοχική έχουν κτυπηθεί πλοία με αποτέλεσμα αρκετούς νεκρούς ναυτεργάτες και οι απειλές συνεχώς μεγαλώνουν. Την Τετάρτη 11 Μαρτίου έγινε γνωστό πως κτυπήθηκε το φορτηγό πλοίο Star Gwyneth του εφοπλιστή Παππά βορειοδυτικά του Ντουμπάι και τα ξημερώματα της Πέμπτης το τάνκερ Zefyros των Μιχαήλ. Σύμφωνα με καταγγελίες των ναυτεργατικών σωματείων ΠΕΜΕΝ και «Στέφενσων», οι εφοπλιστικές εταιρίες ζητούν από τα πληρώματα να υπογράψουν χαρτιά («θανατόχαρτα» τα αποκαλούν) δήθεν οικειοθελώς, στα οποία να δηλώνουν πως ενημερώθηκαν για το ταξίδι σε αυτές τις περιοχές πολέμου, πως αντιλαμβάνονται τους πιθανούς κινδύνους που ελλοχεύουν και πως συμφωνούν με τη διέλευση των πλοίων από τα περάσματα του θανάτου! Με αυτόν τον τρόπο καταλήγουν στην ανακρίνωσή τους: «...οι εφοπλιστές, απαιτούν την υπογραφή για να απαλλαγούν από κάθε ευθύνη, σε περίπτωση τραυματισμού ή θανάτου».

Τα Στενά αποτελούν μια από τις πιο κρίσιμες θαλάσσιες διόδους για την παγκόσμια οικονομία. Από εδώ μεταφέρεται το 25% της παγκόσμιας κατανάλωσης πετρελαίου και το ένα τρίτο του υγροποιημένου αερίου. Η σχεδόν ακαριαία εκτίναξη των τιμών του πετρελαίου, μόλις έγινε φανερό πως τα Στενά θα κλείσουν, αποτελεί απόδειξη της σημασίας

Πηγές και προτάσεις

ΔΙΑΒΑΣΤΕ τις καταγγελίες των ναυτεργατικών σωματείων επισκεπτόμενοι τις σελίδες τους

penen.gr/, new.pemen.gr/, stefenson.gr/

Στο atheatoskosmosps.blogspot.com τα κείμενα συνήθως είναι εκτενέστερα εκείνων της έντυπης έκδοσης

τους. Μια από τις σοβαρές αντιφάσεις της αμερικάνικης επίθεσης στο Ιράν, η οποία έχει σκοπό να το οδηγήσει σε αλλαγή στρατοπέδου, είναι ακριβώς η περίπτωση του πετρελαίου. Από τη μια θέλουν να μετακινήσουν το Ιράν και για να πάψει να αποτελεί τροφοδότη φθηνών υδρογονανθράκων για την Κίνα και από την άλλη αυτή η πρωτοβουλία τους οδηγεί μπροστά σε ένα εφιαλτικό ενδεχόμενο. Το κλείσιμο των Στενών για μεγάλο χρονικό διάστημα είναι βέβαιο πως θα οδηγήσει σε εκτίναξη των διεθνών τιμών και σε σοβαρά προβλήματα τόσο τις δυτικές καπιταλιστικές οικονομίες όσο και τις φιλοδυτικές μοναρχίες του Κόλπου. «Βρίσκομαι στον κλάδο πολλά χρόνια και δεν έχω ξαναδεί διαταραχή τέτοιου μεγέθους. Η τελευταία συγκρίσιμη περίπτωση ήταν κατά τη διάρκεια του πολέμου Ιράν-Ιράκ στα τέλη της δεκαετίας του 1980» δήλωσε ο εφοπλιστής Τσάκος. Η αμερικάνικη αντίδραση κατέδειξε τόσο το πρόβλημα όσο και τα αδιέξοδα που αντιμετωπίζει η πολιτική Τραμπ. Ανακίνησε το εντελώς ανεπαρκές πρόγραμμα ανασφάλισης κινδύνου ύψους 20 δισ. δολαρίων και εκτόξευσε νέες πολεμικές απειλές. Η είδηση όμως για εμπλοκή του πολεμικού ναυτικού των ΗΠΑ για να συνοδεύει τα πλοία διαψεύστηκε, οι κινήσεις με τα στρατηγικά αποθέματα δεν φαίνεται να πιάνουν τόπο και ένα νέο παγκόσμιο σοκ στις τιμές είναι προ των πυλών. Βέβαια οι Αμερικανοί δεν έχουν σταματήσει να καλούν τους πλοιοκτήτες να ξεπεράσουν τους δισταγμούς και να μουν στον Περσικό, προβάλλοντας το παράδειγμα των τολμηρών Ελλή-

νων εφοπλιστών.

Τίποτε το ρομαντικό, πειρατικό, ούτε ηρωικό δεν υπάρχει στην απόφαση των εφοπλιστών να στείλουν τα πλοία τους στα Στενά. Από το τέλος του Β' Παγκόσμιου Πολέμου, με την προνομιακή απόκτηση των 100 αμερικάνικων «Liberty» με την έγκριση της αμερικάνικης ναυτιλιακής επιτροπής, η συνεργασία του ελληνικού εφοπλιστικού κεφαλαίου με τις ΗΠΑ είναι πολύ στενή, τόσο σε οικονομικό όσο και σε γεωπολιτικό επίπεδο. Η «ελληνική» ναυτιλία αποτελεί διαχρονικά παράρτημα των αμερικανικών στρατηγικών συμφερόντων. Και γι' αυτό δεν χρειάζεται να ανατρέξουμε στα χρόνια των Ωνάση, Νιάρχου, Λιβανού και στην κρίση του Σουέζ το 1956 για να το θυμηθούμε. Η πρόθυμη ανταπόκριση των εφοπλιστών στην επιθετική αμερικάνικη ενεργειακή στρατηγική για τη μεταφορά υγροποιημένου φυσικού αερίου στην Ευρώπη με επενδύσεις, συμφωνίες κ.λπ. και η ευθυγράμμισή τους με τον Τραμπ στον αμερικανικό-ευρωπαϊκό ανταγωνισμό για τη λεγόμενη πράσινη ναυτιλία είναι μια πρόσφατη καλή απόδειξη. Στην ίδια «ρότα» είναι έτοιμοι να κινηθούν και τώρα, πρόθυμοι να στείλουν τους ναυτεργάτες στη φωτιά του πολέμου στον Περσικό, ανταποκρινόμενοι στις εκκλήσεις του αμερικανού προέδρου. Για να αποκομίσουν τεράστια κέρδη με αμερικάνικες εγγυήσεις, συμμετέχοντας έμμεσα στη γεωπολιτική πίεση σε βάρος του Ιράν και βέβαια πάντα εκ του ασφαλούς. Διακινδυνεύοντας μόνο τις ζωές των άλλων!

Ουκρανία

Το αδιέξοδο φορτώνει την αιματοβαμμένη πορεία του πολέμου

Ο πόλεμος στην Ουκρανία μπήκε στον πέμπτο χρόνο και σέρνει παγκόσμια την αιματοβαμμένη αλυσίδα των συγκρούσεων, προσθέτοντας συνεχώς νέους κρίκους στις επιθέσεις των ΗΠΑ εναντίον Ρωσίας και Κίνας και ανοίγοντας το μέτωπο στο Ιράν, πολλαπλασιάζοντας τους κινδύνους μιας γενικευμένης ανάφλεξης.

Στο παρασκήνιο, βρίσκεται στον αέρα η νέα συνάντηση στις τριμερείς συνομιλίες ΗΠΑ - Ουκρανίας - Ρωσίας για τις «ειρηνευτικές διαπραγματεύσεις», συνάντηση που πήρε αναβολή λόγω της επίθεσης ΗΠΑ-Ισραήλ στη Μέση Ανατολή. Είχαν προηγηθεί οι ανταλλαγές αιχμαλώτων και νεκρών, το μόνο από αποτέλεσμα μετά από τρεις γύρους συνομιλιών. Το αδιέξοδο παραμένει, όμως ο Γουίτκοφ βεβαίωσε πάλι ότι συνεχίζονται οι διαπραγματεύσεις και αναμένεται μεγαλύτερη πρόοδος.

Ο Τραμπ επιτέθηκε ξανά στον Ζελένσκι «που δεν δείχνει αρκετή προθυμία» και που «είναι αδιανόητο να θέτει εμπόδια, ενώ έχει τώρα ακόμη λιγότερα χαρτιά», λέγοντας ότι ο ρώσος πρόεδρος Β. Πούτιν απέναντί του ο αμερικανός πρόεδρος ανακατεύει την τράπουλα και ασκεί παγκόσμια πίεση στη Ρωσία, στέλνοντας σαφές μήνυμα ότι θα πληρώσει με πολλαπλό κόστος το τίμημα της Ουκρανίας.

Από την άλλη, η Μόσχα έκανε τον δικό της παραλληλισμό και επέκρινε ΗΠΑ - Ισραήλ ότι θέλουν να σύρουν τα κράτη του Κόλπου σε έναν πόλεμο με το Ιράν, όπως η Δύση έσυρε την Ουκρανία στη σύγκρου-

ση με τη Ρωσία. Ο Λαβρόφ δήλωσε ότι «εξασθενεί το πνεύμα της Αλάσκας» και συσχέτισε την επίθεση στο Ιράν με τις ειρηνευτικές συνομιλίες στην Ουκρανία, τονίζοντας τις ρωσικές ανησυχίες για τις επιχειρήσεις των ΗΠΑ εναντίον χωρών με τις οποίες διαπραγματεύονται.

Στο προσκήνιο, τώρα, συνεχίζεται αμείωτος ο πόλεμος φθοράς. Οι ρωσικές δυνάμεις ασκούν πίεση σε όλο το μέτωπο, με δυο από τις σημαντικότερες πόλεις-οχυρά της Ουκρανίας στο Ντομπάς, το Σλοβιάνσκ και το Κραματόρσκ, να βρίσκονται στο στόχαστρο. Τα συνεχή πλήγματα μέσα σε πόλεις και σε κρίσιμες υποδομές, από το Χάρκοβο βορειότερα μέχρι το λιμάνι της Οδησσού και σε όλη τη γραμμή του μετώπου, προσθέτουν νεκρούς και τραυματίες, αφήνουν κτίρια χωρίς ηλεκτρικό και θέρμανση και οδηγούν μαθηματικά την Ουκρανία σε υψηλότερες απώλειες και ταχύτερη εξάντληση πόρων.

Η Ρωσία εκσυγχρονίζει και επεκτείνει γρήγορα τη στρατιωτικοβιομηχανική της παραγωγή και ο Ζελένσκι συνεχίζει να ζητά ενισχύσεις και νέες στρατιωτικές προμήθειες, ανησυχεί ότι η σύγκρουση στη Μέση Ανατολή εξαντλεί τα αποθέματα αμερικανικής αεράμυνας που ο ίδιος χρειάζεται απεγνωσμένα, ενώ εκτόξευσε σκληρές απειλές κατά του Όρμπαν αν μπλοκάρει το νέο πακέτο χρηματοδότησης 90 δισ. από την Κομισιόν.

Παράλληλα προβάλλει την εμπειρία της Ουκρανίας στην εξουδετέρωση των ιρανικών drones Shahed με τα οποία η

Τεχεράνη προμήθευε τη Ρωσία. Τα ουκρανικά κατασκευής drones ανακαίτισης προσφέρονται ως φτηνή και αποτελεσματική λύση στον πόλεμο κατά του Ιράν σε αντιπαράθεση με το υπέρογκο κόστος δεκάδων δισ. για τη λειτουργία των αντιαεροπορικών συστημάτων Patriot. Ο Ζελένσκι ζητά ως αντάλλαγμα τα προηγμένα συστήματα Patriot για να αντιμετωπίσει τους ρωσικούς βαλλιστικούς πυραύλους. Το αμερικανικό Πεντάγωνο, οι χώρες του Κόλπου και ο Κ. Στάρμερ ενδιαφέρονται να αξιοποιήσουν την ουκρανική τεχνολογία.

Την ίδια ώρα πολλαπλασιάζονται οι επιθέσεις με αμερικανική καθοδήγηση κατά της ρωσικής παραγωγής ενέργειας εντός Ρωσίας, σε διυλιστήρια πετρελαίου, σε ενεργειακές υποδομές και σταθμούς σε ρωσικά λιμάνια στη Μαύρη Θάλασσα, στοχεύοντας πλοία. Πρόσφατο είναι και το ουκρανικό χτύπημα με θαλάσσια drones που εκτοξεύτηκαν από τις ακτές της Λιβύης, με αποτέλεσμα τη βύθιση ρωσικού πλοίου μεταφοράς LNG ανοικτά της Μάλτας.

Σε εφαρμογή των αμερικανικών οδηγιών, και οι Ευρωπαίοι συνεχίζουν την

κατάσχεση πλοίων που μεταφέρουν ρωσική ενέργεια στο εξωτερικό. Ο «συνασπισμός των προθύμων» δηλώνει έτοιμος και εκατοντάδες βρετανοί και γάλλοι αλεξιπτωτιστές εκπαιδεύονται για να αναπτυχθούν στην Ουκρανία στο ενδεχόμενο μιας συμφωνίας «ειρηνευτικής αποστολής» στο πλαίσιο των «εγγυήσεων ασφάλειας». Η ρωσική καταγγελία για μεταφορά πυρηνικής τεχνολογίας στην Ουκρανία, καθώς και η ανακίνωση γαλλικής πυρηνικής ομπρέλας από τον Μακρόν με συμμετοχή 7 ευρωπαϊκών χωρών, μεταξύ αυτών και της Πολωνίας, αποτελούν άκρως επικίνδυνες κινήσεις κλιμάκωσης.

Καθώς τα χτυπήματα στο Ιράν αντηχούν στην Ουκρανία, τροφοδοτούνται και φορτώνουν οι προετοιμασίες όλων των ιμπεριαλιστών προς τη γενικευμένη αναμέτρηση, με τις ΗΠΑ να πρωτοστατούν. Αντίστοιχα πρέπει να επιταχυνθούν και τα βήματα των λαών για να συγκροτηθεί αντιπολεμικό-αντιιμπεριαλιστικό κίνημα, το μόνο που μπορεί να βάλει φρένο σε αυτή την αιματοβαμμένη πορεία.

Λωρίδα της Γάζας Τα εγκλήματα των σιωνιστών συνεχίζονται

Στο στόχαστρο των ΗΠΑ και Ισραήλ μπήκαν Ιράν και Λίβανος, χωρίς, όμως, να μετριαστεί η δολοφονική δράση τους στην Παλαιστίνη. Το πρώτο που έκαναν οι σιωνιστές ήταν να κλείσουν «μέχρι νεωτέρας» τα μεθωρικά σημεία διέλευσης (Ράφα, Κερέμ Σαλόμ), που είναι ζωτικής σημασίας για τη διανομή ανθρωπιστικής βοήθειας αλλά και τη μετακίνηση ασθενών. Περιορίζεται ακόμα περισσότερο η ροή ανθρωπιστικής βοήθειας, που γινόταν έτσι κι αλλιώς με μεγάλη δυσκολία. Ο παλαιστινιακός λαός εγκαταλείπεται στην τύχη του. Ανθρωπιστικές οργανώσεις, όπως το Παρατηρητήριο Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων, καταγγέλλουν πως υπάρχει μεγάλη έλλειψη σε καύσιμα, εφόδια για την ανοικοδόμηση, τρόφιμα, αγροτικά προϊόντα, νερό και φάρμακα, ενώ τα νοσοκομεία και άλλες δομές περίθαλψης κινδυνεύουν να καταρρεύσουν.

Οι σιωνιστές συνεχίζουν να παραβιάζουν την εκειχειρία σε διάφορες περιοχές της Λωρίδας της Γάζας. Αεροπορικά πλήγματα έπληξαν την πόλη της Γάζας και την Χαν Γιούνις, ενώ το πυροβολικό έπληξε αρκετές άλλες περιοχές ανατολικά και βόρεια. Τις πρώτες μόνο μέρες σκοτώθηκαν τουλάχιστον 10 άνθρωποι και τραυματίστηκαν 20, ενώ ξεθάβονται συνεχώς πτώματα από τα ερείπια, ανεβάζοντας τον αριθμό των νεκρών στις 73.000.

Ανάλογη τακτική ακολουθούν έποικοι και στρατός κατοχής στη Δυτική Όχθη. Αυθαίρετα έκλεισαν όλα τα σημεία

ελέγχου και επιδίδονται σε κάθε είδους πλιάτσικο και τρομοκρατία. Τα εγκλήματα τους καθημερινά. Εισβάλλουν σε χωριά, πυροβολούν αδιακρίτως, απαγωγούν. Στην πόλη της Ιερουσαλήμ, Παλαιστίνιοι προσπαθούν να προστατεύσουν τους τάφους των νεκρών τους από τους σιωνιστές που με μπουλντόζες καταστρέφουν νεκροταφείο για να το μετατρέψουν σε πάρκο.

Το Ραμαζάνι, ο μουσουλμανικός μήνας νηστείας, ξεκίνησε. Συνήθως συνοδεύεται από οικογενειακές συγκεντρώσεις, στολισμένα σπίτια και φωτισμένους δρόμους. Ανάμεσα στα ισοπεδωμένα κτήρια, δίπλα σε κρατήρες που άνοιξαν βόμβες, οι αδούλωτοι Παλαιστίνιοι στήνουν τα φτωχικά τους τραπέζια. Συλλογικά, παίρνει κουράγιο η κάθε αποδεκατισμένη οικογένεια από τη διπλανή της και με τα μισογεμισμένα πιάτα τους επιμένουν να γιορτάζουν τη ζωή. Η αλληλεγγύη δεν έχει καθεί, αντίθετα ενώνει, παρά τις κακουχίες.

Ο πόλεμος στο Ιράν μάς υπενθυμίζει ότι ο ιμπεριαλισμός παραμένει η μεγαλύτερη απειλή για τους λαούς. Μεταφέρει τη φωτιά σε άλλα σημεία της περιοχής, αλλά δεν σβήνει ποτέ τελείως από τις χώρες που πέρασε. Το Ισραήλ, χέρι χέρι με τις ΗΠΑ, δεν υπολογίζει ανθρώπινες ζωές, δεν σέβεται εκειχειρίες. Η παλαιστινιακή αντίσταση δεν είναι ειδηση που ξεθωριάζει και, παρά τη συγκυριακή επισκίασή της, θα παραμένει ζωντανή.

Πακιστάν-Αφγανιστάν Πολεμικές συγκρούσεις αποσταθεροποιούν την περιοχή

Πολεμική κλιμάκωση προέκυψε ξανά ανάμεσα σε Πακιστάν και Αφγανιστάν, διαλύοντας και πάλι την περίοδο ηρεμίας μετά τη συμφωνία τον περασμένο Οκτώβριο με τη διαμεσολάβηση Κατάρ, Τουρκίας και Σαουδικής Αραβίας. Οι αεροπορικοί βομβαρδισμοί της Καμπούλ και άλλων πόλεων του Αφγανιστάν στις 27 Φλεβάρη σηματοδότησαν τη διακήρυξη από πλευράς Πακιστάν πως περνάει σε «ανοικτό πόλεμο» με το Αφγανιστάν, ως απάντηση στις τρομοκρατικές επιθέσεις στο έδαφός του από τους Ταλιμπάν του Πακιστάν (ΤΤΡ), που συγκροτούν τις δυνάμεις τους στο έδαφος του Αφγανιστάν χρησιμοποιώντας το ως βάση και ορμητήριο για τις επιθέσεις τους, με την κάλυψη των Ταλιμπάν (του Αφγανιστάν). Αποτέλεσμα, δεκάδες νεκροί και από τις συγκρούσεις στα σύνορα και από τους βομβαρδισμούς, καθώς και πάνω από 100.000 εκτοπισμένοι πρόσφυγες.

Η τεράστια συνοριακή γραμμή Ντουράντ (2.600 χλμ.) ανάμεσα στις δύο χώρες αποτελούσε ιστορικά αιτία διενέξεων, αφού αμφισβητούνταν σταθερά από το Αφγανιστάν, το οποίο την θεωρούσε αποικιακό κατάλοιπο. Οι τωρινές πολεμικές συγκρούσεις έχουν καταλύσει τα νέα δεδομένα στις δύο χώρες. Τέτοια που κάνουν την προηγούμενη κατάσταση φιλικών σχέσεων ανάμεσά τους να μοιάζει πολύ παλιά. Με την άνοδο των Ταλιμπάν στο Αφγανιστάν, που υποστηρίχτηκε από το Πακιστάν, όχι μόνο δεν δόθηκε το αναμενόμενο στρατηγικό βάθος στο Πακιστάν, κάτι που θα το μετέτρεπε σε καθοριστικό ρυθμιστή στην περιοχή και θα του έδινε τη δυνατότητα πέρα από τη στρατιωτική ισχύ (διαθέτει πυρηνικά) να ενισχυθεί γεωπολιτικά μέσω της συνεργασίας με την Κίνα, αλλά αντίθετα τα πράγματα εξελίσσονται στον αντίποδα αυτής της κατεύθυνσης. Η ένταξη του Πακιστάν

Ευρώπη και πόλεμος στη Μ. Ανατολή Ασκήσεις Ισορροπίας

Η επίθεση των ΗΠΑ και Ισραήλ στο Ιράν δεν αποκάλυψε μόνο την επικινδυνότητα της κατάστασης, που μπορεί να έχει απρόβλεπτες συνέπειες πολύ πέρα από την περιοχή, αλλά και τη βαθιά αμηχανία της Ευρώπης (ΕΕ-Βρετανίας). Ανεξάρτητα από την εξέλιξη, τη διάρκεια κ.λπ. του πολέμου, η γηραιά ήπειρος εμφανίζεται σε ρόλο παρατηρητή.

Η Κύπρος έσωσε τα προσχήματα, ως ένα βαθμό, με τις ευρωπαϊκές χώρες να ενισχύουν τη στρατιωτική τους παρουσία εκεί. Ωστόσο, οι ευρωπαίοι ηγέτες συνθέτουν ένα μωσαϊκό αντιδράσεων, διαμορφώνοντας μια εικόνα που αποκαλύπτει μια περίπλοκη πολιτική πραγματικότητα.

Οι πρώτες δημόσιες τοποθετήσεις της ΕΕ προήλθαν από μεμονωμένους ηγέτες κρατών και όχι από τα κεντρικά όργανα της Ένωσης. Και συνεχίζουν (με βάση τη σιωπηρή έγκριση της εκστρατείας για αλλαγή καθεστώτος) σαν ασκήσεις ισορροπίας ανάμεσα στην αντιμετώπιση της σύγκρουσης και των συνεπειών της και στη διατήρηση μιας επίφασης ουδετερότητας.

Ο Μακρόν δηλώνει ότι η επίθεση δεν συμμορφώνεται με το διεθνές δίκαιο και δεν μπορεί να υποστηριχθεί. Αλλά το Παρίσι επέτρεψε στις ΗΠΑ να χρησιμοποιούν βάση στη Γαλλία για τα αεροσκάφη τους με τον όρο ότι δεν θα χρησιμοποιηθεί «με οποιονδήποτε τρόπο» για τη συμμετοχή σε αμερικανικές επιθέσεις κατά του Ιράν!

Ο καγκελάριος Μερτς (που έλαβε θερμά σχόλια από τον πρόεδρο των ΗΠΑ, αφού η βάση Ράμσταϊν στη Γερμανία τέθηκε στη διάθεση των αμερικανικών δυνάμεων από την πρώτη στιγμή) δέχεται επικρίσεις στο εσωτερικό για την εγκατάλειψη της υπεράσπισης του «διεθνούς δικαίου» -το οποίο επικαλεί-

ται για την Ουκρανία- και ότι δεν υπερασπίστηκε την Ισπανία.

Η ιταλίδα πρωθυπουργός επιμένει ότι δεν εμπλέκεται στον πόλεμο, ωστόσο οι ΗΠΑ δεν χρειάζονται καμία άδεια από την ιταλική κυβέρνηση και το κοινοβούλιο σχετικά με τη χρήση των βάσεων τους. Η Μελόνι αντιμετωπίζει μια δυσκολότερη κατάσταση ισορροπίας ως δηλωμένη «Τραμπίστρια»....

Ωστόσο, η δημόσια οργή Τραμπ στράφηκε κύρια σε Στάρμερ και Σάντσεζ. Η Βρετανία, σε πρώτη φάση, αρ-

νήθηκε τη χρήση της βρετανικής βάσης του Ντιέγκο Γκαρσία στον Ινδικό Ωκεανό. Στη συνέχεια επέτρεψε στις ΗΠΑ τη χρήση όλων των βάσεων στην περιοχή... «για πραγματοποίηση αμυντικών επιχειρήσεων»! Ο Τραμπ κατηγορεί ουσιαστικά το Λονδίνο ότι κινήθηκε καθυστερημένα και εκτός χρόνου. Το μήνυμα δεν αφήνει περιθώρια παρερμηνειών: Ο πόλεμος ΗΠΑ-Ισραήλ εναντίον του Ιράν θα ήταν πολύ πιο εύκολος αν ο Στάρμερ δεν είχε αρνηθεί να απογειωθούν αμερικανικά βομβαρδιστικά από βρετανικές βάσεις. Η στάση της Μαδρίτης κρίνεται «εξαιρετικά μη συνεργάσιμη» απέναντι στη χρήση των βάσεων από τις ΗΠΑ. Μάλιστα ο υπουργός Οικονομικών των ΗΠΑ, Μπέσεντ, το προχωρά περισσότερο: «Οι Ισπανοί έθεσαν σε κίνδυνο αμερικανικές ζωές»!

Οι λόγοι που επικαλούνται οι ευρωπαίοι ηγέτες για τη στάση τους περιτρέφονται γύρω από τη «νομιμότητα του σχεδιασμού» της αμερικανοϊσραηλινής επίθεσης στο Ιράν. Ταυτόχρονα προσφέρουν υλικότεχνική υποστήριξη και αρνούνται τις επιθετικές επιχειρήσεις. Όμως, ποια η διαφορά μεταξύ της υλικότεχνικής υποστήριξης σε κάποιον που βομβαρδίζει;

Σήμερα, όπως το 2003 στο Ιράκ, υπάρχει σιωπηρή ευθυγράμμιση της ΕΕ. Ο πόλεμος κατά του Ιράν βρίσκεται με έναν τρόπο και στην Ευρώπη. Οι βάσεις των ΗΠΑ και του ΝΑΤΟ λειτουργούν με πλήρη δυναμικότητα, με εξαίρεση την Ισπανία, για να οργανώσουν το βομβαρδισμό του Ιράν.

Βρετανία, Γαλλία και Γερμανία στέλνουν τώρα τα πολεμικά τους πλοία, και άλλα μέσα, προς τη Μ. Ανατολή. Το κίνητρό τους δεν είναι να προστατεύσουν τους πολίτες τους, αλλά τα δικά τους συμφέροντα. Αλλά οποιαδήποτε στρατιωτική ανάπτυξη, στα πρόθυρα ενός κλιμακούμενου πολέμου, έχει τον κίνδυνο ότι ακόμη και «αμυντικές» δυνάμεις θα μπορούσαν να εμπλακούν άμεσα στις επιχειρήσεις. Και τότε δεν θα διακυβεύονται μόνο ζωές Αμερικανών ή Ισραηλινών, όπως δήλωσε ένας ευρωπαίος διπλωμάτης.

Η εμπλοκή της Ευρώπης, μη άμεσα προς το παρόν, στον πόλεμο των ΗΠΑ-Ισραήλ κατά του Ιράν επαναφέρει με έναν τρόπο τη συζήτηση περί «αμυντικής χειραφέτησης» της ΕΕ, που, ως γνωστόν, αποτελεί σταθερή διεκδίκηση του Μακρόν. Η ανάπτυξη μιας «ευρωπαϊκής αμυντικής δομής» θεωρείται προνομιακό πεδίο για τη Γαλλία, ως πυρηνική δύναμη. Αλλά και η Βρετανία, επίσης πυρηνική δύναμη, διεκδικεί ηγετικό ρόλο στην ευρωπαϊκή άμυνα. Η ιδέα αφορά αγγλογαλλική κοινοπραξία και συνδιαχείριση, που να λειτουργεί ως ασπίδα απέναντι στις πυρηνικές κεφαλές της Μόσχας. Και η Γερμανία; Σε τι ρόλο; Ωστόσο, με τα σημερινά δεδομένα, το βασικό ερώτημα που τίθεται και αφορά το αν η Ευρώπη μπορεί να λειτουργήσει ως πραγματικός γεωπολιτικός παράγοντας έχει απαντηθεί αρνητικά.

Η σκλήρυνση της στάσης των ευρωπαίων ηγετών για τον πόλεμο στη Μ. Ανατολή σηματοδοτεί μια κρίσιμη στιγμή. Οι εξελίξεις αυτής της σύγκρουσης μπορεί να αποδειχθούν ακόμη και υπαρκτές για τη δυτική συμμαχία. Έχει περάσει ένας χρόνος που οι τεταμένες σχέσεις ΗΠΑ-Ευρώπης βρίσκονται σε σημείο θραύσης και που ο Τραμπ επί 12 μήνες επικρίνει, προσβάλλει και απειλεί τους ευρωπαίους ηγέτες.

Παρόλα αυτά, η προσδοκία του Τραμπ για πλήρη ευρωπαϊκή υποστήριξη είχε και στοιχεία ρεαλισμού. Και αυτό επειδή οι ΗΠΑ εξακολουθούν να είναι απαραίτητες για την ασφάλεια της Ευρώπης... μέχρι οι Ευρωπαίοι να φτιάξουν τη δική τους. Σύμφωνα με την Washington Post, ο στρατηγός Κέιν, πρόεδρος του Κοινού Επιτελείου Ενόπλων Δυνάμεων των ΗΠΑ, φέρεται να προειδοποίησε τον Τραμπ ότι ο πόλεμος με το Ιράν θα ήταν πιο επικίνδυνος χωρίς την υποστήριξη βασικών συμμάχων.

Η ευρωπαϊκή στρατηγική εξάρτηση από την Αμερική δεν έχει αμφισβητηθεί από κανέναν. Αυτό που μπορεί να είναι καινούργιο είναι η εκτίμηση στην Ουάσινγκτον ότι η Αμερική δεν είναι τόσο ισχυρή χωρίς τις παραδοσιακές της συμμαχίες!

στον δρόμο της Κίνας (BRI - Μία ζώνη, Ένας δρόμος), με τα τεράστια οικονομικά πλάνα για έργα υποδομών, είναι κόκκινο πανί για την Ινδία που σε όλους τους σχεδιασμούς της παρακάμπτει το Πακιστάν και κινείται ανταγωνιζόμενη την Κίνα. Έτσι θα μπορούσε κανείς να ερμηνεύσει τις κατηγορίες από την πλευρά του Πακιστάν πως το Αφγανιστάν λειτουργεί ως πληρεξούσιος της Ινδίας, η οποία εκμεταλλεύεται την αστάθεια στο εσωτερικό του Αφγανιστάν και οργανώνει τρομοκρατικές ομάδες που με τις επιθέσεις τους τροπιλίζουν την όποια ισορροπία στη νότια και κεντρική Ασία. Άλλωστε, από τη μια η τρομοκρατία και από την άλλη η «αντιμετώπιση της τρομοκρατίας», ιδιαίτερα σε αυτή την περιοχή του κόσμου, χρησιμοποιούνται κατά καιρούς από τρίτους με σκοπό τη διευκόλυνση παρέμβασης στα εσωτερικά των κρατών της περιοχής.

Λόγο για τις εξελίξεις, με βάση τους σχεδιασμούς τους, προσπαθούν να έχουν και οι ιμπεριαλιστικές δυνάμεις της Ρωσίας και των ΗΠΑ. Οι μεν με προσπάθειες ένταξης του Αφγανιστάν στα διάφορα σχήματα της Μόσχας, με επαφές με Καζακστάν, Ουζμπεκιστάν και Κιργιστάν, ανατρέποντας τις εχθρικές σχέσεις από την περίοδο της σοσιαλιμπεριαλιστικής εισβολής επί Σοβιετικής Ένωσης, και οι δε χρησιμο-

ποιώντας χώρες-διαμεσολαβητές όπως η Σαουδική Αραβία και το Κατάρ, προσπαθώντας να «απαντήσουν» την αποχώρησή τους από το Αφγανιστάν το 2021.

Ρώσοι και Κινέζοι συνιστούν στις δυο εμπόλεμες πλευρές να ξεκινήσουν διάλογο και με διπλωματικά μέσα να βρουν ένα πλαίσιο συμβιβασμού. Για καμιά από τις δυο δυνάμεις δεν είναι καλό να ανοίξει μια νέα πληγή και στην Κεντρική Ασία. Μάλιστα ειδικά όταν εμπλέκονται και δυνάμεις που βρίσκονται σε «συμμαχικά» σχήματα (BRICS), ειδικά την περίοδο που ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός έχει κλιμακώσει την επιθετικότητά του. Από την άλλη, ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός είναι σε πόλεμο στη Μέση Ανατολή με το Ιράν και όλοι οι εν δυνάμει διαμεσολαβητές του έχουν πολύ σοβαρά ζητήματα να λύσουν για τη δική τους θέση και αδυνατούν να λειτουργήσουν σε άλλη κατεύθυνση προς ώρας.

Η μεγάλη διαφορά στη στρατιωτική δύναμη των δυο χωρών δεν φαίνεται να μπορεί να περιορίσει τη διάρκεια των συγκρούσεων από μόνη της. Το αποτέλεσμα είναι να αποσταθεροποιείται η ευρύτερη περιοχή, τη στιγμή μάλιστα που φλέγεται όλη η Μέση Ανατολή. Τα αίτια των αναταράξεων σχετίζονται με την ένταση των ιμπεριαλιστικών ανταγωνισμών σε όλα τα πεδία και αλληλεπιδρούν μεταξύ τους.

Για πάντα με τους λαούς που αγωνίζονται

Στη δημοσιότητα ήρθε έρευνα του Gallup, σύμφωνα με την οποία το 41% των Αμερικανών πολιτών δηλώνει πλέον ότι συμπαθεί περισσότερο τους Παλαιστίνιους, έναντι του 36% που δηλώνει μεγαλύτερη συμπάθεια προς τους Ισραηλινούς. Η υποστήριξη ενός ανεξάρτητου Παλαιστινιακού κράτους ανέρχεται στο 57%, ενώ οι θετικές απόψεις για τα Παλαιστινιακά Εδάφη έχουν αυξηθεί σε επίπεδο ρεκόρ, φτάνοντας το 37%. Μάλιστα, η πλειονότητα των Αμερικανών ηλικίας 18 έως 34 ετών δηλώνει πλέον ότι συμπαθεί περισσότερο τους Παλαιστίνιους. Η συμπάθεια προς τους Ισραηλινούς, από ποσοστό πάνω από 50%, έπεσε κατακόρυφα μετά την 7η Οκτώβρη, φτάνοντας στο 23%, ενώ προς τους Παλαιστίνιους από ποσοστό κάτω από 20% εκτινάχτηκε μετά την 7η Οκτώβρη φτάνοντας το 53%!

Τα νούμερα μιλάνε από μόνα τους, αν και δεν έχει τόσο νόημα να κολλάμε σε αυτά. Αν κάτι έχει σημασία είναι η αλλαγή συνειδήσεων, που μπορεί να ξεκίνησε την 7η Οκτώβρη, αλλά εξελίσσεται κάθε μέρα, όσο η γενοκτονία του Παλαιστινιακού λαού συνεχίζεται. Έχει σημασία η αποστροφή, όχι μόνο των Αμερικανών, αλλά όλου του πλανήτη, απέναντι στο σιωνιστικό ναζιστικό κράτος του Ισραήλ. Η συνειδητή απόφαση όλου του κόσμου να ταχθεί υπέρ ενός λαού που ηρωικά μάχεται για την ελευθερία και την ανεξαρτησία του, κόντρα σε όλους και όλα. Κόντρα στον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό, που μέσω του Ισραηλινού κράτους προσπαθεί να προωθήσει τα συμφέροντά του στην περιοχή. Κόντρα σε όλες τις ιμπεριαλιστικές, εξαρτημένες χώρες και στα αραβικά καθεστώτα που βάζουν την υπογραφή τους σε αυτή τη γενοκτονία. Κόντρα στο ναζιστικό κράτος που έχει διαπράξει απέναντι στους Παλαιστίνιους τα πιο βάνουσα εγκλήματα κατά της ανθρώπινης ζωής. Η πάλη αυτού του λαού δεν μπορεί να μην συγκινεί τους λαούς παγκόσμια.

Και αυτό γιατί η Παλαιστινιακή αντίσταση αποτελεί παράδειγμα και δίδαγμα για όλους τους λαούς, απέναντι στο μαύρο μέλλον που το καπιταλιστικό ιμπεριαλιστικό σύστημα μας τάζει. Σε μια φάση που αυτό το σύστημα λαδώνει τις μηχανές του πολέμου, η αντίσταση ενός λαού δεν μπορεί να μην φωτίζει τους λαούς παγκόσμια. Στη φάση που όλος ο πλανήτης κοιτάει με τρόμο τις εξελίξεις και βλέπει τον πόλεμο να έρχεται όλο πιο κοντά, που οι ιμπεριαλιστικοί ανταγωνισμοί ΗΠΑ-NATO με Ρωσία έχουν μετατρέψει την Ουκρανία σε πεδίο εργαστήριο, που αναφλέγουν μέτωπα από τη Λ. Αμερική μέχρι τα Βαλκάνια και από τον Καύκασο μέχρι τη Μ. Ανατολή, οι λαοί αναζητούν διέξοδο, για να μην γίνουν κρέας για τα κανόνια στους άδικους πολέμους των ιμπεριαλιστών.

Δεν είναι τυχαίο ότι η αλληλεγγύη στον Παλαιστινιακό λαό δεν σταμάτησε να εκφράζεται, όσο κι αν πολλοί (και πολύ) το προσπάθησαν σε κάθε γωνιά του πλανήτη. Όσο το σύστημα βάραιγε σιωνιστική προπαγάνδα παγκόσμια, τόσο φούντωναν οι διαδηλώσεις και το αίτημα όλου του κόσμου ότι το δίκιο δεν το έχουν οι φονιάδες, αλλά αυτοί που με τα όπλα στο χέρι αγωνίζονται για λευτεριά. Να μην ξεχνάμε πόσο προσπάθησαν να πείσουν, όχι μόνο στην Αμερική αλλά και στη δική μας χώρα, να πάμε με αυτό που οι δυνάτοί ονόμασαν «σωστή πλευρά της ιστορίας». Από το δικαίωμα του Ισραήλ στην αυτοάμυνα και τους τρομοκράτες Παλαιστίνιους (ξέρετε, αυτά τα

10χρονα που βομβαρδίστηκαν στα σπίτια, στα νοσοκομεία και στα σχολεία τους) μέχρι την απαγόρευση της κεφίγια, την καταστολή των καταλήψεων και των διαδηλώσεων, το κυνήγι όποιου ανοικτά τασσόταν υπέρ της Παλαιστίνης, τις συλλήψεις, το ξύλο... Κι όμως δεν τα κατάφεραν. Αντιθέτως!

Παγκόσμια η εργατική τάξη, οι λαοί και η νεολαία δεν μπορούν να δεχτούν

αυτό για το οποίο μας προετοιμάζουν. Η αλληλεγγύη στην Παλαιστίνη δεν είχε μόνο την πλευρά του ότι δεν μπορούμε να ταχθούμε υπέρ μιας γενοκτονίας, αλλά βασικά είχε και έχει την ιδεολογική πλευρά του δικίου των λαών που αγωνίζονται ενάντια σε αυτούς που τους σφάζουν. Την πλευρά του οράματος και της προοπτικής των λαών, που δεν μπορεί να είναι κάτι άλλο πέρα από τον αγώνα

τους, ακόμα και ένοπλα όταν κριθεί, ενάντια στον ιμπεριαλισμό και τη βαρβαρότητα που γεννά, ενάντια στον εχθρό μέσα και έξω από κάθε χώρα, ενάντια στους καταπιεστές και τους φονιάδες. Έτσι και αλλιώς, μετά από πολύ καιρό, με αφορμή τις διαδηλώσεις υπέρ της Παλαιστίνης, το σύνθημα ΟΙ ΛΑΟΙ ΝΙΚΟΥΝ ΜΕ ΤΟ ΟΠΛΟ ΣΤΟ ΧΕΡΙ ήχησε με άνεση και αυτό κάτι δείχνει...

Οι λαοί λένε «όχι στον πόλεμο» ακόμη και στις ιμπεριαλιστικές μητροπόλεις!

Τις τελευταίες μέρες υπάρχει αναζωπύρωση αντιπολεμικών κινητοποιήσεων μέσα στα πανεπιστήμια των Ηνωμένων Πολιτειών. Φοιτητές σε πολλά μεγάλα πανεπιστήμια οργανώνουν διαδηλώσεις, συνελεύσεις και μορφές διαμαρτυρίας, εκφράζοντας την αντίθεσή τους στον πόλεμο στη Μέση Ανατολή και τις επεμβάσεις των ΗΠΑ. Οι κινητοποιήσεις αυτές δείχνουν ότι ένα σημαντικό κομμάτι της νεολαίας δεν αποδέχεται παθητικά τις επιλογές της πολιτικής αυτής. Τα πανεπιστήμια μετατρέπονται για ακόμη μία φορά σε χώρους πολιτικής συζήτησης και αντιπαράθεσης, όπου νέοι άνθρωποι εκφράζουν την αγωνία και την αντίθεσή τους απέναντι στον πόλεμο και τις συνέπειές του για τους λαούς.

Αντίστοιχες ανησυχίες εκφράζονται και σε άλλες χώρες της Ευρώπης. Στη Γερμανία, όπου τα τελευταία χρόνια ενισχύεται η συζήτηση για την αύξηση των στρατιωτικών δαπανών και τον εκσυγχρονισμό του στρατού, έχουν εμφανιστεί αντιδράσεις και κινητοποιήσεις μέσα στη νεολαία. Μαθητές και νέοι συμμετέχουν σε διαδηλώσεις και δράσεις που εκφράζουν τον προβληματισμό τους απέναντι στη στρατιωτικοποίηση και στην κατεύθυνση που παίρνει η πολιτική της χώρας. Για πολ-

λούς νέους, η προοπτική μιας πολιτικής που επενδύει ολοένα και περισσότερο σε εξοπλισμούς και στρατιωτικές δομές δημιουργεί ανησυχία και γεννά την ανάγκη κίνησης. Οι αντιδράσεις αυτές δείχνουν ότι η νεολαία δεν θέλει τον πόλεμο.

Οι εικόνες από διαφορετικές χώρες επιβεβαιώνουν ότι η νεολαία και οι λαοί σε όλο τον κόσμο δεν μένουν σιωπηλοί μπροστά στην προοπτική του πολέμου. Όταν ανοίγεται χώρος για συλλογική έκφραση, χιλιάδες άνθρωποι κατεβαίνουν στους δρόμους, για να διαδηλώσουν ενάντια στις πολεμικές πολιτικές και στους ανταγωνισμούς που οδηγούν σε καταστροφές. Από τα πανεπιστήμια μέχρι τα σχολεία και τις πόλεις, νέοι άνθρωποι εκφράζουν την ανάγκη για ειρήνη και ένα διαφορετικό μέλλον. Οι κινητοποιήσεις αυτές, μικρές ή μεγάλες, δείχνουν ότι κάτω από την επιφάνεια υπάρχει μια διάχυτη αντίθεση απέναντι στον πόλεμο και στις συνέπειές του.

Την ίδια στιγμή, οι εξελίξεις αποδεικνύουν ότι τίποτα δεν εξελίσσεται με γραμμικό τρόπο για τους ιμπεριαλιστές και τα σχέδιά τους. Παρά τη δύναμη που διαθέτουν και τους μηχανισμούς που ελέγχουν, οι λαοί κινητοποιούνται, αναζητούν διέξοδο, απαντήσεις και δρόμους αντίστασης απέναντι σε

μια πραγματικότητα που χαρακτηρίζεται από πολεμικούς ανταγωνισμούς, οικονομικές κρίσεις και αυξανόμενη ανασφάλεια. Οι αντιδράσεις που εκδηλώνονται σε διάφορες χώρες αποτελούν ένδειξη ότι υπάρχουν κοινωνικές δυνάμεις που αμφισβητούν αυτή την πορεία και προσπαθούν να εκφράσουν μια διαφορετική προοπτική.

Μέσα σε αυτές τις συνθήκες, γίνεται όλο και πιο φανερό ότι η προοπτική για τη νεολαία και τους λαούς βρίσκεται στον δρόμο του αγώνα και της συλλογικής δράσης. Τα αντιιμπεριαλιστικά και αντιπολεμικά κινήματα αποκτούν καθοριστική και ζωτική σημασία μπροστά στον όλεθρο που προετοιμάζουν οι ιμπεριαλιστικοί ανταγωνισμοί. Η ανάπτυξη τέτοιων κινήματων μπορεί να αποτελέσει βασικό παράγοντα αντίστασης απέναντι στα πολεμικά σχέδιά τους. Και στη χώρα μας αναδεικνύεται η ανάγκη να συγκροτηθεί ένα ισχυρό αντιπολεμικό κίνημα, το οποίο θα διεκδικήσει να μην υπάρχει καμία συμμετοχή της Ελλάδας σε αυτά τα σχέδια! Μόνο μέσα από την ενεργή κινητοποίηση των λαών μπορεί να ανοίξει ο δρόμος για την αναμέτρηση με τους ιμπεριαλιστές και τα πολεμικά τους σχέδια. Ανοίγοντας τους όρους για μια κοινωνία χωρίς πολέμους, φτώχεια και καταπίεση!

Λονδίνο, 7/3

Τι κατεβάζει μαθητές και φοιτητές στους δρόμους κάθε 28η Φλεβάρη;

Μία ακόμα φορά, στις μαζικότερες διαδηλώσεις με αφορμή το έγκλημα στα Τέμπη, πολλές χιλιάδες νέοι κατέβηκαν στους δρόμους σε μια σειρά πόλεις της χώρας. Μαθητές, φοιτητές, νέοι άνθρωποι γενικότερα διαδήλωσαν και φέτος, γεμίζοντας τους δρόμους στις 28/2. Είχαν προηγηθεί αρκετές διήμερες καταλήψεις σε πολλά σχολεία και η μαθητική-φοιτητική διαδήλωση της 26ης Φλεβάρη.

Μία μέρα μόλις μετά το έγκλημα, το 2023, οι νέοι ένιωσαν την ανάγκη να διαδηλώσουν, να διαμαρτυρηθούν, να το καταγγείλουν. Από την πρώτη κιόλας στιγμή στάθηκαν στο πλευρό του απεργού πείνας Πάνου Ρούτσι, που περιβαλλόταν κάθε μέρα από εκατοντάδες αλληλέγγυους μαθητές. Και τρία χρόνια μετά, συνεχίζουν να έχουν την ανάγκη να κατέβουν στον δρόμο, να διεκδικήσουν το οξυγόνο που τους στερεί η πολιτική του συστήματος της εξάρτησης και της εκμετάλλευσης. Γιατί γίνεται όμως αυτό; Τι είναι αυτό που κινητοποιεί τόσους νέους κάθε χρόνο την 28η Φλεβάρη;

- Γιατί είδαν στο πρόσωπο των 57 νεκρών τον ίδιο τους τον εαυτό. Βλέποντας τους συμμαθητές και τους συμφοιτητές τους, τους γνωστούς τους να σκοτώνονται, εξοργίστηκαν, ένιωσαν την ανάγκη να εκφράσουν την οργή τους στους δρόμους. Αυτή την ανάγκη εξέφρασαν και φέτος, πλημμυρίζοντας τους δρόμους της χώρας.

- Γιατί το ρήγμα στις συνειδήσεις

που εκφράστηκε και στην περσινή μεγαλειώδη διαδήλωση είναι ακόμα ενεργό. Οι νέοι και οι νέες αντιλαμβάνονται πολύ καλά ότι έχουν απέναντί τους μια κυβέρνηση, ένα πολιτικό σύστημα συνολικότερα που δε λογαριάζει τις ζωές τους. Που τους προορίζει για τις δουλειές του ποδαριού και του σκοτωμού, που τους πετάει έξω από τα σχολεία και τα πανεπιστήμια, που τους κλέβει δικαιώματα και κατακτήσεις δεκαετιών.

- Γιατί καταλαβαίνουν ότι δε βγήκαν στους δρόμους απλά και μόνο για να παλέψουν για «ασφαλείς συγκοινωνίες» ή για «δικαίωση». Αλλά για να αναζητήσουν διέξοδο από την ασφυκτική καθημερινότητα που διαμορφώνεται. Γιατί εξοργίστηκαν από την επίσκεψη του Γεωργιάδη στη Νίκαια και την καταστολή σε βάρος των υγειονομικών, από το έγκλημα στη Βιολάντα και τη δολοφονία των 5 εργατριών, από το έγκλημα στη Χίο και τους δολοφονημένους πρόσφυγες...

Όλες αυτές οι δεκάδες χιλιάδες νέοι και νέες κατάφεραν και φέτος να διαδηλώσουν χωρίς να έχουν προηγηθεί γενικές συνελεύσεις σε σχολεία και σχολές, χωρίς να έχουν γίνει συλλογικές διαδικασίες. Δίνουν έναν αγώνα από τον οποίο απουσιάζουν χαρακτηριστικά οργανώσεων, μιας και συνελεύσεις σε σχολεία, σχολές και σχολεία σε γενικές γραμμές δεν καλέστηκαν και εκεί που καλέστηκαν, δε βγήκαν. Όπως και πέρσι, έτσι και φέτος, οι συστημικές δυνά-

μεις κυρίαρχα συνέχισαν το έργο τους, σαμπόταραν μία ακόμα φορά τις συλλογικές διαδικασίες. Κατ' επέκταση οι δυνάμεις της ρεφορμιστικής αριστεράς, υποτασσομένες στον δυσμενή συσχετισμό σε βάρος του κινήματος, φρόντισαν και αυτές από την πλευρά τους να μην «ανοίξει ρουθούνι» στους μαζικούς χώρους της νεολαίας.

Ας αναρωτηθούμε τα εξής απλά. Γιατί μία μόλις μέρα μετά τις μαζικότερες διαδηλώσεις στις 28 Φλεβάρη στην αντιπολεμική πορεία δεν κατέβηκαν παρά κάποιες εκατοντάδες νέοι άνθρωποι; Θα ήταν ίδια η εικόνα αν πριν από τις διαδηλώσεις αυτές είχαν πραγματοποιηθεί

μαζικές γενικές συνελεύσεις στις σχολές και τα σχολεία; Αναιρεί αυτή η κατάσταση την οργή και την αγανάκτηση που βιώνει η νεολαία;

Αυτή η κατάσταση είναι σημείο των καιρών και είναι ενδεικτική της φάσης στην οποία βρίσκεται το κίνημα. Οι λόγοι που έχει για να κινητοποιηθεί ένας νέος είναι παραπάνω από αρκετοί και τον κάνουν να αναζητά συνεχώς διεξόδους. Αυτή τη διέξοδο θα τη βρει στους συλλογικούς και τους οργανωμένους αγώνες, στην πάλη του για ζωή με δικαιώματα...

Απαγόρευση της μπούρκας στα σχολεία Υποκρισία και κλιμάκωση της φασιστικοποίησης

Η κυβέρνηση και ο υπουργός Μετανάστευσης, Θάνος Πλεύρης, εξετάζουν την απαγόρευση της μπούρκας στα σχολεία. Μάλιστα, υποστηρίζουν πως η κίνηση αυτή είναι νόμιμη βάσει αποφάσεων του ευρωπαϊκού δικαστηρίου.

Τουλάχιστον υποκριτικό είναι να μιλούν για «τα δικαιώματα των μεταναστριών», οι ίδιοι που είναι ένοχοι για αμέτρητα εγκλήματα εις βάρος προσφύγων και μεταναστών, η ΕΕ και η κυβέρνηση. Οι ιμπεριαλιστές της ΕΕ συμμετέχουν στους πολέμους που γεννούν τα καραβάνια των ξεριζωμένων. Η αστική τάξη της χώρας μας, στην κατεύθυνση υλοποίησης της αντι-μεταναστευτικής πολιτικής της ΕΕ, έχει βάψει τα χέρια της με το αίμα εκατοντάδων προσφύγων. Βουλιάζουν βάρκες με πρόσφυγες, τους πυροβολούν και όσους επιβιώνουν, τους φυλακίζουν ή τους στέλνουν στα σύγχρονα σκλαβοπάζα της ΕΕ να τους ξεζουμίσει η καπιταλιστική μηχανή. Χαρακτηριστική είναι η πρόσφατη δολοφονία 15 μεταναστών στα ανοιχτά της Χίου τον Φλεβάρη. Ο ακροδεξιός Πλεύρης, που τώρα μιλάει για την «απελευθέρωση των μεταναστριών από την μπούρκα», έσπευσε τότε να εκθειάσει τις κινήσεις του λιμενικού, ζητώντας περισσότερη καταστολή και αίμα στα σύνορα.

Την ίδια ώρα το Ιράν βομβαρδίζεται από τις ΗΠΑ και το Ισραήλ, με πρόσχημα «την καταπίεση των γυναικών από το θεοκρατικό καθεστώς». Αυτή η πρωτοβουλία της κυβέρνησης έρχεται να ενισχύσει έμπρακτα την ίδια προπαγάνδα

που χρησιμοποιείται για να ξεπλύνει τα εγκλήματα των φονιάδων του πλανήτη.

Η τακτική αυτή δεν είναι καινούρια και έχει ρίζες στην αποικιοκρατία, στην αντίληψη ότι οι «αυτόχθονες λαοί χρειάζονται εκπολιτισμό». Χαρακτηριστικό παράδειγμα αποτελούν οι πρακτικές της γαλλικής αποικιοκρατίας στην Αλγερία, όπου οι Γάλλοι αποικιοκράτες κάλυπταν τα εγκλήματά τους στο όνομα της «χειραφέτησης από τη μαντίλα». Το 1958 διοργάνωναν ακόμη και δημόσιες εκδηλώσεις όπου αφαιρούσαν τη μαντίλα από τις μουσουλμάνες γυναίκες. Πιο πρόσφατα ακόμα, η κυβέρνηση Bush των ΗΠΑ επικαλέστηκε μεταξύ άλλων και την «απελευθέρωση των Αφγανών γυναικών» από τους Ταλιμπάν, για να νομιμοποιήσει τον Πόλεμο στο Αφγανιστάν.

Η απαγόρευση της μπούρκας στα σχολεία θα ενισχύσει τις ανισότητες, τον σιγματισμό και την περιθωριοποίηση μέσα στους κόλπους των μαθητών. Θα αποτελέσει βούτυρο στο ψωμί των φασιστών, που ήδη δρουν στα σχολεία, προσπαθώντας να δηλητηριάσουν τη νεολαία με μίσος, οργανώνοντας επιθέσεις και τρομοκρατώντας αγωνιστές και μετανάστες.

Απέναντι σε τέτοιες αποφάσεις, που αποτελούν το αποκορύφωμα της ολοένα και εντεινόμενης φασιστικοποίησης της δημόσιας ζωής, είναι ανάγκη μαθητές, γονείς και εκπαιδευτικοί να υψώσουν φωνές αντίστασης και να υπερασπιστούν τα δικαιώματα των «κωλασμένων της Γης», να εκφράσουν την αλληλεγγύη τους σε πρόσφυγες και μετανάστες.

Στην αστική τους νομιμότητα δεν χωράνε οι αγώνες μας

Τρία χρόνια μετά το έγκλημα των Τεμπών και οι μαθητές στις 28 του Φλεβάρη βρέθηκαν ξανά στους δρόμους για να διαδηλώσουν, ενάντια στην πολιτική που μας δολοφονεί. Τις προηγούμενες μέρες σε πολλά σχολεία πανελλαδικά είχαν γίνει καταλήψεις. Οι μαθητές ήρθαν για μία ακόμη φορά αντιμέτωποι με απειλές για αποβολές, για κόψιμο εκδρομών και μια γενικότερη τρομοκρατία από τη μεριά των διευθυντών, φυσικά πάντα με τις εντολές του Υπουργείου και τις δευτεροβάθμιας.

Σε Λύκειο της Λήμνου, όμως, πήγαν ένα βήμα παραπέρα την τρομοκρατία, αφού αποφάσισαν να στείλουν Εισαγγελέα για να σπάσει την κατάληψη. Καθόλου τυχαία ή πρωτόγνωρη δεν είναι αυτή η κίνηση. Σε κάθε πρωτοβουλία των μαθητών να οργανώσουν τον αγώνα τους και να εμπλακούν στα συλλογικά τους όργανα (15μελη, καταλήψεις) βρίσκουν απέναντί τους διευθυντές που δεν τους αφήνουν να κάνουν συνελεύσεις, τηλεμαθήματα και απουσίες μέσω WEBEX, ακόμη και MAT έξω από τα σχολεία.

Σε μια χρονική περίοδο που η επίθεση εντείνεται όλο και περισσότερο, είναι λογικό να φοβούνται τις συλλογικές και οργανωμένες απαντήσεις. Γιατί είναι οι μόνες που μπορούν να βάλουν φραγμό στα σχέδιά τους. Η καθημερινότητα των μαθητών στα σχολεία τα τελευταία χρόνια έχει αλλάξει αρκετά. Αύξηση της ύλης των μαθημάτων, αμέτρητες ώρες στα φροντιστήρια, αποβολές να πέφτουν βροχή. Μάλιστα, σκοπεύουν να δυσκολέψουν ακόμη περισσότερο την κατάσταση, με το Εθνικό Απολυτήριο.

Και σαν να μην έφταναν όλα αυτά, τις τελευταίες μέρες παρακολουθούμε τους βομβαρδισμούς στο Ιράν και γενικότερα τις πολεμικές εξελίξεις σε παγκόσμιο επίπεδο να παίρνουν επικίνδυνες διαστάσεις για τους λαούς όλου του κόσμου αλλά και του δικού μας.

Σε όλα αυτά μπορεί και πρέπει να δοθεί απάντηση. Δεν πρέπει να γίνει καθημερινότητα μάτσο και εισαγγελείες να μπαινοβγαίνουν στα σχολεία. Με μαζικές συνελεύσεις, καταλήψεις και διαδηλώσεις μπορεί να μπει φραγμός στα σχέδιά τους.

Πόλεμος στη Μ. Ανατολή, ταξικός πόλεμος στην εκπαίδευση και ο ...«πόλεμος» μεταξύ ΑΡΑΣ-αναρχίας

Τι και αν μετράμε ήδη τις πρώτες 300.000 διαγραφές φοιτητών; Τι και αν η κυβέρνηση για λογαριασμό της τάξης που υπηρετεί έχει αποφασίσει να ξεμπερδέψει με οτιδήποτε θυμίζει το «δωρεάν» Πανεπιστήμιο; Τις κατακτήσεις δηλαδή του φοιτητικού κινήματος που ανάγκαζε τις κυβερνήσεις σε υποχωρήσεις μέσα από την πάλη του. Που κατοχύρωνε δικαιώματα. Ο ένας αντικειμενικός νόμος εφαρμόζεται μετά τον άλλον παρά την σπασμωδική αντίσταση των φοιτητών. Ακόμα και αυτή πλέον απειλείται με πειθαρχικά και νέες διαγραφές για λόγους ...πολιτικών φρονημάτων. Νέα σχέδια υπουργείου και πρυτανικών αρχών βγαίνουν κάθε μέρα στη δημοσιότητα για κάμερες, τουρνικέ, ελεγχόμενες εισόδους, μέχρι και drones που θα επιτηρούν τα campus. Και κάποιοι ακόμα πανηγυρίζουν που δεν έχει μπει η ΟΠΠΙ, κάνοντας πως δεν βλέπουν ότι οι μπάτσοι σουλατσάρουν όποτε θέλουν στις σχολές μας. Τρομοκρατούν, δέρνουν, συλλαμβάνουν, τραυματίζουν όποιον δεν συμμορφώνεται στις υποδείξεις του υπουργείου. Σε

αυτές συγκαταλέγεται πλέον και το να βλέπεις καμιά ταινία μετά τις 22:00. Κανονική (κρατική) συμμορία δηλαδή. Από τύχη δεν δολοφονεί ακόμα κατά συρροή, όπως η ICE του Τραμπ.

Λες και έξω από το Πανεπιστήμιο τα πράγματα είναι καλύτερα. Η ακρίβεια φτάνει σε επίπεδα μη βιώσιμα. Οι μισθοί είναι καθηλωμένοι και η αγοραστική δύναμη των εργαζόμενων κάθε μήνα μειώνεται. Ακόμα και αυτόν τον μισθό πείνας πρέπει να τον δουλέψεις 13ωρο. Την ίδια ώρα η Μέση Ανατολή έχει πάρει φωτιά μετά και τη νέα επίθεση ΗΠΑ-Ισραήλ στο Ιράν. Το μέτωπο του πολέμου εξαπλώνεται σε όλες τις γύρω χώρες. Η διπλανή Κύπρος έγινε στόχος ιρανικών drones, που χτύπησαν βρετανική βάση. Η Ελλάδα στέλνει φρεγάτες και F-16, η βάση της Σούδας μπαίνει σε κατάσταση έκτακτης ανάγκης, σιδερικά μαξεύονται στην Κάρπαθο (ανεβάζοντας μέσα σε όλα και την ένταση με την τούρκικη αστική τάξη), η ελληνική κυβέρνηση στέλνει στρατιωτική αποστολή στην Παλαιστίνη. Η αστική τάξη μάς μπλέκει όλο και περισσότερο στη φωτιά του πολέ-

μου, ακολουθώντας τις προσταγές των ιμπεριαλιστών, ευελπιστώντας να αποζημιωθεί για τις υπηρεσίες της. Είναι άμεσος στόχος του Ιράν, εντός εμβέλειας των βαλλιστικών πυραύλων του. Είναι στόχος του ρωσικού ιμπεριαλισμού, όπως έχει διακηρύξει από το 2022. Φανερό, σε όποιον θέλει να συνεχίζει να χρησιμοποιεί τη λογική του, ότι οι βάσεις του ΝΑΤΟ μόνο σε μπελάδες μας βάζουν. Η (με πλήρη συνείδηση) υποτακτική ελληνική αστική τάξη μάς εμπλέκει όλο και περισσότερο στα πολεμικά μέτωπα στην περιοχή.

Καταλαβαίνει κανείς ότι μια συλλογική κίνηση που αναφέρεται στο κίνημα, μπροστά σε αυτές τις εξελίξεις, θα πονοκεφάλιζε για το πώς θα μπορέσει να παρέμβει στους φοιτητές με όλα αυτά τα μέτωπα ανοιχτά. Ωστόσο, σε αυτή τη συγκυρία η απομονωμένη, μετά τη δολοφονική επίθεση στις 15/11, ΑΡΑΣ προσαθεί να κάνει την επανεμφάνισή της στους συλλόγους. Μόνο που αυτή η προσπάθεια μπορεί πλέον να υπάρξει μόνο μέσα από την επιβολή της παρουσίας της με στρατιωτικού τύπου εμφάνιση,

φοβούμενη για τα αντίποινα του α/α χώρου. Έτσι βλέπουμε τα μέλη της σε παράταξη, με κοντάρια και κράνη και όλα αυτά για να μοιράσει μια προκήρυξη. Σε αυτό το πλαίσιο λοιπόν παρακολουθούμε τις τελευταίες μέρες ένα ρεσιτάλ τραμπουκισμών, αντεκδικήσεων και χουλιγκανισμών μεταξύ των δύο χώρων. Έναν διαγωνισμό συκοφάντησης του συνδικαλισμού, της οργανωμένης πάλης και της Αριστεράς συνολικότερα.

Κάπως έτσι φτάσαμε την περασμένη εβδομάδα στα γεγονότα στη Φιλοσοφική του ΑΠΘ και στο Πολυτεχνείο του Βόλου. Το νέο επεισόδιο στη μεταξύ τους βεντέτα είχε συμπλοκές με κοντόξυλα, λουστούς, πυροσβεστήρες, ανοιγμένα κεφάλια, τραυματισμούς, βανδαλισμένους πολιτικούς χώρους. Ούτε παραγγελία να το έκανε η κυβέρνηση, ώστε να αφήσει ακαλίνωτους τους γνωστούς για το μίσος τους ενάντια στη νεολαία να επιτεθούν στις φοιτητικές παρατάξεις, τον συνδικαλισμό, την αριστερή έκφραση στα πανεπιστήμια. Κάτι θλιβερά υποκείμενα σαν τον Πρετεντέρη, τον Πορτοσάλτε και τον άξιο συνεχιστή τους, τον Ζαχαρό, ανυπομονούν για ένα κυβερνητικό νεύμα ώστε να ξεδιπλώσουν το αντικομμουνιστικό τους ταλέντο. Τι καλύτερη αφορμή να ζητούσαν οι πρυτανικές αρχές ώστε να επισπεύσουν την ήδη ειλημμένη απόφασή τους για εγκατάσταση συστημάτων ελέγχου στις σχολές και την παρουσία της αστυνομίας σε αυτές; Την ώρα που υπάρχουν σε εξέλιξη πειθαρχικές διαδικασίες σε συμφοιτητές μας, την ίδια στιγμή που τιμωρείται αγωνιστής με 14 μήνες φυλάκιση χωρίς αναστολή για ένα σύνθημα, πρέπει να διεκδικείς στα σοβαρά το βραβείο του χρήσιμου ηλίθιου, όταν ρισκάρεις να αφήσεις πίσω σου νεκρό!

Θα μπορούσε να πει κανείς ότι η κυβέρνηση, απαλλαγμένη από τα ζύγια που της έβαζε το φοιτητικό κίνημα, δεν ψάχνει αφορμές και προσχήματα για να επιτεθεί στην Αριστερά και τη φοιτητική νεολαία. Καμιά αμφιβολία δεν έχουμε ως προς αυτό. Άλλοι είναι που στις ανακοινώσεις τους ψάχναν προβοκάτορες στον τρίήμερο εορτασμό του Πολυτεχνείου στην Αθήνα και αναλάμβαναν τον ρόλο της Πρυτανείας, ώστε να μην ανοίξουν οι κλειδωμένες αίθουσες και γίνουν εκδηλώσεις. Ωστόσο, ως αναρωτηθούν και οι μεν αλλά και οι δε πόσο βοηθάει αυτή η εικόνα το κίνημα. Πόσο κοντά φέρνει την πλατιά μάζα των φοιτητών στις συλλογικές διαδικασίες; Πόσο θελκτικό είναι, στην τελική, το θέαμα δυο στρατών που λύνουν τις διαφορές τους με ξύλο; Κανέναν φοιτητή δεν ενδιαφέρει και δεν εξετάζει εκείνη τη στιγμή ποιος έχει «δίκιο» και ποια είναι η αφετηρία της εξελισσόμενης βεντέτας. Κρίνει αυτό που βλέπει εκείνη την στιγμή και αυτό δεν διαφέρει καθόλου από τη συστημική προσέγγιση της επιβολής του ισχυρού δια της βίας. Πόσο διαφέρει άραγε στα μάτια του αυτό από τις οπαδικές συμπλοκές και τα ραντεβού θανάτου;

Με τι θα πρέπει να ασχοληθούν οι δυνάμεις που θέλουν να υπηρετούν το κίνημα; Με τον πόλεμο στην γειτονιά μας και το νέο σφαγείο που κινδυνεύει να εμπλακεί ο λαός; Με την συγκρότηση φοιτητικού κινήματος που θα μάχεται για τα δικαιώματα του; Ή με τη διαμάχη της ΑΡΑΣ με τον α/α χώρο;

Εδώ ο κόσμος καίγεται...

ΔΑΠ

Η συστημική νεολαία σε ρόλο «δούρειου ίππου»

Φτιασιδώνονται οι ταξικοί φραγμοί;

Τα «γαλάζια παιδιά» μάς έχουν συνηθίσει σε εκστρατείες, φτιαγμένες πάντα από τα ίδια υλικά: σύγχρονο πανεπιστήμιο, σύνδεση με την αγορά εργασίας, προτάσεις εκσυγχρονισμού. Η νέα πρόταση; Ερωτηματολόγια για την «επιστημονική» αλλαγή του προγράμματος σπουδών, πάντα με τη...

συμμετοχή των φοιτητών. Όμως δεν μπορεί να κρυφτεί η αλήθεια. Ο πονοκέφαλος της ΔΑΠ ήταν και παραμένει η απορρόφηση των κραδασμών που μπορεί να προκαλέσει η κυβερνητική πολιτική στα πανεπιστήμια. Έτσι, «το ξύλινο άλογο» του ερωτηματολογίου καλύπτει έντεχνα την ουσία της πρότασής τους: το πανεπιστήμιο των λίγων και εκλεκτών, το πανεπιστήμιο των ταξικών φραγμών.

που διαγράφηκε και εκείνος που θα διαγραφεί. Και αυτή την πραγματικότητα έρχονται να ενισχύσουν οι προτάσεις της ΔΑΠ.

Πρώτες διαγραφές και εντατικοποίηση: ΔΑΠ; Υπέρ!

Το πανεπιστήμιο των διαγραφών, δηλαδή το πανεπιστήμιο που θα ξεμπλέξει με τον κόσμο από τις πιο φτωχές και λαϊκές οικογένειες, σημαίνει πως λίγοι θα μπαίνουν στην τριτοβάθμια και συντριπτικά λιγότεροι θα βγαίνουν. Η «νέα ύλη» μπορεί να μεταφραστεί σε περισσότερη ύλη, η «πρακτική εφαρμογή» σε ατελείωτα υποχρεωτικά εργαστήρια και τα «νέα γνωστικά αντικείμενα» σε νέα και περισσότερα μαθήματα, σε σχολές που οι αλυσίδες, τα τεστάκια και οι πρόοδοι είναι απλή καθημερινότητα. Άρα η νέα καθημερινότητα του πειθαρχημένου φοιτητή προετοιμάζει την αυριανή καθημερινότητα του υποταγμένου εργαζόμενου.

Οι πραγματικές ανάγκες του φοιτητόκοσμου

Οι αγωνίες των φοιτητών δεν είναι να γίνουν συνυπεύθυνοι στη διάλυση όλων όρων ζωής τους έχουν απομείνει. Δεν χωρούν, σίγουρα, σε ερωτήσεις επιστημονικοφανούς περιεχομένου και δεν ορίζονται από αυτούς που θέλουν να μας πείσουν ότι τίποτα δεν αλλάζει. Αν υπογράψουν την επίθεση και τη νηνεμία στις σχολές, μάλλον πρέπει να τους υποσχεθούμε κραδασιμούς αγώνα.

Επί της ουσίας...

Τα εν λόγω ερωτηματολόγια δήθεν θα λύσουν ζητήματα «παλιάς ύλης μαθημάτων», «μη πρακτικής εφαρμογής της γνώσης», «εισαγωγής νέων γνωστικών αντικειμένων» και η λίστα συνεχίζεται. Πρόκειται για μία αιτηματολογία πολυσυζητημένη και δυστυχώς όχι μόνο από το σύστημα. Θυμίζουν κάπως... την ψευτοεπιστημονική προτασεολογία της ΚΝΕ. Η πραγματικότητα, βέβαια, προδίδει τέτοιες λογικές. Γιατί δίπλα ακριβώς από κάτι τέτοιες συζητήσεις υπάρχει ο εργαζόμενος φοιτητής που δουλεύει για να βγάλει το νοίκι, υπάρχει ο φοιτητής που με το ζόρι βγάζει τη σίτιση και τη στέγασή του, υπάρχει και ο φοιτητής

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΟΙ

ΕΚΣΥΓΧΡΟΝΙΣΜΟΣ ΤΩΝ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑΤΩΝ ΣΠΟΥΔΩΝ

Συμπλήρωσε το ερωτηματολόγιο της Σχολής σου!

Μαζί διαμορφώνουμε τις σπουδές που μας αξίζουν.

Τα πυρηνικά σε ετοιμότητα και τα... social media σε πυρετώδη δραστηριότητα!

Η επίθεση που εξαπέλυσαν ΗΠΑ-Ισραήλ στο Ιράν την 28η Φλεβάρη έχει ανοίξει τον ασκό του Αιόλου για μία ακόμα φορά και οι λαοί όλου του κόσμου παρακολουθούν με κομμένη την ανάσα το μέτωπο να επεκτείνεται και να ξεφεύγει από τη Μέση Ανατολή. Παρακολουθούν ακόμα την προπαγάνδα που με μαεστρία έχουν οργανώσει τα αστικά ΜΜΕ και την αξιοποίηση των μέσων κοινωνικής δικτύωσης για την καθοδήγηση της κοινής γνώμης σε βολικά για το σύστημα, αλλά πολύ επικίνδυνα για τους λαούς, μονοπάτια. Ας δούμε μερικά από αυτά...

Βόμβες για την ολοκληρωτική «απελευθέρωση» των γυναικών από αυτόν τον άδικο κόσμο...

Από την πρώτη κιόλας μέρα των επιθέσεων, μεγάλο στοίχημα για τον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό αλλά και τους σιωνιστές ήταν η παρουσίαση των βομβαρδισμών στον Ιράν ως «δημοκρατική παρέμβαση» των Δυτικών, αλλά και της... «μοναδικής Δημοκρατίας στη Μέση Ανατολή με σεβασμό στα ανθρώπινα δικαιώματα» -εκ στόματος Γεωργιάδη- στο θεοκρατικό, καταπιεστικό καθεστώς του Ιράν. Ιδιαίτερη έμφαση δόθηκε, μάλιστα, στα δικαιώματα των γυναικών, την απελευθέρωση των οποίων ξεκίνησαν με πρώτο βήμα τη μαζική δολοφονία 168 μαθητριών σε σχολεία στη Μινάμπ, που βομβάρδισαν στις 28/02. Η επιστράτευση κάθε λογής influencer, όχι απλά για να δικαιολογήσει τις δολοφονίες με βάση τη χρόνια καταπίεση που υφίστανται ο λαός και οι γυναίκες του Ιράν από το καθεστώς, αλλά για να ευχαριστήσει τον Τραμπ που τους έσωσε, ξεπέρασε κάθε προηγούμενο. Δεκάδες «Ιρανές» πανηγύριζαν τον βομβαρδισμό της χώρας τους, χόρευαν σε ρυθμούς YMCA για να τιμήσουν τον πρόεδρο των ΗΠΑ, εξηγούσαν σε τι φρικαλεότητες επιδίδεται το καθεστώς εδώ και χρόνια, για να δικαιολογήσουν τη φρικαλεότητα του πολέμου. Δεν άργησαν να αποκαλυφθούν οι περισσότεροι ως κατακάθια, από γνωστές σιωνίστριες που πανηγύριζαν το προηγούμενο διάστημα τη γενοκτονία του Παλαιστινιακού λαού, μέχρι αστές Ιρανές που χύνουν κροκοδείλια δάκρυα χαράς για τις βόμβες που διαμελίζουν και δολοφονούν Ιρανούς, που δεν έχουν

ζήσει ποτέ στο Ιράν ή έχουν φύγει και δεν πρόκειται να επιστρέψουν.

«Ο λαός του Ιράν πανηγυρίζει, η Αριστερά διαμαρτύρεται»

Στη χώρα μας, αλλά και όπου βρίσκεται κοινότητα Ιρανών, αξιοποιήθηκε αναλόγως για να υπηρετηθεί το αφήγημα. Στήνουν χορούς έξω από την Ιρανική πρεσβεία στην Αθήνα και διαδηλώνουν αλληλέγγυοι έξω από τη γιάφκα των τρομοκρατών με σημαίες του Ιράν, των ΗΠΑ, του Ισραήλ. Βίντεο από όλο τον κόσμο προσπαθούν να πείσουν ότι αυτοί τάχα εκφράζουν τον ιρανικό λαό, όταν ο ίδιος είναι αντιμέτωπός με τη δολοφονική μηχανή ΗΠΑ-Ισραήλ και πως όσοι διαδηλώνουμε ενάντια στις επιθέσεις στο Ιράν, ενάντια στον πόλεμο και τον ιμπεριαλισμό, είμαστε με το θεοκρατικό καθεστώς και την καταπίεση του ιρανικού λαού. Ο βαθμός της προδοσίας και εργαλειοποίησης σε αυτή την περίπτωση των ιρανικών κοινοτήτων που δραστηριοποιούνται με αυτόν τον τρόπο θα έπρεπε να μελετηθεί βαθύτερα, αν είχε υπόσταση και εκτός του χώρου των social media. Αλλά- ευτυχώς- αυτό είναι ένα κίνημα που... «άνθισε» κυρίως σε λογαριασμούς στο twitter και το Instagram.

Τα βιντεο-παιχνίδια κάνουν τα παιδιά βίαια... ή μήπως φταίει η πραγματικότητα;

Δεκάδες ειδησεογραφικά κανάλια καταπνέονται από την αρχή των επιθέσεων με τον εντοπισμό των fake news αλλά και των AI βίντεο που κυκλοφορούν με σκηνές πολέμου. Αποσπάσματα από βιντεοπαιχνίδια παρουσιάζονται ως σκηνές από το πεδίο, anime καλύπτουν ειδησεογραφικά τον πόλεμο. Είναι γνωστό πως τα κάθε λογής fake news στοχεύουν αφενός στη διαμόρφωση της κοινής γνώμης όπως... βολεύει κάθε στιγμή (έχουν σημασία οι χρονικές στιγμές που επιλέγονται για να προπαγανδιστεί μία είδηση για τη δολοφονία π.χ. του Νετανιάχου, του Χαμενεϊ, των ηγετικών προσώπων σε αυτή την υπόθεση). Αφετέρου, επιχειρείται συνολικά μία πιο αθώα και εύπεπτη παρουσίαση της φρίκης του πολέμου, σαν παιχνίδι, σαν μία εικονική πραγματικότητα, σαν κάτι που μπορεί

και να μην συμβαίνει.

Οι ιμπεριαλιστές σέρνουν τους λαούς στη δίνη του πολέμου! Μόνη διέξοδος η αντιπολεμική-αντιιμπεριαλιστική πάλη

Όχι απλά συμβαίνουν όλα αυτά που κατακλύζουν τα social media (ακόμα και αν ένα βίντεο από πυραυλική επίθεση είναι ai generated, η μαζική χρήση πυραύλων τις τελευταίες δύο εβδομάδες είναι πέρα για πέρα αληθινή), αλλά επιχειρείται μια προσπάθεια απόλυτης διαστρέβλωσης βασικών εννοιών (όπως είναι η «σωτηρία ενός λαού» μέσω της στρατιωτικής επέμβασης ενός ιμπεριαλιστή!) και παρερμηνείας της λαϊκής έκφρασης για τον πόλεμο («οι Ιρανοί πανηγυρίζουν για τον θάνατο του Χαμενεϊ, άρα στηρίζουν τον πόλεμο»). Η Ιρανή influencer που επιτέλους

νιώθει ελεύθερη να εκφραστεί μετά τον θάνατο του Χαμενεϊ δεν έχει καμία σχέση με την Ιρανή μάνα που χάνει τα παιδιά της στον πόλεμο, με τις Ιρανές μαθήτριες που δολοφονήθηκαν από τις επιδρομές. Οι Ιρανοί που πανηγυρίζουν έξω από τις αμερικάνικες πρεσβείες και φιλούν τα ματωμένα χέρια των ΗΠΑ-Ισραήλ, που βομβαρδίζουν τη χώρα τους, δεν θα εκφράσουν ποτέ το λαϊκό αίσθημα όσων μένουν πίσω και κοιτούν τον πόλεμο στα μάτια. Οι λαοί της περιοχής, που δέχονται ήδη επιθέσεις ή ζουν υπό την απειλή, ξέρουν ότι ο πόλεμος είναι παιχνίδι μόνο για τους μεγάλους αυτού του κόσμου, αυτούς που επιχειρούν το ξαναμοίρασμα του και δεν διστάζουν να μας βάλουν σε νέο κύκλο αιματοκυλισματος. Ξέρουν, όμως, και πως μόνο η δική τους αντίσταση μπορεί να βάλει φραγμό. Πως μόνο η αντιπολεμική-αντιιμπεριαλιστική πάλη, η αλληλεγγύη και η φιλία των λαών μπορούν να ανακόψουν αυτή την επικίνδυνη πορεία.

Το υπουργείο παραήταν ανεκτικό προς τους φοιτητές, για αυτό και τους πετσόκοψε στις εξεταστικές

Οι εξεταστικές του χειμερινού εξαμήνου για τα πανεπιστήμια έχουν ολοκληρωθεί. Αυτές οι εξεταστικές είχαν ένα ιδιαίτερο κοινό χαρακτηριστικό, που εν πολλοίς τις καθόρισε. Ήταν οι πρώτες εξεταστικές μετά την ανακοίνωση των πρώτων διαγραφών.

Με πάνω από 300.000 διαγεγραμμένους από τις σχολές τετραετούς φοίτησης (και με τις πενταετείς σχολές να αναμένονται), αυτή η εξεταστική ήταν η τελευταία ή μια από τις τελευταίες για δεκάδες χιλιάδες φοιτητές. Αυτό επηρέασε άμεσα. Φοιτητές να τρέχουν και να μη φτάνουν. Να δίνουν δυο μαθήματα την ίδια μέρα, σε ορισμένες περιπτώσεις και την ίδια ώρα. Ύλες υπερόγκες, καθηγητικές αυθαιρεσίες να δίνουν και να παίρνουν. Συνοδεία για να πας τουαλέτα, μουσικές καρέκλες, κινητά στην τσέπη, στο έδρανο, έξω από την αίθουσα. Μέχρι και μηχανήματα ελέγχου για το αν έχουν οι φοιτητές κινητά είδαμε.

Κάποια από αυτά τα έχουμε ξαναδεί. Το καινούριο είναι η έκταση. Μετά την εφαρμογή των διαγραφών, οι καθηγητές είχαν τα χέρια τους λυμένα, περισσότερο από κάθε άλλη φορά. Αυτό αποκαλύπτει δυο κυρίως πράγματα. Από τη μία, αποκαλύπτει τον ρόλο τους. Ότι δηλαδή σκοπός τους είναι όχι να βρίσκονται στο πλευρό των φοιτητών (όπως πιστεύει και κάθε φορά βρίσκεται προδομένη η ρεφορμιστική αριστερά), αλλά να εφαρμόζουν την επίθεση της κυβέρνησης στα δικαιώματα των φοιτητών μέσα στα πανεπιστήμια.

Από την άλλη, δείχνει τον ρόλο των διαγραφών. Η νεολαία, οι φοιτητές πρέπει να καταλάβουν πως δεν έχουν δικαιώματα, πως πρέπει να πηγαίνουν από μάθημα σε μάθημα, να μη στέκονται στιγμή, να μην προλαβαίνουν. Να συνηθίσουν να μην έχουν δικαιώματα. Να σκύβουν κεφάλι και να προχωρούν. Έτσι να διαμορφωθούν και στη ζωή τους ως εργαζόμενοι.

Μόνο οργή μπορούν να προκαλέσουν οι δηλώσεις του Παπαϊωάννου, υφυπουργού Παιδείας (και πρώην Πρύτανη του ΑΠΘ). Ότι έδειξαν επιείκεια απέναντι στους «αιώνιους φοιτητές». Ότι δήθεν τους έδωσαν χρόνο και δυνατότητες παράτασης των σπουδών τους. Αυτοί που πετάνε τους φοιτητές έξω απ' τα πανεπιστήμια.

Σε μια εξεταστική που η λέξη σφαγή είναι οριακά χαλαρή για να περιγράψει τα αποτελέσματά της, αυτές οι τοποθετήσεις κυβερνητικών στελεχών είναι τουλάχιστον ειρωνικές. Είναι τουλάχιστον εκνευριστικό, αυτοί που μερικούς μήνες πριν διέγραψαν 300.000 ανθρώπους από τα πανεπιστήμια, να μιλάνε για ανεκτικότητα.

Είναι ανάγκη το φοιτητικό κίνημα να τους κόψει τον βήχα. Να αναλυθεί ο πραγματικός ρόλος των διαγραφών ως πειθαρχικού μέτρου, ως ταξικού φραγμού και ως μέσου εντατικοποίησης και ιδεολογικής χειραγώγησης της νεολαίας. Να μπει μπροστά η ανάγκη για μαζικές διαδικασίες του φοιτητικού κινήματος, για την ανατροπή του άδικου και βαθιά ταξικού νόμου των διαγραφών.

Η Περσέπολις και η... καθημερινή της καπηλεία

Η «Περσέπολις», το δημοφιλές έργο της Ιρανής Μαρζάν Σατραπί, είναι ένα γκράφικ νόβελ που γνώρισε εκατομμύρια πωλήσεις και έχει προσαρμοστεί και ως ταινία. Με τις εξελίξεις των τελευταίων εβδομάδων στο Ιράν, όπως φαίνεται, φίλοι και... λιγότερο φίλοι συζητάνε για το συγκεκριμένο έργο, ο καθένας με τη δική του λογική. Ανάμεσά τους και η «Καθημερινή», η οποία μάλιστα αποφάσισε να κυκλοφορήσει τους δύο τόμους (κατά την αγγλική έκδοση) του βιβλίου.

Είναι ενδιαφέρον να εικάζει κανείς τους λόγους για τους οποίους γίνεται αυτή η επιλογή τη δεδομένη στιγμή. Αν λάβει ιδιαίτερα υπόψη και το περιεχόμενο του βιβλίου, θα απορούσε γιατί η «Καθημερινή», εφημερίδα του κυβερνώντος (δεξιού) κόμματος, εκδίδει ένα έργο που μόνο φιλικό προς το αφήγημά της δεν το λες.

Ας εξηγηθούμε. Η νεαρή πρωταγωνίστρια περιγράφει τη ζωή της πριν αλλά και κατά τη διάρκεια του ισλαμικού καθεστώτος στο Ιράν. Περιγράφει τους αγώνες και ενάντια στο Σάχη όσο και ενάντια στη μετέπειτα κυβέρνηση που προέκυψε από την επανάσταση του '79. Μέσα σε αυτό αναγνωρίζεται ο ρόλος των ιμπεριαλιστών που γυρεύουν το πετρέλαιο, αλλά φυσικά και πως για τους Ιρανούς η λεγόμενη πολιτισμένη Δύση δεν είναι παράδεισος, όπου η ίδια η πρωταγωνίστρια αναγκάστηκε να επιστρέψει στη χώρα της μετά από όσα βίωσε εκεί.

Σήμερα, αυτό που η ιμπεριαλιστική προπαγάνδα (της Δύσης) αναπαράγει σε γενικές γραμμές είναι πως οι Ιρανοί καταπιέζονται από το καθεστώς τους. Ο τωρινός βομβαρδισμός θρασύτατα βαφτίζεται απελευθέρωση. Μια τέτοια έκδοση από μια τέτοια εφημερίδα φαντάζει πως «ενημερώνει» τον κόσμο γύρω από τα όσα συμβαίνουν στο Ιράν και για τα οποία χρειάζεται να «απαλλαγούν». Αφού εκεί φοράνε με το ζόρι μαντίλες. Αφού εκεί δεν έχουν δημοκρατικές ελευθερίες, ειδικά οι αριστεροί και οι άθεοι διώκονται από το '80. Φυσικά ισχύουν αυτά, αλλά ποιος θα

λύσει το πρόβλημα; Οι βόμβες του ξένου παράγοντα;

Η αποστροφή προς τον τρόπο ζωής που επιβάλλεται στους Ιρανούς επιδιώκεται να δημιουργήσει την αίσθηση της ανάγκης να βοηθήσουμε να ανατραπεί η καταπίεση. Όμως, χωρίς τα κατάλληλα εργαλεία, εύκολα μπορεί κάποιος... πονηρός να βγάλει το συμπέρασμα πως δεν είναι ο ίδιος ο λαός του Ιράν (ναι, με τη δική μας διεθνιστική αλληλεγγύη) που θα λύσει το δικό του πρόβλημα, αλλά οι βόμβες των απανταχού φερόμενων σωτήρων.

Σημαντικό ρόλο σε όλο αυτό παίζει και η ελλιπής αναφορά στο περιεχόμενο του βιβλίου. Φυσικά, δεν μπορεί να αναλύσει κανείς το σύνολό του σε κάθε περίπτωση, όμως η μείωσή του σε βιβλίο κατά του καθεστώτος γενικά κι αόριστα φαντάζει η μόνη αναγκαία κατανόηση που χρειάζεται ώστε η πάλη να περιοριστεί μόνο στην κατάργηση της μαντίλας. Εννοείται πως μια τέτοια πάλη είναι αναγκαία. Αλλά η πάλη για ψωμί, για ειρήνη, για ένα σωρό άλλα που αποτελούν στοιχεία του κειμένου ξεχνιέται από όσους επιδιώκουν να διατηρήσουν την καταπίεση, απλά με φιλοδυτική κυβέρνηση στο Ιράν. Ενδεικτική είναι η επιλογή του σκίτσου μέσα από το βιβλίο το οποίο θα κοσμήι το πρωτοσέλιδο της «Καθημερινής»: Από τη μία οι φονταμενταλιστριες να φωνάζουν «Μαντίλα, μαντίλα, μαντίλα», από την άλλη οι αγωνιζόμενες γυναίκες να φωνάζουν «Ελευθερία, ελευθερία, ελευθερία».

Η πεμπουσία της πάλης στρέφεται στην επιλογή του ρουχισμού για να κρύψει πως ο καταναγκασμός και η καταπίεση της γυναίκας δεν προκύπτουν γενικά κι αόριστα από το ισλάμ (και κάθε άλλη θρησκεία, ας προσθέσουμε), αλλά από τη γενικότερη καταπίεση της γυναίκας και στη δουλειά και στο σπίτι. Είναι ο τρόπος του συστήματος, άλλωστε, να πείθει πως χρειάζεται να επέμβει σε μια χώρα χιλιάδες χιλιόμετρα μακριά για να την «εκδημοκρατίσει». Και μαζί με αυτήν να πεθάνουμε κι εμείς για τον «εκδημοκρατισμό». Και φυσικά θα πεθάνουν και οι χρήζοντες «εκδημοκρατισμό». Και ιδιαίτερα οι χρήζουσες, όπως φάνηκε.

Εκτός των Τειχών

Γραβιάς 10-12, Αθήνα

Τα κόμικς βγαίνουν... Εκτός Καρέ. Ημέρα αφιερωμένη στα κόμικς το Σάββατο 14/3 από τις 11:00 π.μ. και μετά, με βιβλία και εκθέσεις στον χώρο του βιβλιο-καφέ. Στις 5:00 μ.μ. θα γίνει η εκδήλωση *Η ένατη τέχνη ενάντια στον πόλεμο*, με συμμετοχή καλλιτεχνών των κόμικς, στις 8:00 μ.μ. standup comedy και από τις 10:30 μ.μ. Highschool punk rock DJ-set.

Ρωγμή

Μ. Βόγδου 20, Ξάνθη

Η ολοκλήρωση του αφιερώματος στον ιρανικό κινηματογράφο συνέπεσε με την έναρξη των βομβαρδισμών του Ιράν από ΗΠΑ-Ισραήλ.

Το πρόγραμμα των προβολών του Μαρτίου, με αφορμή τη μέρα εξάλειψης των φυλετικών διακρίσεων, περιλαμβάνει τις ταινίες *Hurricane*, την Κυριακή 15 Μαρτίου στις 7:00 μ.μ. και *Το λιμάνι της Χάβρης* την Παρασκευή 27 Μαρτίου στις 7:00 μ.μ.

Ανάστροφα

Πουκεβίλ 2, Πάτρα

Οι Προβολές στο στέκι *Ανάστροφα* συνεχίστηκαν τη Δευτέρα 9/3 με το ιστορικό ντοκιμαντέρ *Γεννήθηκα γυναίκα (γυναίκες στην αντίσταση)*.

Ζάλο

Μαστραχά 14, Ηράκλειο

Πολύς κόσμος πέρασε από τα εγκαίνια του νέου χώρου του στεκιού την Κυριακή 1/3. Η μαζική παρουσία και η διάθεση συμμετοχής δείχνουν ότι το Στέκι Ζάλο μπορεί να αποτελέσει ξανά ένα σημείο συνάντησης και συλλογικής δράσης στο Ηράκλειο.

Επίσης, την Παρασκευή 6/3 προβλήθηκε η ταινία *Περσέπολις*, με αφορμή την 8η Μάρτη, αλλά και την επίθεση ΗΠΑ-Ισραήλ στο Ιράν.

Πετυχημένες, με πολύ κόσμο και ζωντανές συζητήσεις ήταν οι εκδηλώσεις που έγιναν για τις 8 Μάρτη στο *Εκτός των Τειχών* στην Αθήνα το Σάββατο 7/3, στη *Σφεντόνα* στη Θεσσαλονίκη την Παρασκευή 6/3 και στη *Ρωγμή* στην Ξάνθη την Κυριακή 8/3.

Αθήνα

ΕΚΤΟΣ ΤΩΝ ΤΕΙΧΩΝ

Γραβιάς 10-12, Εξάρχεια
ektostonteixon.gr

Αθήνα

ΣΤΕΚΙ
ΑΠΕΝΑΝΤΙ

Μιλτιάδου 3, Δάφνη
IG: steki_apenanti | FB: Στέκι Απεναντι

Θεσσαλονίκη

σφεντόνα

Συγγρού 24, 2ος όροφος
steki-sfentona.blogspot.com

Γιάννενα

Κουγκίου 23

Ξάνθη

Μ. Βόγδου 20
rogmixanthi.blogspot.com

Πάτρα

χώρος νεολαίας
και εργαζομένων

Πουκεβίλ 2
Facebook: Στέκι "Ανάστροφα"

Ηράκλειο

Μαστραχά 14
IG: zalosteki | FB: Ζάλο

Ιράν 1953

Το πραξικόπημα των ΗΠΑ ενάντια στον Μοσαντέκ

Στη διάρκεια του 20ού αιώνα το αμερικανικό πραξικόπημα του 1953 ενάντια στον δημοκρατικά εκλεγμένο πρωθυπουργό του Ιράν, Μοχάμεντ Μοσαντέκ, αποτελεί μια από τις πιο σκοτεινές σελίδες της ιστορίας, αφού θεωρείται και η πρώτη επιτυχημένη απόπειρα της CIA να ανατρέψει ξένη κυβέρνηση. Ήταν η διαβόητη επιχείρηση AJAX, η επιτυχία της οποίας έδωσε φερέα στις ΗΠΑ και τα επόμενα χρόνια επανέλαβαν τέτοιες απόπειρες δεκάδες φορές σε όλο τον κόσμο.

Το Ιράν είναι μια χώρα με πλούσια ιστορία που χάνεται στα βάθη των αιώνων. Είναι ένας από τους αρχαιότερους και σημαντικότερους πολιτισμούς, σταυροδρόμι λαών, ιδεών και παραδόσεων με πλούσια πολιτιστική κληρονομιά στη γλώσσα, τη φιλοσοφία, την τέχνη, τη λογοτεχνία, τις επιστήμες. Δυστυχώς, όμως, η σύγχρονη ιστορία του σηματοδεύτηκε από ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις και περιόδους άγριας καταστολής του εργατολαϊκού κινήματος. Η γεωπολιτική του θέση, η γεωπολιτική του σημασία αλλά και ο πλούτος της χώρας αποτέλεσαν τις αιτίες να γίνει πεδίο ανταγωνισμών και να επιβληθούν στο λαό της αυταρχικά καθεστώτα.

Από την άλλη, υπήρξαν και περίοδοι που ο λαός βγήκε στο προσκήνιο, διεκδικώντας δικαιώματα, όπως το 1905, το 1946 αλλά και την περίοδο της επανάστασης του 1979, που το εργατικό κίνημα βρέθηκε στην πρώτη γραμμή του αγώνα ενάντια στη μοναρχία και τον ιμπεριαλισμό, ανεξάρτητα με την τελική κατάληξή της και την επικράτηση των ισλαμιστών.

Η ιστορία του πραξικοπήματος ξεκινά από τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο, όταν το 1941 ο Μοχάμεντ Ρεζά Παχλαβί ανακηρύσσεται σάχης του Ιράν στη θέση του πατέρα του που έδειχνε τάσεις φιλογερμανικές. Η αλλαγή έγινε έπειτα από παρέμβαση των δυτικών συμμάχων και της Σοβιετικής Ένωσης, οι οποίοι θεώρησαν ότι ο νέος σάχης δεν θα επέτρεπε να γίνει η χώρα σύμμαχος των Γερμανών. Την ίδια χρονιά ιδρύεται το Τουντέκ από κομμουνιστές που είχαν φυλακιστεί πριν από τον πόλεμο και απελευθερώθηκαν.

Το επόμενο διάστημα σηματοδεύτηκε

από αξιόλογες λαϊκές και εργατικές κινητοποιήσεις για μισθούς και δικαιώματα αλλά και αντιφεουδαρικές και αντιιμπεριαλιστικές δράσεις με την απαίτηση να γίνει ο λαός αφέντης στον τόπο του. Πρωτοπόροι στον αγώνα ήταν οι κομμουνιστές και ριζοσπαστικές ισλαμικές οργανώσεις. Ιστορική ήταν η απεργία του 1946 στα διυλιστήρια του Αμπαντάν, που κατεστάλη βίαια και πνίγηκε στο αίμα. Αλλά και η εξέγερση των κομμουνιστών στο Αζερμπαϊτζάν το 1944 πυροδότησε -με πρωτοβουλία του Τουντέκ- τεράστιες διαδηλώσεις συμπαραστάσεις στο Ισπαχάν και την Τεχεράνη, οι οποίες κατεστάλησαν με αγριότητα. Να σημειώσουμε ότι μέσα στο Ιράν υπήρχε -και εξακολουθεί να υπάρχει- μεγάλη εθνότητα Αζέρων. Το 1946 πολλές περιοχές στο βορρά («ρωσική ζώνη») αλλά και οι Κούρδοι που προσπάθησαν να αποσχιστούν κατέληξαν μέσα σε λουτρό αίματος. Σε όλες τις περιπτώσεις Άγγλοι και Αμερικανοί επενέβαιναν όλο και περισσότερο στα εσωτερικά της χώρας.

Το 1951, ο εθνικιστής Μοχάμεντ Μοσαντέκ, ιδρυτής του κόμματος «Εθνικό Μέτωπο», εκλέχθηκε πρωθυπουργός. Στην προσπάθειά του να εκφράσει τις διαθέσεις μιας μερίδας της ιρανικής αστικής τάξης που ήθελε μια πιο ανεξάρτητη πολιτική στις σχέσεις της χώρας με τους ιμπεριαλιστές, κρατικοποίησε την πετρελαϊκή βιομηχανία «Αγγλοϊρανική Πετρελαϊκή Εταιρεία» που ελεγχόταν από βρετανικές εταιρείες. Κατάφερε να περάσει την απόφαση αυτή μέσα από το Κοινοβούλιο και ανάγκασε τον σάχη να την υπογράψει. Είχε πλήρη επίγνωση των αντιδράσεων που θα επέφερε αυτή η απόφαση. Πολύ χαρακτηριστική ήταν η δήλωσή του ότι «ο λαός του Ιράν ανοίγει έναν κρυμμένο θησαυρό πάνω στον οποίο στέκεται ένας δράκος». Και επαληθεύτηκε σύντομα. Η απόφαση αυτή αποτέλεσε κόκκινο πανί για τους Βρετανούς και, με τη στήριξη των ΗΠΑ, αφού απέτυχαν οι προσπάθειες δωροδοκίας του Μοσαντέκ, επέβαλαν εμπάργκο στο ιρανικό πετρέλαιο, αποκλείοντας όλα τα ιρανικά λιμάνια. Οι Βρετανοί προχώρησαν σε κατασχέσεις όλων των ιρανικών καταθέσεων σε αγγλικές τράπεζες και απειλούσαν ανοιχτά την ιρανική ηγεσία

με στρατιωτική επέμβαση. Μια πρώτη προσπάθεια πραξικοπήματος έγινε από τους Βρετανούς το 1952 με κινητοποίηση πρακτόρων τους στην Τεχεράνη, σε συνεργασία με στρατιωτικούς και θρησκευτικούς ηγέτες. Η απόπειρα αυτή απέτυχε, αφού έγινε αντιληπτή από τον Μοσαντέκ, που την κατέστειλε έγκαιρα.

Στην κρίσιμη αυτή στιγμή ανέλαβαν δράση οι Αμερικανοί. Βέβαια, υπήρχαν και αντιθέσεις μεταξύ των δύο ιμπεριαλιστών, αφού οι Αμερικανοί προσπάθησαν να προσεγγίσουν την ιρανική ηγεσία με τη χορήγηση μιας μικρής οικονομικής βοήθειας. Ο μεγάλος τους φόβος ήταν εξάπλωση του αντιιμπεριαλιστικού αγώνα και η πιθανότητα να επικρατήσουν δυνάμεις εθνικιστικές στην ευρύτερη περιοχή της Μέσης Ανατολής. Άλλωστε, το κίνημα του αραβικού εθνικισμού είχε αρχίσει να αναπτύσσεται έντονα από τις αρχές του 20ού αιώνα και είχε αποκτήσει αξιοσημείωτη δυναμική.

Η εκλογή του Αϊζενχάουερ στις ΗΠΑ το 1953, όμως, ξεκαθάρισε την κατάσταση και οργανώθηκε νέα μυστική επιχείρηση ανατροπής του Μοσαντέκ. Με εντολή του αξιοποιήθηκαν οι διασυνδέσεις της CIA και χρηματοδοτήθηκαν φιλοδυτικές ομάδες αντιφρονούντων και υποστηρικτών του σάχη, δημοσιογράφοι, ισλαμιστές κ.ά. Προχώρησαν σε δωροδοκίες και προβοκάτσιες, προκαλώντας επιθέσεις και δολιοφθορές, δημιουργώντας ένα εκρηκτικό κλίμα, με στόχο για πρώτη φορά την ανατροπή ξένης κυβέρνησης χωρίς στρατιωτική επέμβαση.

Και πάλι, η πρώτη απόπειρα τον Αύγουστο του 1953 να συλληφθεί ο Μοσαντέκ, ύστερα από εντολή του σάχη, απέτυχε. Όμως, η στημένη βία από τους πράκτορες της CIA στους δρόμους της Τεχεράνης εντάθηκε. Ο Μοσαντέκ, αν και του προτάθηκε να καλέσει το λαό στους δρόμους για να υπερασπιστεί την κυβέρνηση, επέλεξε να κινητοποιήσει μόνο την αστυνομία, χωρίς αποτέλεσμα, αφού και μέσα στις τάξεις της υπήρχαν πολλοί υποστηρικτές του πραξικοπήματος. Στις 19 Αυγούστου 1953, με εντολή της CIA, χιλιάδες διαδηλωτές πλημμύρισαν τους δρόμους της Τεχεράνης και ζήτησαν την παραίτηση του Μοσαντέκ. Κατέλαβαν καιριές δομές της πόλης και κα-

τέλυσαν ουσιαστικά την κυβέρνηση. Ο Μοσαντέκ αναγκάστηκε να παραδοθεί. Έτσι, η CIA κατάφερε να τοποθετήσει μια διεφθαρμένη στρατιωτική κυβέρνηση με πρωθυπουργό τον στρατηγό Ζαχεντί (πρώην φιλοναζιστής), που έπαιξε καθοριστικό ρόλο στο πραξικόπημα.

Η Μ. Βρετανία έχασε το μονοπώλιο στο ιρανικό πετρέλαιο που παραχωρήθηκε για εκμετάλλευση σε διεθνή κοινοπραξία (ΗΠΑ, Μ. Βρετανία, Γαλλία, Ολλανδία). Η συμφωνία που υποχρεώθηκε να υπογράψει το Ιράν προέβλεπε κέρδη για τους ξένους 40% (αν και στην πραγματικότητα ήταν πολύ περισσότερα) και πληρωμή αποζημίωσης στην Αγγλοϊρανική Πετρελαϊκή Εταιρεία για την προσωρινή κρατικοποίηση. Οι όροι της συμφωνίας ήταν ξεκάθαρα αποικιοκρατικοί, με πλήρη δικαιώματα εκμετάλλευσης για την κοινοπραξία.

Οι επόμενες κυβερνήσεις, υπό την υψηλή επίβλεψη του σάχη, εξυπηρέτησαν πλήρως τα συμφέροντα των ξένων και έφεραν τη χώρα πολλές φορές στο χείλος της χρεοκοπίας. Τα χρήματα που «επενδύονταν» στη χώρα δεν έφταναν ποτέ στον ιρανικό λαό και το μόνο αποτέλεσμα ήταν να ανοίξει περισσότερο η ψαλίδα μεταξύ φτωχών και πλούσιων. Δημιουργήθηκε μια πανίσχυρη μυστική αστυνομία, η διαβόητη ΣΑΒΑΚ, που έμεινε στην ιστορία για τον ασφυκτικό της έλεγχο σε όλη την ιρανική κοινωνία, για τις δολοφονίες όσων αντιστέκονταν και για τα απάνθρωπα βασανιστήρια στα οποία υπέβαλε όποιον αντίπαλο του καθεστώτος συλλαμβάνε. Οι λαϊκές κατακτήσεις και τα δημοκρατικά δικαιώματα στο Ιράν εξανεμίστηκαν.

Η εργατική τάξη της χώρας, που είναι αρκετά πολυπληθής εξαιτίας της μεγάλης βιομηχανικής ανάπτυξης, έδωσε σκληρούς αγώνες και υπέστη απίστευτες διώξεις από το καθεστώς του σάχη. Στη δεκαετία του '70 οι εργατικοί και λαϊκοί αγώνες γνώρισαν μεγάλη ανάπτυξη. Το 1979 η ιρανική επανάσταση μαζικότερες απεργίες και διαδηλώσεις ανέτρεψε τον σάχη. Δεν κατάφερε, όμως, να ολοκληρωθεί και την εξουσία πήραν οι ισλαμιστές.

Οι ΗΠΑ μόλις το 2013 παραδέχτηκαν επίσημα την οργάνωση του πραξικοπήματος ενάντια στον Μοσαντέκ, όταν δημοσιοποιήθηκαν απόρρητα αμερικανικά κρατικά έγγραφα για την περίοδο εκείνη.

Σήμερα και πάλι το Ιράν βρίσκεται στο στόχαστρο των αμερικανών ιμπεριαλιστών. Οι ΗΠΑ με τη συνδρομή του Ισραήλ, του κράτους τρομοκράτη της περιοχής, αφού δεν μπόρεσαν το προηγούμενο διάστημα να εκμεταλλευτούν τις μαζικές λαϊκές κινητοποιήσεις, επιχειρούν μέσω στρατιωτικής επέμβασης αυτή τη φορά να ανατρέψουν την ηγεσία της χώρας και να την κάνουν για άλλη μια φορά υποχείριό τους. Δεν είναι μόνο οι ενεργειακοί πόροι που ορέγονται οι Αμερικανοί. Το Ιράν είναι ένα από τα κομβικά κράτη, με τεράστια γεωπολιτική σημασία, που η καθυπόταξή του θα παίξει καθοριστικό ρόλο στους ιμπεριαλιστικούς ανταγωνισμούς.

Σ.Σ.

Πηγές

«Από τη Γιάλτα στο Βιετνάμ»
D. Horowitz, εκδ. Κάλβος

«Η μαύρη βίβλος του καπιταλισμού»
εκδ. Λιβάνη

σχολία

Μπαμ

Ο αμερικανός πρόεδρος Ντόναλντ Τραμπ δήλωσε ότι δεν θα διστάσει να στείλει αμερικανικά στρατεύματα στο Ιράν «αν αυτό χρειαστεί», προσθέτοντας ότι η προοπτική αυτή δεν «τον αγχώνει». Αυτός και το σινάφι του μένουν μακριά.

Μπουμ

Η Γαλλία θα αυξήσει τον αριθμό των πυρηνικών κεφαλών της, ανακοίνωσε ο πρόεδρος Εμανουέλ Μακρόν, σε ομιλία που εκφώνησε για το γαλλικό δόγμα αποτροπής, από τη βάση υποβρυχίων του νησιού Λονγκ, στη Βρετανία. Στα 15 δισεκατομμύρια νεκρούς.

Μπαμ

Η Γαλλία δεν θα ανακοινώνει στο εξής τους αριθμούς του πυρηνικού οπλοστασίου της «σε αντίθεση με ό,τι συνέβαινε στο παρελθόν», πρόσθεσε ο γάλλος πρόεδρος. «Όμως εδώ το θέμα δεν είναι να ξεκινήσουμε οποιαδήποτε κούρσα εξοπλισμών. Αυτό δεν ήταν ποτέ το δόγμα μας», διευκρίνισε. Πυρηνική έκπληξη.

Μπουμ

Ο πρόεδρος Ντόναλντ Τραμπ δήλωσε ότι οι χώρες που στοχεύει το Ιράν έχουν εκπλαγεί από τα αντίποινα και ότι και ο ίδιος έχει εκπλαγεί που βλέπει την Τεχεράνη να στρέφει τα πυρά της εναντίον των γειτόνων της. Κανείς δεν εξεπλάγη από τους δικούς του βομβαρδισμούς.

Μπαμ

Ο γερμανός καγκελάριος Φρίντριχ Μερτς ζήτησε να διατηρηθεί η εδαφική ακεραιότητα του Ιράν και να διασφαλιστεί ότι το ιρανικό κράτος θα παραμείνει λειτουργικό για τη διατήρηση της δημόσιας τάξης, ενώ «Πρέπει να αποτραπεί η ανεξέλεγκτη μετανάστευση από το Ιράν». Εκτός και αν κουβαλάνε πετρέλαιο μαζί τους.

Μπουμ

«Δεν θα υπάρξει συμφωνία με το Ιράν εκτός από την άνευ όρων παράδοση! Μετά από αυτό, και την επιλογή ενός μεγάλου και αποδεκτού ηγέτη (...) το Ιράν θα έχει ένα λαμπρό μέλλον.

“Κάντε το Ιράν Μεγάλο Ξανά - MIGA!”» έγραψε στην ανάρτησή του ο αμερικανός πρόεδρος, Ντόναλντ Τραμπ. Και οι υπόλοιποι ΜΥΓΑ.

Μπαμ

Ο υπουργός Άμυνας, ερωτώμενος για τα μέτρα που λαμβάνει το Πεντάγωνο για την ελαχιστοποίηση των θυμάτων μεταξύ αμάχων σε επιθέσεις εντός του Ιράν, απάντησε πως «Κανένα έθνος δεν λαμβάνει περισσότερες προφυλάξεις για να διασφαλίσει ότι δεν θα στοχοποιηθούν ποτέ άμαχοι από ό,τι οι Ηνωμένες Πολιτείες Αμερικής». Ξέχασε το Ισραήλ.

Μπουμ

«Σε καιρούς μεγάλων αναταραχών, όλες οι επιλογές πρέπει να είναι στο τραπέζι και η πυρηνική ενέργεια να είναι κομμάτι της λύσης», τόνισε ο πρωθυπουργός Κυριάκος Μητσοτάκης, μιλώντας κατά τη 2η Σύνοδο για την πυρηνική ενέργεια στο Παρίσι. Υπάρχει ήδη το οικόπεδο στα Τρίκαλα.

Μπαμ

Ένα λάθος τού αμερικανικού στρατού στις συντεταγμένες ενός στόχου φαίνεται να οδήγησε στο βομβαρδισμό ενός σχολείου στο Ιράν την 28η Φεβρουαρίου, όπου σκοτώθηκαν περισσότεροι από 150 άνθρωποι, σύμφωνα με τα προκαταρκτικά συμπεράσματα μιας εσωτερικής στρατιωτικής έρευνας. Στόχευαν το διπλό νοσοκομείο.

Κούβα

Συνεχίζεται ο ενεργειακός και εμπορικός αποκλεισμός!

Νέες απειλές από τις ΗΠΑ

Η Κούβα παραμένει για δεύτερο μήνα υπό ασφυκτικό αποκλεισμό, καθώς οι αμερικάνοι ιμπεριαλιστές έχουν συγκεντρώσει μεγάλη στρατιωτική ναυτική δύναμη στην Καραϊβική. Επιβάλλουν στην ουσία ένα ναυτικό εμπάργκο που εντείνει την έλλειψη εφοδίων κάθε είδους και ιδιαίτερα καυσίμων στην Κούβα. Με την έναρξη των επιθέσεων στο Ιράν, το αεροπλανοφόρο «Gerald Ford» των ΗΠΑ απομακρύνθηκε από την Καραϊβική για να πάει στη Μεσόγειο, χωρίς αυτό να σημαίνει χαλάρωση του αποκλεισμού! Ο Τραμπ έσπευσε να ξεκαθαρίσει πως «όταν ολοκληρώσουμε με το Ιράν θα ασχοληθούμε με την Κούβα».

Μπορεί βέβαια η Κούβα να είναι συνηθισμένη σε αποκλεισμούς εδώ και έξι δεκαετίες, από την εποχή του Κένεντυ, αλλά αυτό ταυτόχρονα σημαίνει ότι οι χρόνιες ελλείψεις σε εφόδια και εξοπλισμούς κρατά τις υποδομές του νησιού σε οριακή κατάσταση.

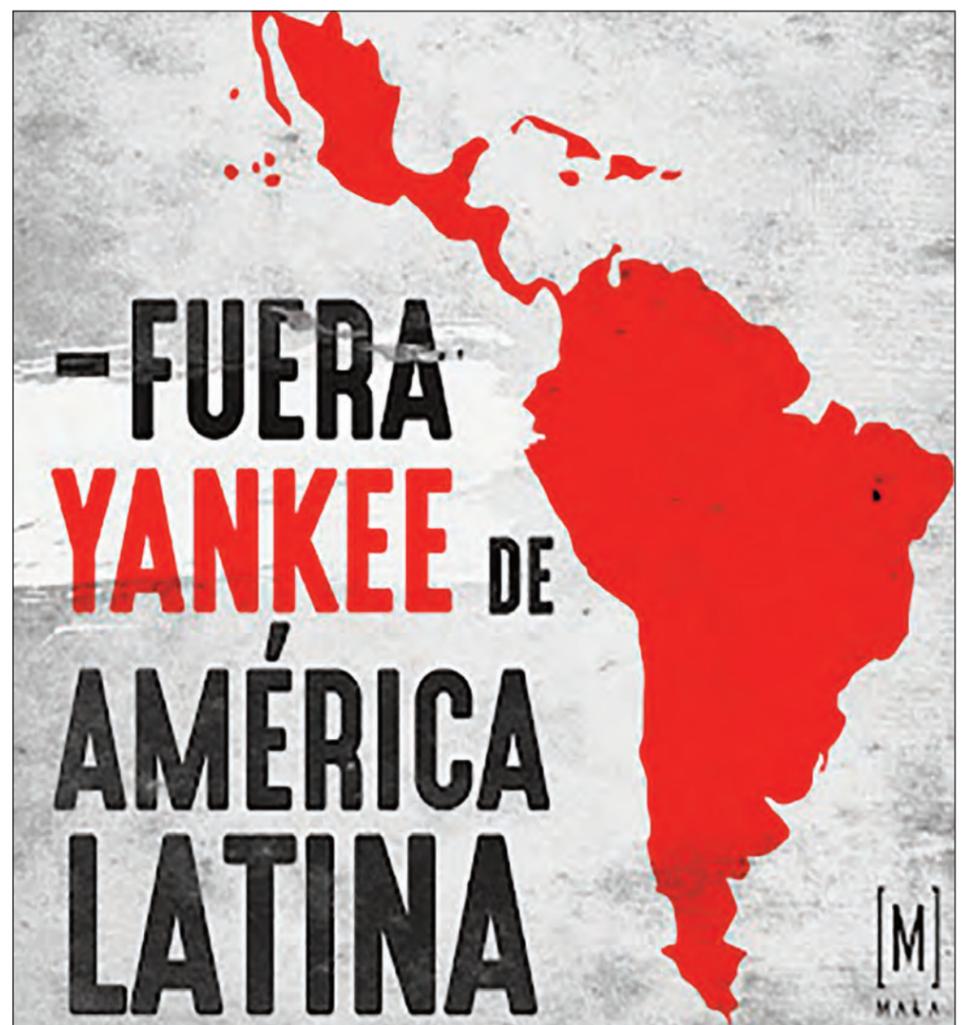
Από τις 29 Ιανουαρίου ο Τραμπ επέβαλε πιο αυστηρές κυρώσεις, καθώς κήρυξε «κατάσταση εθνικής έκτακτης ανάγκης» λόγω της «ασυνήθιστης και εξαιρετικής απειλής» που υποτίθεται αποτελεί η Κούβα για την ασφάλεια και την εξωτερική πολιτική των ΗΠΑ! Με το νέο διάταγμα ανακοινώθηκε η επιβολή δασμών σε οποιοδήποτε κράτος προμηθεύει την Κούβα με πετρέλαιο, ενώ απειλές για αντίποινα εκτοξεύτηκαν απέναντι σε όσους αντιστρατεύονται τις πολιτικές των ΗΠΑ στην Καραϊβική!

Τα νέα μέτρα έχουν δημιουργήσει μια πολύ δύσκολη κατάσταση, καθώς έχουν μεγάλες ελλείψεις σε φάρμακα και τα νοσοκομεία δυσλειτουργούν, οι μεταφορές γίνονται με δυσκολία ενώ και τα σκουπίδια είναι δύσκο-

λο να μαζευτούν. Παρουσιάζονται σημαντικές ελλείψεις και σε τρόφιμα, ενώ οι αεροπορικές εταιρείες έχουν σταματήσει -οι πιο πολλές- τα δρομολόγια τους. Μέσα από αυτές τις πιέσεις ευελπιστεί η διοίκηση Τραμπ να δημιουργηθεί κοινωνική αναταραχή που θα αναγκάσει την ηγεσία της Κούβας σε υποχωρήσεις.

Σε μια κίνηση ενδεικτική της στόχευσης των ΗΠΑ, ο Ρούμπιο επέτρεψε την εισαγωγή καυσίμων από τη Βενεζουέλα στις ιδιωτικές επιχειρήσεις που δραστηριοποιούνται στο νησί, με τον αυστηρό όρο αυτά να μην καταλήγουν στις κρατικές υπηρεσίες και δομές!

Προφανώς οι σχεδιασμοί Τραμπ για την Λατινική Αμερική -την «πίσω αυλή» των ΗΠΑ- δεν σταματούν. Το Σάββατο 7/3 ο Τραμπ συγκάλεσε σύνοδο στο Μαϊάμι, με τον αποκαλυπτικό τίτλο «Ασπίδα της Αμερικής». Εκεί συγκεντρώθηκαν οι 12 πιο «πιστοί» ηγέτες της Λατινικής Αμερικής: οι Πρόεδροι Αργεντινής, Ονδούρας,

Κόστα Ρίκα, Δομινικανής Δημοκρατίας (που διέκοψε τη συνεργασία με Κουβανούς γιατρούς), Ισημερινού, Παναμά, Ελ Σαλβαδόρ, Παραγουάης, Γουιάνας, Τρινιδάδ, Τομπάγκο (και Τρινιδάδ) και Χιλής.

Αυτοί προφανέστατα θα συνδράμουν στα σχέδια των Αμερικάνων για πλήρη εξοβελισμό κάθε παρουσίας ανταγωνιστών ιμπεριαλιστών στην αμερικανική ήπειρο, Ρώσων, Κινέζων αλλά και Ευρωπαίων!